

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Pram, Christen.; samlede og udgivne af K.L.
Rahbek.

Titel | Title:

Christen Prahms udvalgte digteriske Arbeider

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : J. Hostrup Schultz, 1824-1828

Fysiske størrelse | Physical extent:

5 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52-102

8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278724

Aage Goos.

Christen Prams

udvalgte

Digteriske Arbeider

samlede og udgivne

af

R. L. Rahbek,

Professor og Theaterdireetur, M. af D.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Directeur J. H. Strup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1826.

Digitized by Google

Digitized by Google

Maadigste Herre!

Bed at bestemme efterstaaende aldrig offentlig aftrykte dramatiske Idylle et Sted imellem sine samlede Digte, er jeg overbeviist om, at Digeren glædede sig til at gjenkalde Deres Kongelige Høihed en behagelig Barndoms Grindring, et kjært Minde fra Frederik den Eiegodes yndede Tægerspriis, en øm Udmindelse om dets glade Indbyggeres inderlige Hengivenhed til Deres Høikongelige Forældre, og hjertelige Welsignelser over Dem og Deres Sødskende. Jeg er overbeviist derom, thi jeg veed, og veed til fuldeste Wished, hvor inderlig min afdøde

Fundt af J. G. Diderichsen

B. L. Rahbek.

Den var Dem hengiven, og hvor stolt han
var af den Priis, Deres kongelige Høihed
satte paa denne hans Hengivenhed. De til-
lade da naadigst hans efterladte Ven i hans
Sted at tilegne Dem dette, en af Nordens yp-
perste Digtere, ædleste Borgere, og elskelig-
ste Mænd til bevaagen Thukommelse !

Bakkehuset den 3 Januar 1826.

underbanigst
R. L. Rahbek.

Høstgilde

paa

Tægerspris

den 26 August 1792.

19110308

000

191103080000

CCPL Library No. 105

Deres kongelige Høiheber, Arveprinds Frederik og Gemalinde Sophie Frederike, gave, ved Deres Mærværelse paa Deres Gods Fægerspriis, efter fuldendt Høst arbeide, atter dette Aar, som forhen, samtlige Deres Godses Bonderfolk en Fest eller et Gilde paa Slottet eller Hovedgaarden. Der var foranstaltet Alt, hvad der kunde gjøre dem denne Fest fornøielig, og Bonderfolkene havde denne Dag, som forhen, det Haab, at deres kongelige Herskab vilde selv bivaane deres Forlystelser.

De havde derfor nu været betenkede paa, ogsaa fra deres Side at foretage noget, hvormed de kunde tilkjendegive deres Følelser for et Herskab, som ei allene ved Tænkemaade og Handлемaade i Almindelighed havde saa sand Ret til alle Danskes velvillige Hengivenhed, men ved saa mange umiddelbar beviiste Welgjerninger, saa megen færdeles Godhed og Blidhed, saa fortrinlig gen vare berettigede til denne Egns færdeles Taknemmelighed og Kjerlighed.

Godsets Bonder besluttede derfor, paa et bekvemt Sted i den med Mindesmærker for Fortjente af alle Aldre besaaede Egn, at oprette et Mindesmærke, saadant, som de selv kunde frembringe det, for deres el-

skede Hersteb. De vilde nemlig nu plante et Træ for hver af Dem, og Deres Børn, og siden i Fremtiden et for hver Prinds eller Prindsesse, hvormed deres Belgjøreres Stamme fremad blev forøget; og med denne Plantning vilde de i Dag gjøre Begyndelsen, indviende Pladsen, hvor disse Mindetræer bleve plantede, til Stedet for denne Egns Indvaaneres fornemste Høitideligheder ogsaa i Fremtiden.

I Haab om Herstebets paafølgende Tilladelser, udsaae de dertil det fjernehste Stykke af en aaben Plads i Slotshaven, lige for Slottets Hovedfaçade, hvor det forud var bleven dem tilladt at holde deres Danse.

Godsets forsamlede Folk af begge Kjen og alle Aldre gik nu i Optog Herstebet forbi ved Slottet. Forst Musik af blæsende Instrumenter og Bondervioliner, derpaa en Mand med vaiende Flag, hvori Prindsens og Prindsessens Navne; derpaa parviis fyrettyve Bonderborn; derpaa Bonderpiger med Ritter; saa Godsets Smed med sin Torhammer, anforende Mænd med Spader, og fem af Godsets Bonder, hver med et af de Træer, der skulde plantes. Paa hvert Træ var en Egekrands anbragt, hvori den kongelige Persons Navn, som Træet skulde plantes for; denne Trop sluttedes af en gammel Bonde, som forestod Høitiden. Dernæst endnu fyrettyve Piger med en Kjede af Egekransse, indflettede med friske Blomstre; en Pige med en Blomsterkurv prydet med Siv anførte en Trop Fi-

skerfolk i Sømandsdragt, hvorpaa fulgte sexten Malkepiger med deres blanke Spande paa Hovederne; denne Trop sluttedes af Hovedgaardens Forpagter i Søndagspynt. En Bondekarl med sit Meiered paa Axelen anførte Godsets øvrige Karle, ogsaa, hver som han, med deres Høstredskab. Optoget sluttedes ved en lang Rab af de ældre Bonderfolk af begge Kjøn, som parviis droge frem, og endelig endeel af Godsets Fattige.

Da dette Optog var forbi, og Folkene samtlige vare forsamlede paa det til Træernes Plantning bestemte Sted, en grøn Munddeel, i hvis Midte staaer en Steen-Obelisk, sendtes Børnene op for at indbyde Herskabet til at bevise dem den ved slig Leilighed tilvante Maade, at bivaane Festglæderne. Herskabet kom dem allereude i Mode, og Børnene bestrøede dets Bei med Blomster.

Da Herskabet ved Kanten af den grønne Plads havde taget Sæde, fremtraadde den første Trop af Bondepiger, hvis Anførerinde, med en Blomsterkurv i Haanden, førde til Herskabet Ordet i de Øvriges Navn.

Sørste Bondepige.

Vore Marker blomstre, og ere frugtbare. En velsignet Høst belønner i dette Sieblit vort Arbeide. Maadigste Herskab! De modtage med Gunst dette Offer af vore Jorders Grode, Sindbillede paa vor Taknemmelighed mod det Herskab, under hvis Be-

syttelse vore Marker blomstrede for at bære Frugt,
og vor Stræben velsignedes. Ethvert Deres Skridt
paa Livets Vei, indtil dets sildigste Efterhøst, være
Dem, til Belønning for Deres Godhed imod os,
bestroet med Blomster!

Anførerinden nedsatte sin Kurv for Herfkabets
Fodder, og gik med sin Trop til side.

De Piger, som bare Ege- og Blomster-krandsen,
traadde nu frem med deres Anførerinde, der bar i
Haanden en Kurv fuld af Havefrugter, omslynget med
en Krands af Klover og Ur.

Anden Bondepige.

Ogsaa mit Offer af vor Hosts Welsignelser mod-
tage vort naadigste Herfkab med Belbehag! Vi ville
troe enhver vor Stræbsomheds Welsignelse forsøget,
naar vi maa dele dens Frugt med det Herfkab, hvis
Beskyttelse værner vort Held, hvis Blidhed udgjor
vor Fryd. Dem vorde Livets Host blid, som dets
blomstrende Føraar og Sommer! De nyde, med
uafbrudt Glæde, rige Frugter af den Glæde, De
udsaaede; Frugtbarhed lyksaliggjøre hver Egn, som
De ynde!

Hun nedsatte sin Kurv for Herfkabets Fodder,
og gik med sine til side.

Nu kom Fiskerne og Malkepigerne. Deres Ord-
forerinde med en Kurv fuld af Frugter, men prydet
med Siv og Soblomster, traadde frem.

Tredie Bondepige.

Ogsaa Sokstens Bebyggere i det Landskab, vor naadigste Herstsabs Beskyttelse og Godhed gjør lykkeligt, frembære ved mig deres ydmyge Offer. Ogsaa vi udbede os Deel i den Hæder, at et Sindbilled paa vor Tak og Hengivenhed for vort ødle Herstsabs velgjørende Godhed mod os alle modtages med Gunst. Hver Aarstid, hver Egn, hvert Element yde villigen og rigeligen sine Gaver, hvilke vort naadigste Herstsab nyde glædeligen, altid omringede af Dem henvivne Hjerter, som vore, gjennem en lang Råd af lyksalige Dagel.

Efterat hun med sine var traadt tilside, fremstod Bonderkarlene med deres Meiereude. Deres Ordfører sagde i alles Navn.

En Bondekarl.

For vort ødle Herstsabs Fodder nedlægger jeg her, i samtlige mine Venners, mine Brødres Nævn paa Deres Gods, det Nedskab, vi nu til en velsignet Host have afbrugt. Ved at see det i Deres særdeles Værge, ville vi troe deri at have et Sindbillede paa den Agt, Deres Hjerter værdige os, som bruge det; paa den Beskyttelse, hvormed De hævde os i vor Bei og Næring, og paa den Godhed for os, hvormed De Dag fra Dag gjøre os mere og mere lykkelige.

Bonderkarlene vare nu og dragne tilside. De Tilstedeværende udgjorde Kredse omkring Pladsen. De,

som skulde plante Treerne, stode med dem paa Deres Sted midt for Herfkabet, paa den modsatte Side af Græspladsen; Børnene udgjorde den forreste Krebs om Pladsen, bag dem de andre Bønderfolk af begge Kjøn.

Nu fremstod midt paa Pladsen de Gamles Ord-fører, Festens Bestyrer, og talede.

Den gamle Bonde.

Det er ingen tom Forestilling, ingen ubetydelig Leeg, hvormed vor Ungdom her opvarter Dem, naadigste Herfkab! Betydningen er Sandhed. Vi er kjende med den oprigtigste Taknemmelighed, at vi have vort kongelige Herfkabs Godhed og Forsorg at takke for vor Lykke og vor Glæde, næst vor landsfaderlige Konge, af hvis kongelige Huus De udgjøre en saa velsignelseværdig Deel. Derfor velsigne Dem Gud, vort naadigste Herfkab!

Alle Bønderfolkene.

Gud velsigne Prinsen, og Prinsessen, og Deres Børn og Aftkom til evig Tid!

(Hurraraab og Musit.)

Bonden.

Ret Børn! Men ogsaa Gud velsigne vor gode Konge og hans heele Huus.

Alle.

Gud velsigne Kongen, hans heele Huus og hans Slægt til evig Tid!

(Hurraraab og Musit.)

Bonden.

Saa Ret! Der er ingen Stads eller Kunst i vort
Afsærd, naadigste Herskab; men det kommer fra
Hjertet. — Nu til vore Stamtræer! Kommer Born!
Først de to for Prinsen og Prindsessen selv!

Nu plantede Bonderne de to Træer for Prinsen og Prindsessen. Imidlertid fremtraabde Bonderpigernes Anførerinder, og Karlenes Anfører paa Pladsen tillsigemed den Gamle, hvor de under Plantningen sang:

Alle.

Til Taknemmeligheds Minde,
Minde om vort Held, vor Fryd,
Hellige vi disse Linde
Under glade Sanges Lyd.
Vorer, Linde! og udbreder
Yndig Skygge, yndigt Ly!
Vore beste Høitidsglæder
Fra i Dag til eder tye.

Nu istemte alle, ogsaa de Omstaaende:

Vorer Linde, og udbreder
Yndig Skygge, yndigt Ly!
Vore beste Høitidsglæder
Fra i Dag til eder tye.

Bonden.

Vore bedste Høitidsglæder! o i Dag er det en af
vore bedste Høitidsglæder. Vort Herskab giver os
selv en Fest — tager selv Deel i vor Glæde! — og
i Fredags var det vor velsignede Prindsesses Fødsels-

XVI

fest — og der staaer hendes Lind — Vor velsignede
Prindsesse leve!

Alle.

Længe, længe og lykselig leve vor velsignede Prinds-
sesse!

En Bondepige.

Fredriks elskede Sophie
Denne Lind vi plante for.
Bores Tak og Fryd indvie
Den i høie Glædeschor!
Vor, o Lind! udbred dig, trives,
Grønnes ved din Mages Favn;
Thi af os i Dag dig gives
Et os hjært, velsignet Navn.

Alle igjentog det sidste halve af Verset.

To Bønderpiger.

Frederik og Hans Sophie
Plantes disse Linde for;
Bores Tak og Fryd indvie
Dem i høie Glædeschor!
Voxer, Linde! voxer, trives,
Grønnes i hinandens Favn!
Thi enhver af eber gives
Et os hjært, velsignet Navn.
Som før blev det sidste halve gjentaget.

En Bondepige.

Og som I, saa grønnes, trives,
De, hvis Navn I prydes med!
Og ved eber fro oplives
Gladen Egns Hengivenhed!

Dg i ebers Ly modtage
 End i mange mange Aar
 Frederik og hans øble Mage
 Glade vore Glædeschor !

Gjentagelse som før.

Alle Anførerinder og Anførere.

Under Hersekab, som skal ligne
 Dem, vi satte Mindet for,
 Skal vor Efterslægt velsigne
 Dem i mange Hundred' Aar ;
 Men endog, naar disse Linde,
 O — til danske Navn forgaaer,
 Frederiks og Sophias Minde
 Kjært, velsignet, sejnt bestaaer.

Hele Forsamlingen gjentog dette Vers.

Bonden.

Godt Børn! men Sang gjør det dog ikke. Børes Taknemmelighed og vores Glæde er dog i sig selv noget langt andet, end Sang og Optog.

Børn! Jægerspriis var eengang Frederik den Gemtes — den Godes — Undlingssted. Hans Juliane, som Gud velsigne, yndede det ogsaa. Det er nu Deres værdige Søn, Hans Navne, der med sin Sophie gjør os lykkelige og glade. — O Børn! huin Frederik den Gode seer vist i dette Dieblik ned fra sin Glæde hisset til sin Efterslægt og til os. Hans Erindring; hans Børns Godhed, Deres Hjertes mod os og alle; Udsigten over huin Frederik den Godes Efterslægt i vort Kongehuus, i Dem, vi see

for os, i vor Frederiks og Sophies Afkom — Udsigten til det, De skal blive for os og for Riget, og Desres Born efter Dem — — — alt dette er det, som prenter sig os i Sjælen ved hvert Diekast hen paa de Træer, vi her have plantet. — Og, som vi, skal ogsaa vore Born, og deres Born og Bornebørn langt hen i Tiden, samlede sig her til Høitidsgilde! — Hver Kvibben af Fuglene i disse Træers Toppe, hver Rassel af deres Blad, skal stedse frem opvække noget af disse glædefulde Billeder. Dette Sted skal blive til en Lund af Mindesmærker for denne Slægt! O! nu! for det første et Træ for hvert af Frederiks og Sophies velsignede Born!

Nu grov man, og plantede de tre Træer for de tre kongelige Born under følgende Sang, der issemtes af en lidet Bondepige, som den gamle Bonde fremledte.

Til ynderiig Kreds om de hellige Træer,
Som vores Erkjendtlighed plantede her,
Fremvorer, I Spirer! at snart vi maae see,
I blive til Stammer, os kjære som de.

Fremvorer, og trives! for sjønner vor Egn!
Opfylder vort Haab! giver Ly! giver Hegn!
Og som I fremvore fra Jar og til Jar,
Saa voxer og de, som I plantedes for!

Heele Forsamlingen igjentog:
Saa voxer og de, som I plantedes for!
Forældrene lige i Fromhed og Dyd,
I Lyft, kun at frydes ved Nekskafnes Fryd,

XIX

Her eengang i Tiden be skæ for sig
En Efterslægt os i Erkjendtlighed liig!
Allene for dem, der saa fuldt er' det værd,
Til hædrende Minde et Træ vore her:
Men stort vorde Tallet, at Stamfædres Lov
Her eengang maae lyde i mægtige Skov.

Nu istemte den hele Forsamling:

Til yndige Kreds om de hellige Træer,
Som vores Erkjendtlighed plantede her,
Fremvoxer, I Spirer! at snart vi maae see,
I blive til Træer, os kjære som de.

Bonden.

Endnu eengang: Længe leve Prinsen, og Prindsessen, og Deres Børn! Gud velsigne Deres Afskom til evig Tid!

Alle.

Længe leve Prinsen, og Prindsessen, og Deres Børn! Gud velsigne Deres Afskom til evig Tid!

Bonden.

Og nu Børn! kommer og danser!

Man traadde frem at begynde Dansen; men en Bondekarl afbrød det.

Bondekarlen.

Men Fader! vi har jo flere Træer at plante, som vi hverken vil eller bør glemme. Vor Prinses Moder! vor elskede Dronning Juliane!

Bonden.

Net, Son! Dersom Jægerspriis ikke allerebe var stolt af at eie hendes Minde. Hjist henne er Julia-

nes Høi. Den og alle dens Mindesmærker og Træer
ere tillige Mindesmærker for hende, varige Erindrin-
ger af hendes Dyber.

Bondekarlen

(betenkte sig, men udbrod igjen.)

Men dog et Træ for vor Konge, og et for hans
Søn!

Allé.

O ja, for Kongen, og for vor Kronprinds!

Med høi Rost istemte alle; Paukerne og Trom-
peterne falbt ind med:

Fra Nordkap ned til Elvens Bred
Boer Velstand, Frihed og Fred!
Leve vor Konge! leve hans Søn!
Det er vort Ønske, det er vor Øsn!

Bonden.

Ret, ret! — Velan! — Dog nei. — Der blev
nys lagt Gravboden til et Mindesmærke for vor
Konge, skjønnere, og vigtigere, og varigere, end vi
kan sætte det; og det var, fordi han har afløst det
Baand, der laae paa samtlige Rigets Bonder, fordi
han har gjort os til frie Folk, og grundfæstet vor
Lykke og Hæder til evig Tid. Og det veed vi jo
alle, at det Minde er ogsaa et Minde for den gode,
den elskede Kronprinds.

Medens Bonden saaledes talede, gik samtlige Bons-
derfolkene hen bag ham, og prydede den yaa Plad-
sen staaende Obelisk med deres Flagge, River og Meie-

rede, ved dens God hensatte de beres Spader og Melkespande. Midt i dette Landtrophæe ophængte de Kongens og Kronprindsens Skyggebilleder, omgivne med store Krandse af Ur, Blomster og Lov. To Bonderpiger afbrøde Bondens Tale med Sangen af Høstgildet:

Friheds Minde! o, hvor du er fæjon!
Naar jeg vorder Danneqvinde,
Bringer jeg til dette Minde
Glad min førstefødte Søn.

Ploven skal han kjøre,
Værget skal han føre,
Men naar han kan nævne Moder,
Skal han nævne Fødeland,
Og velsigne Christian.

Alle.

Længe leve Kongen og hans Søn! Gud velsigne vor Konge og vor Kronprinds!

Bonden.

Net Born! ret! Tak, Grethe! Tak, Anne! for din Sang — Utsaa her ingen Træer for dem! Thi desuden, Born, saa er hvert Træ i den frigjorte Bondes Mark, hver ny Stake ved hans Gaard — alt — evige hinanden afløsende Mindesmærker for vor Konge, der gjengav ham sin Frihed, og satte ham i Stand til at nyde, hvad han har — og for vor Konges Søn. Derfor velsigne Gud dem begge!

Alle.

Leve Kongen, hans Søn og alt hans Huus!

Leve vort kongelige Herstak, og deres Aftkom
blomstre til evig Tid!

Endnu fremtraadde den gamle Bonde, istemmende
Sangen af Høstgildet: Jeg eengang Semte Fred-
rik saae, med nogen Forandring til Unvendelse paa
Dagens Fest. Dgsaa denne Sang endtes med: Gud
velsigne vort Herstak og det heele Kongelige
Huus, og med høie længe vedvarende Fryderaab.

Da Kredsene oplostes, for at begynde Dansen,
havde de unge Bonderfolk af begge Kjøn omslynget,
ei allene de nyplantede Træer, men den heele Plads,
med Kjeder af Egelovskrandse, som omgave samtlige
Bonderfolk og alle Tilstædeværende tilligemed Herstabet.
Da Dansene begyndte, gik en Krands af Evigheds-
blomster fra Haand til Haand omkring mellem Bon-
derfolket, og denne anbragtes af Bonderpigerne ufor-
mært under Dansen paa Hds. K. H. Prindessens
Hoved.

Det kongl. Herstak vedblev at forhøie Bonderfol-
kenes Glæde ved sin Nærvoerelse, og selv at deeltage i
Forlystelsen.

S n d h o l d:

Side

H. R. H. Prinds Christian Frederik af Danmark tildegnet,

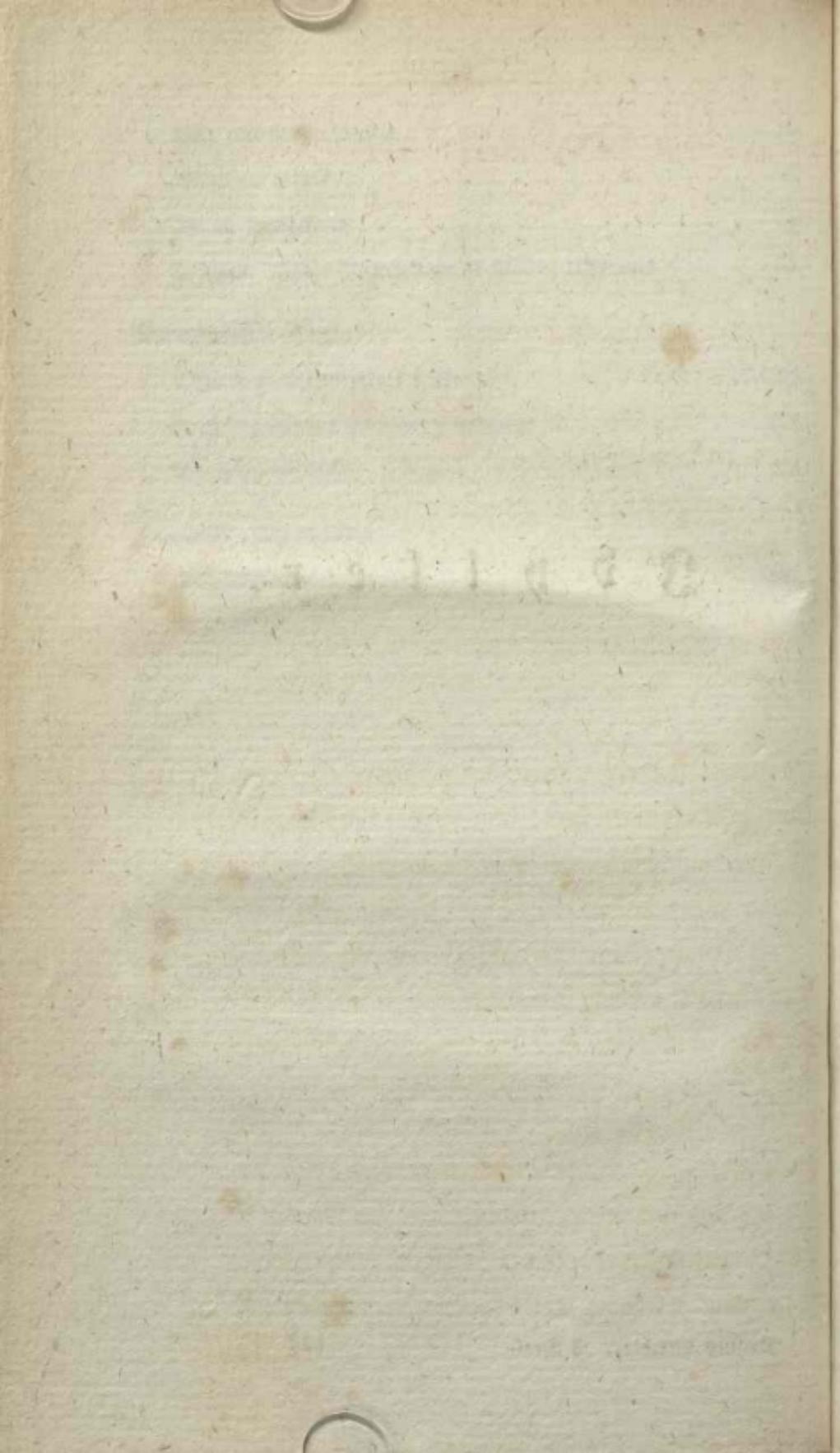
Høigildet paa Jægerspriis 1792 VII.

Idyller:

Giskeren efter Theofrit	3.
Cyclopen efter Theofrit	7.
Elskeren efter samme	11.
Melibœus efter Virgil	14.
De Wornede efter Woss	18.
Den halvfjerdstindstyvende Gebursdag efter Woss	29.
Ungdommen og Alderdommen	37.
Alexis og Cloe	47.
Amund og Sigrid	53.
Sigrid	58.
Hytten	61.
To Hyrdesange	63.
Huldresang	65.
Sværmerier paa Chloris Godselsdag	67.
Til Chloris	69.
Kysset 1778	72.

Den forvildede Gratie	74.
Amor en Skurk	78.
Til en Bondekone	83.
Geberen, Ridder Instructeur Schwarz tilskrevet	86.
 Dramatiske Digte:	
Signild et Efterstykke i 1 Akt	95.
Frode og Fingal Skuespil i 5 Optege	127.
Brønden Skuespil i 5 Optoge	265.
 Prosaist Fortælling:	
Kostebinderen og Coursen	431.

Scandinavie.

F i s k e r n e,

ester Theokrits en og tyvende Idylle.

Hun Armod, Diophant, opvækker Kunst og Flib,
Den gjør Arbeidsomhed. Ei kan den gustne Kummer
Tilstæde række Mænd den Lades stygge Slummer;
Inddysser Sovnen ham endog en lidet Tid,
Han i halvvaagen Nat dog stakket Slum skal nyde,
De vaagne Sorger den vil pludselig afbryde.

To gamle Fiskere i følles Hytte laae,
Dens Vægge vare Lov, og deres Seng var Straa.
I Kreds om dem laae alt, hvad Fiskeri tilhører:
Garn, Kroge, Kurve, Vaad, Stang, Ruser, Hager,
Snorer.

Paa Valser i en Krog den gamle Vaad var sat,
De med en Matte-Stump, en usel Fisker Hat,
Og deres Pialter sig til Puder maatte nsie;
Det var den hele Skat, og Frugt af deres Moie.
De eied intet Kar, ja ingen Hund engang;
De havde intet meer, men Uselhed og Trang
Blot deres Selskab var; thi ingen Nabo mødte
Paa langt til deres Egn; allene Havet stødte,

Meb sagte Bolger ind til denne eensom Bred,
Som Kummeren og de har valgt til Opholdsted.

Ei Maanens Vogn endnu sit halve Lov fuldbragte,
Alt gned de Dinene, sig paa sit Leie strakte,
(Arbeidet, deres Ven, afbrod den sode Blund)
Og talte folgende engang en Morgenstund.

Den Første.

Man vist nok tager Feil, min Ven, naar man beretter,
At lange Sommer-Dag har kun saa korte Nætter.
Jeg vel om tusind Ting nu alt har drømt i Nat,
Bedrages vi? Endnu har vi ei Dagen fat?

Den Anden.

Hvordan, Asphalion! du kan dig da beklage,
For Årets beste Tid, de smukke Sommer-Dage?
Vor Tid gaaer meget ret. Siig heller, at vor Træng
Forjaget har din Sovn, og gjort din Nat saa lang.

Den Første.

Men hør mig! Du forstaaer jo Drømme at udlægge?
Jeg drømte meget smukt. Vi har desuden begge
I Fisken lige Deel; jeg derfor ogsaa vil,
Du dele skal min Drøm, hvis du vil høre til.
Du har saa god Forstand, som neppe nogen anden,
Til Drømme at indsee behøves og Forstanden,
Desuden har vi Tid. Hvad skal vi gjøre her?
Vi ligge i vort Lov, og Sovnen borte er.

Sovn kommer ikke let i en saa usel Hytte,
Den sjeldan, siger man, er selv de Stores Bytte.

Den Anden.

Nu da, jeg længes alt, begynd, fortæl din Ven,
Hvad sælsomt du har drømt.

Den Første.

I Aftessov vi hen,

Som du erindrer vel, brav sildig, meget trætte,
Ei heller vare vi just saa aldeles møtte
Vi havde spart vor Mad. Strax syntes mig, jeg saae
Mig selv med Angelen paa Klippe-Spidsen staae.
Jeg stod, og luredে, for Fisken at forføre,
Og strax kom en, og beed, og rusled i min Snore.
Jeg drømte her om Fisken, som Koen om sit Drov. *)
Fast var han; men min Krog var heller ikke slov.
Min Stang jeg kroget trak, men han retskaffen rykker,
Jeg undred paa, min Krog dog ikke gik i Stykker.
Jeg tænkte, faaer jeg ham, han vist nok river mig.
Ja riv kun, sagde jeg, jeg snart skal lønne dig.
Tilsidst fik jeg ham fat, og Striden var til Ende.
Men hør nu til engang: Den Fisken jeg fik i Hænde,
Var bare rene Guld. Jeg skælvede af Angst;
Neptuns Glenodie! det er en farlig Fangst!
Og er det hans Gemahls, den smukke Amphitrites? —
Hvi skulde dog min Haand med dette Rov besmittes?
Jeg derpaa skjelvende den meget varlig tog,

*) Πασα γνων αρτον μαρτενται.

At ei det mindste Guld sad efter paa min Krog.
 Jeg trak den med en Snor en Smule frem paa Sanden,
 Og svor paa aldrig meer at sætte God paa Stranden,
 Men blive smukt til Lands, og leve kongelig
 Af min optrukne Skat. — Og dette vaagned mig.
 Men gav du Agt min Ven? Den Ged, den gjør mig
 bange;
 Jeg svor paa, aldrig meer paa Havet Fisæ at fange!

Den Anden.

Slaa du dig Kun til No. Din Guldfisæ er ei til,
 Og heller ei din Ged. Din Drøm var Narrespil.
 Ifald du iilte strax, og ingen Tid forsømte,
 Hen til det Sted, hvor du om denne Guldfisæ drømte,
 Og fasted Angel der, saa fiskede du vel,
 Og med din gyldne Drøm ei sultede ihiel.

Cyclopen.

Til min Ven Rahbek,

efter Theocrits ellevte Idylle.

1 Jeg intet Pulver, intet Plaster veed,
Ja intet andet Raad for Kjærlighed,
End det, min Ven, Camænerne tilbyde;
Skjøndt ikkun faa dets Nektarsodhed nyde.
5 Du kjender det, din Sang jo Bidne bær,
Du Muserne er fremfor andre kjær.

Saa lev'de fordum paa Siciliens Ryg
En riig Cyclop, en Polyphem, hvis Bryst,
Af Galathea's Skjønhed var indtagen.
10 De første Haar udvorde ham paa Hagen;
Hans Elskov ei paa Duun og Roser laae,
Af Furier han den omringet saae.
Han intet troede meer hans Agt fortjene;
Tit gif hans Saar af Marken hjem allene,
15 Mens sorgende han sang ved Havets Bred
Om Galathea og sin Kjærlighed,
Fra Solen randt; der følde han med Smerte
Det Saar, Cythere's Spyd har voldt hans Hjerte.
Men han fandt Lægedom; paa Klippens Top
20 Ved Havet sad den sorgende Cyclop,

Og sang:

- "Du flyer; du med Foragt vil lønne
 Min Kjærlighed, du Skjønneste blandt Skjønne!
 Meer hvid du er, end Melk; saa kjelen er
 25 Ei kjelne Lam, som du; og vild du meer
 End Kalven er; men ei umodne Drue
 Er streng som du; jeg, maa jeg dig ei skue,
 Dig, som i søde Søvn her for mig staaer
 Hver Nat, men flyer, naar søde Søvn forgaaer.
 30 Du flyer med Søvnen bort blandt hine Bolger,
 Som Lammet flyer, naar Ulven det forfolger.
 Forst elskede jeg dig, da jeg dig saae
 Paa Bjerget med din Moder hist at gaae;
 Du gik omkring at sanke Hyacinter,
 35 Jeg visste Veien iblandt Bjergets Klinter.
 Fra den Tid aldrig meer jeg glemmer dig,
 Nei aldrig meer; men du foragter mig.

- Jeg veed det, Smukke! hvi jeg dig forskräcker.
 Det tykke Dienbryn min Pande dækker,
 40 Og langt det naaer til begge Øren ned;
 Eet Die har jeg fun, og alt for bred
 Du seer min Næse over Læben hænge.
 Men saadan, som han er, i hine Enge
 Din Polyphem dog sober tusend Faar,
 45 Hvis beste Melk han drikker; Høst og Vaar,
 Ja Vintren selv, mig Øst og Fiskee byder,

Dg i min Mund Straapiben bedre lyder,
End alle de Cyclopers, der er til.

Min Elskede! med Sang om dig og Spil
50 Mig tit endog en Uveirs Mat henrinder.

Jeg elleve, og alle svangre, Hinder
For dig har født, og bertil tvende Par
Af unge Bjørne dig bestemt jeg har.

O kom! det alt, og meer, for dig er rede.

55 Lad gule Hav kun slaae mod sine Bredde;
Meer sed din Mat hos mig i Grotten er;
Du blandt Cypresser og Webbender her,
Og Laurbær-Træer, og Ranker født skal sove.
Her rinder kjøligt Vand fra hine Skove,

60 Klart Gudebrik af Etna's hvide Sne;
Hvo valgte vel for dette Bølgerne?

Jeg laaden er, og det maaskee dig støder;
Men jeg har Egeved, og hist er Gløder,
Og jeg kan taale, om du steger mig.

65 Mit kjære Die selv jeg gav for dig.
Hvi har jeg ikke Finner? hine Stromme
Jeg skulde da som Fissen gjennemsommme,
Og kysse dukkende paa Havets Bund
Din Haand, om end du nægted' mig din Mund.

70 Af Lilier jeg og Valmu skulde flette
En Krands, og bringe dig, og meer end dette;
Jeg Vinter, Sommer, Aaret heelt omkring,
Dig skulde bringe Egnens beste Ting.

Men nu, o snart jeg dog hos dig skal være;

75 Jeg, ubevant, at svømme nu vil lære;

Saa snart jeg blir en fremmed Sømand vær,

Da skal jeg see, hvad Glæder Dybet har.

Kom, Galathea, kom, o hør min Klage,

Og glem, som jeg, at vende hjem tilbage!

80 Kom, nyd med mig det sode Hyrdeliv,

Malk mine Haar, lav Øst, Hyrdinde bliv!

Min Moder er mig vred, og jeg vil ei sige

Det mindste Gode om mig til min Pige,

Endskønt hun seer, jeg daglig tøres hen

85 Af Sorg; men jeg vil hevne mig igjen.

I Been og Hoved jeg mig syg vil klage;

Jeg ene ei vil bære paa min Plage.

O Polyphem! hvor daarlig er du dog!

Gaa, slet en Kurv! saa er du mere klog;

90 Malk dette Haar, bring Lov til hines Hytte!

Din Elskovs-Klage vil dog intet nytte.

En anden Galathea da maa skee

Skal finde dig, ja vel en skønnere.

Hver Aften mange med mig spøge ville,

95 I natlig Dands til mig jo alle smile,

Jeg og mig selv for noget maa ansee."

Saa Polyphem sin Elskov nærede,

Og sang, og mere godt hans Dage lobe,

End han ved Guld sig kunde dem tilkjope.

E l s k e r e n ,

efter Theokrits tre og tyvende Idylle.

- E**ngang en ung i Elskov heftig Mand
For en, vel smuk, men grusom, Pige brændte;
Med Håd gjengjeldte hun hans Elskovs Brand,
Hun Amors Magt, hans Rue intet kjendte,
- 5 Hun vidste ei, hvor smertelig hans Piil
I Hjertet er; i Omgang og i Tale
Var hun uboelig, med mindste Smiil
De smukke Læber ei hans Sorg husvale;
Og hvad er Diets Glands, og Rosenkind
- 10 Til Trost? Ei med et Kys hans Saar hun læger,
Ei med et Ord; mod ham er hendes Sind
Som Skovens vilde Dyr mod barske Jæger.
Thi Læben spotter ham, af bitter Harm
Er Diet fuldt; hver Træk paa hendes Kinder,
- 15 Hver Mine viser hadopfyldte Barm,
Hun seer ham kun, og Rosen strax forsvinder.
Men, skjøndt opfyldt af Brede og Foragt,
Hun dog er skjøn; og ved den Skjønnes Brede
Forøges kun halstarrig Elskovs Magt.
- 20 Dog kan han nu taalsmodig ei tilbede
Den Grumme meer; med Zaarer gaaer han hen
Til hendes Dor, og kysser den, og taler:
"Du Løvehjertede og Grumme, kjend,

Kjend, Marmorbryst, din Elskers bittre Øvaler!

- 25 Uværdig al min Ild, jeg bringer dig
 For sidste Gang, en Gave nu, en Strikke.
 Bebreidelser du faaer ei meer af mig;
 Jeg, domt af dig, vil mig i Skjebnen stikke.
 Nu gaaer jeg hen, hvor Elsken engang
- 30 Skal, siger man, et Raad mod Elskov finde,
 Hvor han skal glemme den. Det koste Tvang!
 Al Modstand jeg til sidst skal overvinde.
 Og nu Farvel! Jeg veed, hvad forestaaer.
 Selv Rosen, ogsaa skøn, henvisnet blegner;
- 35 Hjolen pryder selv den skjonne Baar,
 Men falmer snart; snart hvide Lilje segner.
 Hvor hid er Sneen ei? Let smelter den.
 Saa Ungdoms Glands er skjøn; men fort den varer.
 Den Tid vil komme, da du, som din Ven,
- 40 Med saaret Bryst selv Elskovs Magt erfarer;
 Men nu, det er for sidste Gang, o hør
 Din Elsker nu! mit Hjertes Øval dig saare!
 Maar du mig seer at hænge for din Dør,
 Stands, offre da din Ven en kjærlig Taare!
- 45 Nedløst af Strikken boi dig til mit Liig;
 Din Klædning røre det, et Kys du give
 Den kolde Mund! det ei forfoerde dig!
 Ei selv dit Kys kan kalde mig til Live.
 En Grav, som skjule kan min Kjærlighed,
- 50 Du reise mig; naar bort fra den du iles,

Raab trende Gange da: "Hvil, Ven, i Fred!"
 Læg til: "Ak her en trofast Elske hviler!"
 Og skriv saa paa min Grav: "Den Mand, hvis Liig
 "Her lagdes ned, blev dæbt af Elskovs Smerte.
 55 "Stat stille, Vandringemand, og græd, og siig:
 "Han elsket har et haardt, et grusomt Hjerte."
 Saa var hans Ord. Ved Væggen han en Steen
 Dpreiser sig; ved høie Dørstok binder
 Sin Strikke fast, om Halsen kaster den,
 60 Og hænger død.

Hun aabner Døren, finder
 Ham hængende og qvalt ved hendes Dør;
 Men røres ei, og ingen Taare flyder;
 Hun gaaer ham tæt forbi, og kold, som før,
 65 Hun uforstyrret Ungdoms Glæder nyder.
 Snart kommer hun engang i Bad; der stod
 Den Gud, som hun, der har sin Elske hadet,
 Fornærmet har; paa høie Marmorfod
 Staaer Amor der, og holder over Badet.
 70 Og Styttens styrter ned; knust ligger hun,
 Og Hævnens Lyst fortørnet Amor nyder;
 Ei mindste Ord udstonner hendes Mund;
 Det Purpurlod vidt over Badet flyder.
 Farvel, I Elskende! thi knust og død
 75 Den Haarde er. Lad fare stolte Drømme,
 Og elsker, lyder kun, hvad Amor bød!
 Thi usorsonlig streng vil Amor domme.

M elibæ u s,

ester Virgils syvende Elogie.

Melibæus.

Engang, som Daphnis sad i Skyggen af en Eeg,
 Drev just til samme Sted to Hyrder deres Øvæg.
 Den ene Coridon, den anden Thyrsis hedder;
 Og dennes Hjord var Faar, hins melkbespendte Geder.
 De var i Ungdoms Flor, fra samme Nabolan,
 I Sang den ene ei den anden eftergav.
 De nu, som ellers tidt, fornyed gammel Trætte,
 Nu just det traf sig, at jeg blev Bidne til dette.
 Thi mens jeg rygtede mit spøde Myrte Beed,
 Saa var af Hjorden just min Væder bleven kjæb.
 ”Kom, sagde Daphnis! kom, jeg her har seet Din
 Væder,

Kom sæt Dig, har Du Tid, det nyttet ei, du leder.
 Og for at drikke her, han nu ved Aftens Tid
 Med alle Egnens Faar vil sikkert komme hid.
 I Ly ved Flodens Nør, og under Egens Skygge,
 Paa Minzos grønne Bred, for alskens Tummel trygge,
 Ved disse Hyrders Sang, og Vesten-Windens Spil,
 Og Biens muntre Sværml vi os forlyste vil.”
 Saa vare Daphnis Ord. Hvor kunde jeg vel slippe,
 Et Phillis havde jeg, og ingen tro Alcippe
 Som kunde hjelpe mig min Hjord i Huus at faae.

Men her er Bæddemaal, som ei forsømmes maa.
 Jeg satte alt tilsidst for dette Spøg tilside.
 Man sagde, Muserne best skiftviis Sang kan lide,
 Og først sang Coridon. Ja hør nu kun engang.
 Jeg mindes ganske vel den Wise, som de sang :

Coridon.

I Pieridiske Gudinder,
 Som have dannet Godri Sang!
 Forunder mig, som ham engang,
 I Sang at blive Overvinder!
 Hvis ei, saa ds al Lyst og Leeg!
 Stum Fløiten hænge skal paa denne Egg.

Thyrsis.

Min Sang, min Fløites Lyd erlanger
 Blandt Landets Hyrder høiest Røes.
 O kroner, Godri Sang tiltrods,
 O kroner eders unge Sanger,
 At Godrus af Misundelse
 Kan brioste, naar han faaer min Krands at see.

Coridon.

Tag gunstig, Skovenes Gudinde!
 Det barske Wildsvin, jeg frembær,
 Den Hjort, som nu dit Offer er,
 Og lad mig, lad mig Prisen vinde!
 Ja faaer min Sang din høie Gunst,
 Jeg dig af Marmor danne skal med Kunst.

Thyrsis.

Din Melk, Priap! jeg dig skal yde;
 Alt nok for saadan Gud, som du!
 Du har din Marmor-Støtte nu;
 Med gylden Ziir jeg den skal pryde,
 Sa ydmyg jeg dig lyde vil,
 Ifald min lille Hjord maa tage til.

Coridon.

Kom Galatea! elskete Pige!
 Kom lad mig knæle for dit Skjød,
 Som Hyblas Honning er du sød,
 Din Undighed er uden Lige.
 Du smuk, som Engens Lilje er,
 O kom, har du din Hyrde mere kjær.

Thyrsis.

Min Nymphe! smukke Nereide!
 Hør nu: gid jeg maa blive dig
 Som Gift og Pest affyelig;
 Ja gid du mig ei bedre lide,
 End værste Urt, paa Marken staer,
 Om ved dit Savn ei Timer blive Aar.

Coridon.

Den varme Soelhvervs Dage kommer,
 Nu blomstrer alt Krat-Skovens Top,
 Hjist hovner nu Vinrankens Knop,
 Nu brænder alt den hede Sommer.

O Hjord! hin Eng, som Sovnen blod,
O der ved Kildens Bred er Hvilen sed.

Thyrsis.

Naar Vinters Storm og Kulde kommer,
Har jeg mit Hjem og Arnested,
At varmes og oplives ved,
Til vi paa ny har munter Sommer.
Jeg moder Vintren uden Angst,
Saa rolig, som en Ulv gaaer ud paa Fangst.

Coridon.

Hvor blide ere disse Egne!
Hvor er ei Genbaer-Træet smukt!
Hver Eble-Træ, hvor fuldt af Frugt!
Hver Green jo færdig er at segne!
Men reiser min Alexis bort,
Vil Floden tørres, alting blive sort.

Thyrsis.

Er Phyllis ei i disse Egne,
Er Agren tor, og Vejret sygt,
Hvert Træ bortvisner blegt og sygt,
Og mørkt og øde allevegne.
Men kommer hun, hvert Træ er grønt,
Og alting strax, som hun, er mildt og sjønt.

Coridon.

Alcides Popel-Træet ynder,
Og Bacchus Ranken tung af Vin,

Men Myrten falder Venus sin,
Min Phyllis Hassel-Busken ynder;
Og Haslen alle overgaaer,
Saa længe den i Gunst hos Phyllis staer.

Thyrsis.

Den ranke Bøg er Skovens Smykke,
Og Poplen zirer Flodens Bred;
Men hvor er Ziir og Undighed,
Naar Phyllis Du Dig vil undrykke?
Du smukke Pige ene blier
Min Haves, Skovs, ja Egnens Ziir.

Melibæus.

Saa sang de begge to i Daphnis's smukke Eng;
Men Coridon blev da min egen bedste Dreng.

De Bornede.

En Idyl af J. G. Voss.

Mikkel.

Vindsen bli'r klar. Der er ingen Rand om Maanen,
 der funkler
Kun saa Stjerner paa skyefrie, blanke, mørkeblaad
 Himmel.

Hvor det lød kiont tilforn, naar Degnen om hellige
 Aften

Rimed' i Zaarnet! Nu skalder det huult, som Ringning til Ligfærd.

Såns.

Ikke saa modlos, Mikkel! see kun, hvor alle bær
Bynker,

Mai og Aakander hjem til Pynt i Huse og Kirke.

Engang hviler man dog fra Hovslæbet. Lad os en
Smule

Syng! Lusten er sval, og det klinger saa prægtig om
Aftnen;

Hestene græsse saa rolig i bugfulde Eng, og ved Esiret
Holdes de nok fra Rugen, der, Gud see Lov! staaer
saa deilig.

Ellerne dusfte saa sødt, og sødt klinger Frøernes
Syngen;

Mattergalen slaaer i med dem. Hvad siger Du, Mikkel,
Om Grev Bernstorffs Vise, om Stenen paa Gjentofte
Bakke,

Eller kjender Du ei den herlige Sang om Niels Lembaek?
Det er en Sang! vor ny Kaplan sik mig lært den i
Søndags;

Tre Gange sang han den heel ved Præstens Postiv
efter Noder,

Da jeg bragte ham ned de to Lærker, jeg gjorde saa
tammede,

At de tit sad, og sang paa mit Hoved, paa Toppen af
Huen.

Kom, og brum Bassen dertil, eller pib dertil i Dit
Maiblad.

Mikkels.

Seer Du ved Møllerens Ha det Lærred, der ligger
paa Blegen?

Seer Du, det stinner i Maanen? og Hans! og
kjender Du hende,

Som sin Brudeserk der har lagt forgjeves paa Blegen?
Lagt den forgjæves der — og Du nøder mig dog til at
synge!

Hans.

Nu da, der vogter Katrine sin Bleg i Huset ved
Møllen;

Netop hørte jeg nu hendes Sang mellem Nværnernes
Brumlen.

Men hvad er det, Du snakker? Hun bleger forgjeves
sit Brudtsi?

Gjør da vort naadige Herstak ei selv jeres Bryllup til
Høsten?

Mikkels.

Sog Du Tro og Love hos naadige Herstak! nei
Skjelmer,

Skjelmer de ere, og værd at dingle i høieste Galge.

Hans.

Eft, ei saa høit! om ham fligt hans lille Finger
fortæller!

Mikkel.

Lad den fortælle, hvad sandt er; har ikke den Karl
lovt mig Bryllup,
Og min Frihed dertil, for hundrede Daler — Min
Fader
Med det skædede rykende Hove'd, og min Bro'er,
stakkels Krobling,
(Som den Karl solgte bort, som en Hund til den en-
gelse Kaper,
Der løb her ind Anno Firs, for at miste de dygtige
Knokler
Beg Hollændres, og Franskmænds, og Menneskeøde-
res Kugler)
Alle skræbede frem alt, alt, hvad de havde til beste,
Brudegavs Dalere, Spesjer, Johanneser, skimlede
Kroner,
Rigsorter og Pillarer, og Ører, Røpeker og Rubler;
Søgte dertil endnu den brune Ballak med Bledset,
Samt den rødbrune Stud paa Fastemarked for Skam-
kjøb;
Sa endog salig Moers den solvbeslagene Psalmbog,
Der var Fæstensgabe af Fa'er, den Gang han var
Frier,
Ogsaa den Guldring, hun gav ham, og hvortil hun
havde sparet,
Beg at sye om Natten, den Gang hun tjente i Aalborg.
"Mikkel, sagde de, tag den smule Armod, vor sidste

"Møds og Eres Skilling; og bring det den sultene
Junker.

"Bedre fattig og fri, end Slave med Salomons
Rigdom!

"Bund og Brød er nok til Livet. Arbeid Du kun ørlig,
"Syng, og beed, og hav Tillid til Gud, som i Vin-
tren bespiser

"Himmelens Fugle, og Flæder Lilien. Ei græd, men
vær lyftig!

"See Din Faer er nu gammel; graat blev hans Ho-
ved og skalbet

"Under Kummer. Det rykende nu sig hælder mod
Graven;

"Dg Din Broder alt halv er bortvisnet. Snart Gud
os vil føre

"Bort fra Jammerdalen til Fredens evige Hytter.

"Tag de lumpne Penge og bring ham dem; Mikkels!
Du bringer

"Taaerer og Blod. — Trøst ham Gud, naar de ham
brændende paa Sjælen!"

Grædende bragte jeg dem til den Karl. Han talte
dem. "Mikkels!"

"Bryllup og Frihed jeg gi'er Dig; men" — og nu
træk han paa Sjælen.

Sans.

Plager Tanden ham da? Hvad har hans Maade da
nu for?

Mikkel.

Den, der vil hænge sig, Hans, den finder sagtens en
Strikke.

See! der havde jeg tvøret op paa hans Eng; hist jeg
havde

Møiet for grundt, der kun halvtørstet Kornet — og
Gud veed —

Kort hans Regning var større end hundrede Daler —
Jeg kunde,

Mumled' han, gjerne slaae mig til Ro; han havde
Formodning,

Om, hvem det var, det stjal den Halvtende Rug bort
af Loen.

Hans.

Havde han Ret i det første; det var ei meget at undre;
Thi hvad Troskab forlanger den Skurk af den, som
bestandig

Under Ladefogds Svøbe kjemper med Skjendsel og
Hunger?

Men for den sidste Beskyldning, Du skal ham stevne
for Landsret.

Der skal jeg bevidne: Johan, Lakeien, af Loen
Har, som den naadige Frue ham forud tillod, stjaalet
Rugen.

Mikkel.

Hans! Den hellige Nadver jeg ta'r paa, at jeg er
uskyldig.

Har jeg ei, siden jeg fik det spilde Haab, plantet
 Træer?
 Ei sadt Gjerder? ei flikket paa Hytten? og ei gravet
 Groster?
 Men nu stevne! ved hvem? hvor er Pengene? Og
 hvad veed Kongen,
 Hvad hans Ministre, deraf? Ministrene! Vyt, mellem
 Navne
 Hugger den eene vel Dinene ud paa den anden? — Sa
 syng Kun,
 Syng Kun Katrine, og dans paa Blegdammen! Du
 har din Frihed,
 Fri skal Din Brudgom og være. Han er det. Snart
 danser vi lystig
 Paa vor Bryllupsdag, i lange hoppende Rader,
 Over Bakke og Dal — og Fogden med Pidseen slaaer
 Takten.
 Men Du græder, for Konerne snart vil nedrive Din
 Fletning.
 Trost Dig min Tes! ogsaa godt vil Konehuen Dig
 Klæde,
 See den gamle Mand, hvor han græder af Glæde!
 vor Krobling,
 Hvor han lystig i Dans springer let omkring paa sit
 Træbeen.
 Tør Du Taarerne af, og glæd Dig, thi de har jo alle
 Gjort os lykkelig'; Du er en fri og lykkelig Kone,

Snart en lykkelig Moder til frie Sønner og Østtre.
 Jo, Hans! — Men den Mand skal mig, om jeg ei
 la'r den rødgule Hane
 Flyve hen over den naadige Nrovers Tag, og saa ta'er
 jeg
 Sollen ved Stranden, og vips, saa er jeg over i
 Sverrig.

Hans.

Men tænk, Mikkel! hans Born!

Mikkel.

Den Snogynge! Falder da Eblet
 Langt fra Stammen? Den Snogynge hvisler jo alt,
 som de gamle.

Gif ei Hovmest'ren i Dag, og græd, og vreed sine
 Hænder!

Hans.

Men det hedder: "Mig tilhører Henvnen, og jeg vil
 gjengelde"

Siger Herren. Og nu Din gamle Fader og Broder!

Mikkel.

Herlige Ord! "Mig tilhører Henvnen og jeg vil gjen-
 gjelde."

Vee! til Gud min Sag jeg betroer, og liser taalmodig.
 Men, paa Dommens Dag staae og vi for Henvnerens

Kasyn.

Hans.

Mikkel! Du talte om Dans. Jeg vil fortælle Dig noget.

Kjender Du ikke den Høi der henne paa Veien til Thisted,
Strax, naar man dreier omkring under Krattet langs
hen ad Aaen,

Der hvor Lyngen begynder? Hen over ad Høire staer
Galgen;

Lige for den er Hsien. Min salig Morbro'er, Peer
Jæger

Lured Skjærtorsdag Mat i Maanestkin der efter Næven
Ret som det var, saa kom der, med Bulder som Tor-
den, af Krattet

En Flot Jægere ud, og feiede af gjennem Lyngen.
Hurra! skreeg' Jægerne høit, og Hestene prusted' og
vinseked';

Piffene smældte, og Tagthornet hylte, og djæveliske Hunde
Glammed' ad Hiorten; og nu stak heele Tagten mod
Hsien.

Vips, der stod Høien oploftet paa fire gloende Piller. —
Morbro'er, der læste i Bøger, trods Presten, og
brød sig kun lidt om
Spøgelser, holdte sig kjæk, og uagtet hans Graaskim-
mel prusted',

Tænk, saa reed han dog modig, som altid han var,
lige til dem.

Gjet nu engang, hvad det var, og hvad Spil gamle
Satan der havde!

Jægere, Heste, Hunde var altsammen Junkre, med
Mantler,

Skjægge, og store Parykker, og Sabler, og fuldeste
Rustning,

Som de Schlaraffengesigter i Junkerens Storstue staae
der.

Øvindfolk med høie Fontanser, og Fiskebeensfjørter
med Slæb paa,

Bød dem op til en Dans. Der raflede de gloende
Lænker;

Og til Musik der stralbed' af Høien en Hvinen og
Tuden. —

Derpaa blev Taffelet dækket. Overst ved Enden af
Bordet

Satte Stifteren sig af den høiadelige Stamme;

Stratenrøver han var, som hans Ansigt og viste. Hans
Buxer

Bams og Stovler og alt, var af gloende Jern! og
der aad' de

Blodigt Menneskekjød, drak dertil kaagende Taarer. —

Nederst ved Bordhjørnet sad den sidst hensovne af
Stammen,

Bores Junkers Papa, Hr. Landraaden. Tuld af For-
undring

Snused' han, thi han lugtede levende Folk; han keeg
bag sig

Hen ad Galgen, og saae min Morbro'er staae der, og kige.

Hurtigen sprang han op af den gloende Stoel, saa den
rafled'

Bragte ham Bøgeret fuldt af Zaarer, og brølte:
"Stik ud Peer!"

Peer vil ikke; han skal. "Nu, skal jeg da drikke saa
maa jeg."

Sagde han: "altsaa i Guds Navn!" og, Knald!
saa var alting forsvundet.

Mikkels.

Snart er denne Karl med. Da er hans Musik vore
vore Sukke.

Ha, og da skal vore Zaarer ham brønde i Sjælen.

Sans.

Heida, og saa skal han dansse Kjørausen med hendes
Maade,

Frue Tipolsbemama! O da vil han trippe, og kneise.
Men hans Kjælling, det Beenrad, vil bande paa fransk,
spytte Funker

Ad den gammelbags Dands, naar ei den sippernes
Tærne

Hænger Lænkerne modens og peent nok. Da gotter
sig Satan.

Mikkels! Har Du Tobak? De Myg stikke hæslig i
Aften.

Mikkels.

Der, tag Pungen og stop. Den gav mig Katrine til
Julen:

Den Gang havde vi Haab endnu, og var' glade, som
Smaabørn.

Hans! der slaaer Du forgjøves, for Binden ta'er Trostet af Tonden.

Sno Dig.

Hans.

Nu har jeg Ild. Lænd ogsaa Din Vibe
for Selvskab!

Hei, der slaaer Skimlen sig los; ei see dog hvor Pla-
gen i Toiret

Vimfler, og skaaer sig — Du skal, kommer Du i Jun-
kerens Ager!

Pots! han prygler os krumme og lamme. Pasop!
efter Skimlen!

Den halvfierdefindstyvende Geburtsdag,

ester Vosse's siortende Idyl.

Boyet over Postullen, ved Dønens varmende Side,
Sad den ørlige Dam, nu syrgetyvende Vinter
Byens Organist; i arvede Lænestol sad han;
Kunstig udskaaren den var, betrukket med brunnarvet
Ryslær.

Arme, Sæde og Ryg svulmed' høit af elastiske Kroshaar.

Tidt han Hænderne folded', og tidt han med lydelig
Mumlen

Læste de trostfulde Sprog og Formanelser? men efter-
haanden

Mattedes Diet; det nu var i qvægende Middagsslum
lukket.

Festlig med stribet Kalmanks Kasseking var Oldingen
pyntet;

Thi det var hans halvfierdsindstyvende glade Geburtsdag.
Og nu havde hans Son, den lærde Pastor i Melby
Mys sendt fire Flasker af gamle balsamiske Rhinstviin
Med det Loft, at, hvis for den dybe Sne det blev
mueligt,

Skulde han vist ham i Dag med sin unge Kone besøge.
En af Flaskerne havde den Gamle i Dag over Borde
Glad afrevet dens Segl, og klinket med Moer, og et
Glas tomt

Paa deres kjære Sons, og hans unge Kjærestes Sund-
hed,

Som han saa onsked' endnu at see for hans salige
Henfart.

Over Postillen laae ver Oldings sneehvide Løkker
Brillerne og den Fløiels violblaue sirlige Hue
Med den Nævestinds Bræm, og Duske og Lidser af
Guldtraad.

Moer havde prydet Seng og vindver med rene
Gardiner,

Ryddet op overalt, og fejet Gulvet i Flammer.

Over Bordet havde hun bredt rodblommede Thedug,
Renset Stovet bort af Rosmarinen ved Windvet,
Ligesom og af Levkøien og Rosenbusken i Krogen

Samt af den grønnende Kurv ved Øvnen med Lillies-
konvaller,

Rundtom Tællerkner og Fade af Tin velslurede glimred'
Fra Karnissen; de to blaablomstrede Rosstokker Kruse
Hængte hver paa sin Knag! saa det smukke Gyrfad af
Messing

Manglefjel og Stok, og den sirlige Valnødtræes ALEN.
Men det grønne Klaveer af Oldingen stemt og be-
strænget

Stob med sit billedebemalede Laag, og skinned'; for
neden

Hang et Pedal, paa Bogstolen laae denaabne Cho-
ralbog

Ogsaa Egeskabet, med vingede Hovder og Sirnkler
Skruiformede Been, og Laaeskildte af Messing
(Dette sikk Moer af sin salig Moer, Degrinden, til
Medgift)

Havde hun støvet af, og bonet med Vor, saa det
glindsed'.

Øven stod paa Trapper en Hund, og en glubende Love,
Begge af Gibs, og Glasse med kunstig flebne Figurer,
To Thepotter af Tin, og Kopper af Leertøj, og Webler.

Og af den vidiesflettede Spindestoel nu hun sig
hæved'

Langsom, og tripped' paa knirkende Sand hen til Uhret
ved Væggen,

Og bandt Slagloddets Snor ved Sommet, at ikke
den Gamle
Skulde opvækkes ved Glasklokvens Klang og hei-
mælede Kukuk;
Saae derpaa ud, hvor Sneen tæthvirvlet mod Wind-
verne rasled,
Og hvor den stødende Storm brused' frem i hvert
Hørne af Gaarden,
Skulende strax alle Spor efter Kragen, der hopped'
paa Loen.
Og nu hun rysted' med Hov'det, og hvistede halv,
hvad hun tænkte:

Gode Gud! hvor det stormer, og Sneen sig
samler, hvor Ly er;
Stakkels reisende Folk! det er et Vejr, hvori ingen,
Som forbarmet sig over sit Kræ, jeg en Hund ud af
Døren.
Men min Son kommer dog til Geburtsdagen; vist,
o mit Hierte
Banker mig saa; og see! hvor Katten paa Trinnet
af Bordet
Snurrer, og slykker sin Note, og toer sig om Skæg
og om Nakke;
Fremmede saae vi da vist, efter alle Fornuftiges Domme.
Saa hun talede', med sjælvende Haand hun
Kopperne ordned'

Hylde Sukkerdaasen, og bortjog de snurrende Fluer,
 Som hendes Mand havde sparet med Smækken til
 Selskab om Vintren;
 Tog to hollandske grøntbeposede Piber af Hylden,
 Og af Kardusen Tobak paa Tintallerkener lagde.

Nu gik hun hen, med hæs og dæmpet Stemme
 hun kaldte
 Frem af Borgestuen Marie fra rumlende Spoelrøk,
 Hvor hun det haspede Garn fra Vinden affspolte til
 Børning:

Skrab mig Kul, Marie! hersrem af Øvnen, og
 læg saa
 Brænde og Tørv derind, og Bøgeved; mag, det kan
 brænde,
 Men vær sagte, at Fa'er af Middagssovnen ei vækkes;
 Maar det da er brændt ned, saa skyd den knortede
 Klods ind,
 Thi vor gamle Fa'er han klager, det veed vi, bestandig
 Over Frost, og tyer til Solen endogsaa i Høsten.
 Børnene ogsaa nok kan behøve lidt Varme i Stuen.

Saaledes taleb' hun; da skrabed' Marie af
 Øvnen
 Kul, lagde dygtig i, og vækkede Luen med Biften,
 Hostede, skicendte paa Nogen, og tørred' de græbende
 Dine.

Men nu brændte Moer paa Skorsteenseessen i Panden
 Over Gløderne Kaffe, og rørte den om med sin Træstee
 Knagende Bonnerne svedte, og bruned' sig, medens
 en Taage

Dampende thyk stod op, og Røkken og Loft gjennemrøgte.
 Og fra Skorsteenshylden nedtog hun Møllen, og hældte
 Bonnerne i dens Bæger, den mellem Kneerne satte,
 Holdt paa Kassen med venstre Haand, dreied' Knap-
 pen med hoire,

Samled' husholdriss tids de hoppende Bonner af Skiodet,
 Og paa det graa Papir udgjød grovmalede Kaffe.
 Men nu standsed' hun midt i Lobet den raslende Mølle,
 Vendte sig til Marie, som lukkede Øvnen, og talte;

Til, Marie! og luk den vagtsomme Hund ind i
 Skuret,

At, naar Slæden kommer, ei Fa'er ved hans Gjoen
 skal vækkes.

Men forsommer ei Hans, for mørke Aften at hente
 Brasnerne hjem fra Lars Fisker? gaae, bring ham
 Posen, og mind ham!

Om han ogsaa kloved' en Smule Brændende til Gaasen,
 Som skal paa Spid; Gaa, flye ham Øren — og saa
 med det samme

Stig op paa Dueslaget, og see, om Slæden ei kommer!
 Saa befoel hun; da hasted' af Røk'net den flit-
 tige Tærne,

Nedtog Dren og Posen af sodede Væg, hvor de hængte,
 Løkkes' med skimlet Brod den tro Pasop ind i Skuret,
 Kramped' saa Dørren til, inden hvilken han peeb, og
 han kradsed'

Løb giennem Sneen til Loen, hvor Hans med vældig-
 ste Arbeid'
 Hækelse skar; thi han fros. Hun mindte ham, ilebe
 derpaa

Op til Dueslaget, og pusted', og gned sine Hænder,
 Putted' dem under Forklædet ind, eller slog dem om
 Skulden.

Og i den Taage af flyvende Snee hun skimted',
 hvor Slæden

Strax ved Byen foer klingrende ned over Bakken; fra
 Stigen
 Sled' hun ned, og bragte den gamle Mo'er dette
 Budskab.

Hurtig med hævende Knæ iiled' Mo'er, hoit
 slog hendes Hierte;

Aanden var fort, hun løb, og tabte i Løbet sin Toffel.
 Tærnen gik til Porten, og aabned, og mere og mere
 Nærmed' sig Klinget, og Pidskins Knald og Hestenes
 Trampen.

Og giennem Gaardporten ind fremsvæved' besneede
 Slæde,

Og ved Dørren standsed' de prustende dampende Heste.

Gamle Mo'er hasted' ud, og raabte: Velkommen!
Velkommen!

Gavned med Kys sin elskede Son, som først sprang
af Glæden,

Og hjalp Datteren ud af hendes haarrige Godsoek.
Løste den Fløjels Kyse, og kyssede hende; da trillede
Glædes Graad fra den Gamles paa Datterens yndige
Kinder.

Men hvor er min Fader? han er dog frist sin
Geburtsdag?

Spurgde Sennen. Da tyssede Moer med vinkende
Hænder:

Stille! han sover; først bliver qvit de besneede Kapper,
Derpaa væk ham med Kysse, du kjære, du elskede
Datter!

Arme Barn! dit Ansigt er rødt som en Glod af den
Østvind;

Men der er varmt i Stuen, og strax er Kaffen færdig.

Saa hun talde', paa dreide Knag deres Kapper
ophoengde,

Nabnede Klinken sagte, og Bornene trined' i Stuen.
Men den unge Kone med skionne smilende Ansigt
Hopped' hen, og kyssede Oldingens Kind, og forsrækket
Saae han op, og han hang i hans Births omfavnende
Arme.

Ungdommen og Alderdommen.

En Idylle.

Palæmon. Thyrssis. Amynt.

Palæmon.

Heed straaler Solen, Thyrssis! lad os føge
et bedre Skul ved hine hoie Bøge;
Fra Busken her vi dog nu snart maae flye,
naar Solen kommer hid; og hvis hiin Sky
medbringer Regn, den os kun slet bedækker.

Thyrssis.

Belan! den gamle Bøg jo hist udstrækker
tæt sammenflettet tykbelovet Green;
Vi Ly og Skygge finde under den.
Der græsser Hjorden nær, og vil der falde
den Regn, det truer med, saa kan vi kalde
vor Hjord derhen; der Skul er meer end nok
saavel for os, som for vor liden Glok.

Palæmon.

Hist kommer vor Amynt, hvad om vi kaldte
ham hid, at høre paa den Sang, vi talte
forsleden om?

Thyrssis.

Teg tænkte selv derpaa;
Men, tænkte jeg, det mig kun slet vil gaae
i Væddesang mod dig, som Sangerguden

saa rigt begavet har; og desforuden
er dette Bøger, som af Valbjørk Træ
jeg just har fæaaret nu, det eneste
du vinde kan, om han dig det tilkjendet.

Palæmon.

See, denne Stav jeg selv med egne Hænder
udskaaret har, og trenende Snese Nar
jeg drevet har med den min lille Hjord.
Du seer Silen med Blomsterkrands hilstet,
ved Druen glad, paa den med Flid afbildet.
For Resten see, hvor smukt den knudret er,
saa god en Stav jeg faaer nok aldrig meer;
Men hørder du af Brug og Nar den finder;
Den vinder du, hvis jeg ei Bøgret vinder.

Thyrsis.

De evigunge trenende Gratier
i Dands afbildte du paa Bøgret seer.
See disse fine Troek, de snart afflibes,
om med uvarsom Haand for tidt det gribes.
Det være dit, naar Sangen er fuldendt,
og det, som vist vil skee, dig blir tilkjent.

Palæmon.

Kom hid, Amynt, hvad har du at forrette,
som hindrer dig? Sid her, en Krands du flette.
Den unge Hyrdes Isse du med den
nu pryde skal; thi hør, min gode Ven,
en Bøddesang vi to vil her istemme;

Du veed, jeg dog har mangen Priis der hjemme,
 som før jeg vandt, ham vandt jeg ingen af.
 Et Bæger vedder han, og jeg min Stav;
 Du domme skal, hvo vundne Priis skal tage.

Amynt.

Velan! begynder. Her i fordums Dage
 sang selv Apoll! født lød hans Eithars Klang,
 selv Pierider lytted' paa hans Sang
 i Busken hist: paa ny jeg skal fornemme
 dem lytte paa den Sang, I vil istemme,
 I Phœbi Undlinger!

Thyrsis.

Bedst gjorde jeg,
 om noget med din Noes jeg voved' ei
 at miste den; men driftigt Haab mig falder.
 Din Noes, Palæmon, meer end høie Alver
 dig byder at begynde. Nu, velan!
 begynd; jeg svarer dig, saa godt jeg kan.

Palæmon.

Til Alderdommens Priis og Ere,
 og om den faste, jevne Lyst,
 som fylder vise Oldings Bryst,
 min stille Sang istemt skal være.
 Lyksalig den, som overstred
 den lange kummerfulde Kjede
 af hine Aars Besværighed;
 Kun Oldings Bryst kan sole Glæde.

Thyrsis.

Til muntre Ungdoms Priis indgyde
 Camenen selv sin Yndling Sang !
 Med glade Toner skal dens Klang
 høit gjennem Skov og Dale lyde.
 Og sør er Livets blide Vaar,
 og glade gaae dens muntre Dage ;
 Til den, naar Glædens Tid forgaaer,
 seer frosne Olding fro tilbage.

Palæmon.

Den blide Vaar er riig paa Mose,
 og Sommerdagen lang og heed
 udperser stræbsom Hyrdes Sveed ;
 Mig gyldne Høst kan bedst fornsie.
 Da fede Melk og pibed Øst,
 og endte Stræbens Frugt man nyder ;
 da Druens Nektar, Eblets Most
 den sorgfri Hyrdes Hjerte fryder.

Thyrsis.

O du, som Rosens Bæger fylder
 med Umbraduft, o blide Vaar !
 du Sæd til Aretets Fryd udsaaer,
 selv Høstens Marker du forgylder.
 Naturen, før i Dvale lagt,
 med Blomsterkrandse du omslynger :
 dig, ifort elysæisk Pragt,
 alt, hvad som aander, fro besynger.

Palæmon.

Bor Alders Høst, dens Fred og Glæde,
er Maalest for et noisomt Liv;
Kun Daaren søger Tidsfordriv
i det, han gammel skal begræde.
Kun for en sildig Alders Aar
hver anden Alder stræber, sveder;
Vee den, som ei fra Livets Baar
sig stedse mod dets Høst bereeder.

Thyrsis.

Kun muntre Ungdom Livet nyder;
ræst smager den med hver en Sands
Naturens Fryd, og seer dens Glands;
Men Tiden Fryd og Glands udrydder.
Teg nyder glad min Alders Baar,
Skjøn Himlens Hvelving mig bedækker;
For mig sødt Lærken Triller flaaer;
Græshoppen sødt i Marken quækker.

Palæmon.

Som Havets spilde Bolger bryde
af Stormen fort' mod trygge Kyst;
Saa bruser vilde Undlings Bryst,
naar utømt' Sindets Storme lyde.
Men fast den stille Alderdom
ei kjender hine Stormes Vælde;
Indbysset i ufrugtbar Slum,
den ei vor No formaaer at følde.

Thyrsis.

Naar rafse Storme Bølger trille,
 den kloge Styrmand glad sin Stavn
 seer ile frem fra Havn til Havn;
 Han harer Havbliks lumfse Hvile;
 Den muntre Ungdom ræddes ei
 for Windens Stød; han glad den folger.
 Majader styre vores Bei,
 og levne de oprorte Bølger.

Palæmon.

Fortærende er Elskovs Plage;
 den blædgjør mandig Ynglings Siel;
 gjør Kæmpen selv til feige Træl;
 Dens Folkestab er Suk og Klage.
 Den Skjennes Roser falme hen,
 og Elskovs Drøm i Hast bortsarer;
 Men Olding klog foragter den
 mod Venstaben, som med Livet varer.

Thyrsis.

Du, som min Alder glad tilbeder,
 o Kjærlighed, udstræk din Arm!
 Saar dybt paa ny den Oldings Barm,
 som spotte tør din Guddoms Hæder!
 Mit Bryst er varmt af Venstabs Flid,
 erkjender dybt dens sande Glæde;
 Men Phyllis Unde, Phyllis Smil
 mit Bryst til Doden skal tilbede.

Palæmon.

Med Gift du Druens Nektar blander
og Hæd og Drab, o Glædens Gud !
Naar dristig Yngling kommer ud
det Bæger, som han snart forbander.
Med Venstabs blide, jevne Fryd
opfylder du dit vide Bæger,
naar under stille Sanges Lyd
din Nektar vise Olding quæger.

Thyrsis.

Blid Evan ræske Yngling rækker
sit Bæger kronet med sin Krands ;
Dets Ild opglødende hver Sands
til dobbelt Kraft og Styrke vækker.
Da trefold skjen mig Phyllis er,
med trefold Ild hun mig omarmmer ;
dens sande Kraft ei føles meer,
naar Ungdoms Glod ei meer opvarmer.

Palæmon.

Erfarenhed og Sindets Styrke
kun Tid og Alder lære kan ;
Men u forsøgt den unge Mand
vild sværmer, som i Nat og Mørke.
Den Yngling, som til mandig Daad
har Kraft og Lyst, forgjeves stræber,
om han foragter Klogstabs Raad
af den erfarne Oldings Læber.

Thyrsis.

Den rafse Ungdoms Ild forkaster
 al frygtsom Twil; Fornuftens Bud
 ei først ved Grublen findes ud;
 Den unge snart til Maalet haster.
 Med stærke Arm og modig Sjæl
 han ingen Daad besværlig finder.
 Feig spandt Omphales gamle Træl,
 som ung var Løvers Overvinder.

Palæmon.

Den Gamle, løst fra Livets Lænker,
 dets Sodhed fri modtage kan;
 Dets Kummer gaaer ham lidet an,
 og intet meer hans Hjerte krænker.
 Glad, under Dages Byrde krum,
 gaaer møt af Alder gamle Hyrde
 til Glæden i Elysium;
 Der først forglemmes Livets Byrde.

Thyrsis.

Sødt flyde Ungdoms blide Dage,
 dens Styrke trods er al Besvær;
 I den lyksaligt Livet er,
 og ubekjendt med Kummers Klage.
 Fornosiet jeg med sorgfri Aand
 min Ungdoms muntre Bane vandrer;
 Afkjør da Doden Livets Baand,
 jeg kun Elysium forandrer.

Amynt.

Langt meer end Sang af kjelne Nattergale,
 liig Zephyrs Lyd i buskbevorne Dale,
 og Kildens Raslen af det rige Væld,
 fortryller evers Sang min hele Sjæl.

Tidt denne Sang I her paa ny istemme!
 Vor hele Egn skal Livets Bægt forglemme.
 Du Egnens unge Hyrder lære skal
 din Sang, min Thyrssis, og dens Tonefald
 skal disse Høies Echo glad gjentage;
 Den af hver Ynglings Barm al Sorg forjage!

Om dig, Palæmon! som saa vel tilfreds
 din Alder bær, jeg tidt en talrig Kreds
 af gamle Hyrder samle skal, og lære
 af din den stille Sang, som du, at bære
 den Byrde, som er dig saa sød og let.

I begge har til Prisen lige Net.

Din Stav, Palæmon, Thyrssis skal modtage;
 Dig Druen sød af Thyrssis Bæger smage,
 det vinder du. Jeg tvende Krandsé bandt,
 modtager hver den Krands, I begge vandt.
 For Resten begge lærer Egnens Hyrder,
 at, har hver Alder sine egne Byrder,
 saa har og hver sin Sødhed og sin Lyst.
 som vældig nydes af den Wises Bryst;
 At Daaren sig omsonst lykselig falder,

trods Skjebnens Gunst, i hver en Livets Alder;
 At Dyd og Viisdom gjør hver Alder liig,
 og uden dem er ingen lykkelig.

Alexis og Cloe.

Evander.

Ti! stille Bæk! som rasler gjennem Engen.
 Opsyldt af Lyft jeg tildt dig hørde spille
 Forbi mit yndige, mit bløde Leje,
 Naar Natten her begyndte, at udbrede
 Sit vederqvægende, sit kolde Teppe
 Paa Skovens Top og vore gyldne Marker.
 Men ti nu, Bæk, og tier, Matternale!
 Forstyrre ei den Lyft, jeg har at nyde,
 Og gjemmer i det mindste eders Sodhed,
 Til jeg ei meer af hine Glæder smager.
 I Østen glimrer Morgenrodens Purpur,
 Og hist fra Busken seer jeg dem fremtræde,
 De to lyksalige forelskete Unge —
 O skjul mig, Busk? o skjul mig, at jeg ikke
 Forstyrre skal den Lyft, som disse nyde.
 O sagte Wind! o tril ned til mit Dre
 Hvert Ord, som flyder ud fra Cloes Læber.
 Hvor sagte lisper dog den kjælne Pige
 Sin Elskov til sin yndige Alexis.

Nu smiler han — nu lønner alt hans Cloe
Hans sode Smil med sine bløde Favntag.
Nu nærme de sig; Gid de ikke saae mig!
Og Arm i Arm nedsegne de i Græsset.
O skjul mig Bust! o Bæk! hold op at risle!
Og tier Vinde! tier Mættugale!
Hvor yndig, yndig smiler nu Hyrdinden?

Cloe.

Min Elskede! sjon var den blide Aften,
Da du mig traf blandt hine tætte Buste,
Da medens andre Hyrder og Hyrdinder
Hist samlede forlysted sig i Egnen,
Jeg eene laae, og selv ei engang kjendte,
Hvi Zaarer trillede, og hvi jeg eensom
Forstjod at lege blandt de unge Piger.
Men da Alexis koi, og kjølen spurgte
Om Kilden til min Graad, og tunge Sorger:
Da lærte først mit uerfarne Hjerte,
At det var dig, der voldte disse Klager.
Og da du sagde mig, at alle Mætter
Sovnløse dig paa taarevædte Leie
For min — fun for din Cloes Skyld hendreves,
Af mindes du? da kunde jeg ei holde
Et venligt Diekast til dig tilbage,
Og dermed robedes din Cloes Hjerte,
Og dermed samme lykkelige Aften
Blev min Alexis min, og jeg din Cloe.

Grindre dig, min Hyrde! hvilken Aften!
 Thi yndig var den; men dog ei saa yndig,
 Som denne smukke Stund for os har været.
 Hvor ubarmhjertig var dog ei min Moder,
 Som har forhindret mig, saa strængt, saa længe,
 At nyde denne stille, sode Bellyst!

Alexis.

Ta Cloe! bitter har den Tid mig været,
 Da jeg har maattet savne min Hyrdinde.
 Men elskede! din haarde Moder truer,
 At ville skille mig ved dig for stedse,
 Og tønk, jeg skulde see min egen Pige
 I hin Sylvans den lede Hyrdes Arme,
 Hvor meget mere bittert blev ei dette?
 Men intet er at haabe for Alexis.
 Jeg har kun dette dig hengivne Hjerte,
 Og tomme, men til Arbeid vante Hænder;
 Han, siger man, har mange tunge Kister.

Cloe.

Af Kjøreste Alexis! hvad var Rigdom
 I Ligning mod Alexis tomme Hytte?

Alexis.

Saa tænker ei min Cloes haarde Moder,
 Og snart maaskee den sorte Dag bestemmes,
 Som bliver Grøndsen for din Hyrdes Lykke.

Cloe.

Men beste Hyrde! byde disse Skove

Øs ikke Tilflugt her blandt tusind Busse,
 Hvor ofte har du ikke sagt din Pige,
 At ville heller under mine Favntag
 Hendrage Livet iblandt øde Klipper,
 End savne mig i gyldne Pallader?

Kom folg mig nu, saa vil din Cloe glemme,
 At jeg har her min Slægt, og store Hjorder,
 Ja Rigdom frem for alle Egnens Hyrder:
 Kom, vore Hænder skal ved stadig Moie
 Oplokke Urter af de nøgne Klipper.

Langt fra vort Fodested, og kjære Marker
 Skal jeg og min oprigtige Alexis
 Forslytte Lykkens Egn til øde Ørkner,
 Et Sted, som Mennesker end ei betraadde,
 Skal blive Bolig for to lykkelige.
 Thi lykkelig skal stedse Cloe være,
 Saalønge hun ei savner sin Alexis.

Alexis.

I selve Lybien er ei en Ørken,
 Som jo for mig var smuk, naar Cloe var der,
 Men Elskede! betenk dog, tænk, at savne
 Din kjære Fods-Egn, de rige Marker,
 Og de med dig opvokne unge Piger,
 Og tusind Undigheder her — for evig!

Cloe.

Og kunde jeg i min Alexis Arme
 Bel savne nogen Bellsyst, nogen Lykke?

Alexis.

At forestil dig dog, du bedste Pige!
 Maar hist, hvor ingen venlig Bust os byder
 Mod Solens Hede eller barske Storme
 Og voldsom Stobregn dette kjære Dække;
 Maar vi omsider der en eensom Hytte
 Os havde oprejst — neppe kunde Cloe
 Da dræbe hver en sort, hver sorgfuld Tanke.
 Maar din Alexis var paa Tagten borte,
 Og Storme tudede omkring din Hytte,
 Og morke Torden-Skyer bragte Matten
 Midt ind i Middags-Timerne; Maar Broden
 Af Tigre og af Løver grusom hviinte,
 Og Lynild-Straaler truede at splitte
 Din trange Hytte; naar den grumme Torden
 Lod, som den altings Undergang forkyndte,
 Da neppe kunde Cloe i sin Ørken
 Tilbageholde dette tunge Ønske:
 I Guder! vilde I for disse Staeder
 Dog eengang give mig igjen til Bolig
 Hiiin Egn, hiiin kjære Egn, som daarlig Elskov
 Forlebede mig usle at forlade!
 Siig, kunde du forhindre slige Tanker?

Cloe.

Ah Hyrde! dog — nei aldrig kunde Cloe
 Forlebes til et saa uværdigt Ønske;
 Thi saa opklaredes dog engang Himlen,

Saa kom Alexis hjem, saa blev hans Pige
Paa ny fornsiet i hans kjære Arme.
Hvor let forglemtes da den mørke Time!

Alexis.

Men sæt: en grusom Tiger traf din Hyrde;
Og uden at jeg kunde faae af Cloe
Et kostbart Favnetag, en kjærlig Mine,
Blev din Alexis til en Tigers Bytte;
Hvad vilde Cloe da?

Cloe.

Doe vilde Cloe.

Men Elskovs Gud forbyde denne Skjæbne.
Nei først, naar jeg alt længe havde været
Alexis Sonners lykkelige Moder,
Naar Livets Vinter vore sorte Isser
Med sit ørværdige Sne-Klæde dækte,
Naar krum af mange glade Dages Byrde
Din egen Dyd jeg faae med Lyst forplantet
Paa dine Sønner, og paa Cloes Dottre;
Forst da skal Dødens vældige Gudinde
Os lade, sjønt vor Elskov endda brænder,
Hensegne folde i hinandens Arme,
Og da vil selv de elskendes Cythere
Henbringe os til sine blide Lunde,
Hvor evig Toraars yndige Zephirer
Bestandig vifte iblandt Rosen-Hække,
Og Lyst, som selv den følsomme Alexis

End i sin Piges Favn kan ikke tænke,
 Jo kom, jo iil, min Hyrde! heller vil jeg
 Hengræde Tiden i forladte Ørkner,
 End lade nogen Skjæbne mig forlede,
 Til at forlade dig, og saa forspilde
 Den mildeste Gudindes dyre Undest.

Alexis.

Min Cloe! yndigste blandt alle Piger,
 Ja jeg vil følge dig. Mig ingen Skjæbne
 Formaaer at slide af saa kjære Arme!
 Men Himmel! men velsign min Cloes Hjerte;
 Thi alle Kaar mig blive lykkelige,
 Naar jeg opliver dem ved Cloes Favntag.

Cloe.

Min beste Ven! hvo rasler hist i Lovet
 Evander kommer der; ah han har hørt os!

Evander.

Ja beste Par! ja jeg har hist bag Busten
 Hørt eders omme Graad, og tunge Sorger;
 Og rørt af bitter Medynk har jeg hørt dem.
 Ja grusom maatte vist den Hyrde være,
 Som ikke smeltesdes ved eders Elskov.
 Men hører nu: Jeg troer at have fundet
 Et Raad for eders alt for bitre Sorger,
 I vide jo, en Hændelse har ført mig
 Hid hen til eders elskelige Egne.
 Men bag Arkadiens de høie Fjelde

Langt borte ved Messenes milde Strandbred
 Forlod jeg nylig hos min lille Datter
 En trivsom Hjord og mange smukke Hytter.
 Jeg flyede dem; thi af min troe Hyrdinde
 Versved' Døden mig, og mørk og feedsom
 Blev hver for yndig Lund og elsket Grotte.
 Nu ædle Unge! reiser bid, og nyder
 Den Lykke, som jeg engang der har folet.
 Opfostrer der min lille spæde Datter,
 Og lærer hende eders egne Dyder!
 Jeg skal led sage eder over Fjældet,
 Og siden, ædle Par! skal I led sages
 Af Guderne, hvis Mildhed I tilbede.

A m u n d o g S i g r i d.

En Idylle.

Hvor Dale-Guldbbrand før beherskte Normænds Mod,
 Nær hvor den sterke Foss affliber Klippens God,
 Hvor trange Hvælving op fra dennes Fælhed leder,
 Og aabner Veien ind til Skurdals Yndigheder.
 Her i en lille Eng, o Plads for Kærlighed!
 En Aa fra Klippens Top bestandig styrtes ned. *)

*) Skurdalen ligger paa Froen i Guldbrandsdalen. Veien derop er over Sarpe-Fosset under en langt udhængende Klippe, som næsten udgjør en Hvælving med Klippen

Før Sigrid denne Eng saa godt sit Unde malte,
At hun til Samlingsplads med Amund den udvalte.

Og her kom Amund just fra Grotten engang
frem,

Da blide Morgensoel steeg op fra Østens Hjem.
"Skjøn er du, sagde han, du blide Morgenrøde!
Men ak! ei mod den Tid, jeg før dig gik i Mode;
Naar Solen her saa tidt for tidlig os frembrød,
Og mindte Sigrid om at flye sin Amunds Skjod.
Naar jeg, og ved mit Bryst den alt for kjære Pige,
Os til forhadte Hjem omsider maatte snige;
Og, naar henrykte ved hinandens kjelne Sang,
Vi glemte her os selv for Lyst saa mangen Gang.
Og naar vi i vor Eng saa ofte igjentogte
For tidlige Farvel — men ah! vi os bedroge;
Min Sigrid nu for mig er ikke længer skjøn,
Vor omme Kjerlighed faaer aldrig nogen Løn!"
I flige Tanker kom min Amund til sin Kilde.
Den ene Amund i sit blanke Spejl kan bilde,
Ei Sigrid ved hans Arm, og da han fik at see,
Hvor mørk hver Mine var, hvor fuld af Græmmelse,
Hvor bittert folte han sin Sorg sig da at faare,
Da trilde fra hans Kind en Strom af bittere Taare,
Og ned paa Kildens Spejl, hans Billed skjulste sig,
Nu vilde Kilden selv ei være Amund lig.

paa den anden Side. Strax ved ligger den omhandede Eng, omringet af Gran-Skov og Klipper.

"Ah! skal da alting Sorg til mine Sorger lægge?
 Hvi blev jeg dog engang min Lykkes Kjæledæge?"
 Udbrod han, isende igjen til Grotten hen.

Men hvor bestyrtes han ei her paa ny igjen?
 Sin Sigrid seer han der at komme sig i Mode.
 Han hende løb imod: "Ah! Lykken vil forsøde
 Mit Hjertes bittere Oval, jeg i min Sigrids Arm
 Endnu engang med Lyst opfylde skal min Barm;
 Et bittert Aar bliver lidt mod disse Dieblikke."
 Omfavnende sin Ven udstonner hun; "Had ikke,
 Ved al vor Kjærlighed, ved Elskovs milde Bud
 Besværger jeg min Ven: Had ikke Arnes Brud.
 Du veed, min Elskede! at man med Vold vil drage
 I Dag, den bittreste af alle mine Dage,
 Mig bort til Arnes Haand; Du veed, hvad Lydighed
 En Moder fordre vil, og vor Lyksalighed,
 Saar har Du sagt mig selv, vi sætte maae tilside,
 Naar vores Dyd derved det mindste skulde side.
 Man mig fra sidst, jeg her hos Dig ved Kilden var,
 Til at omfavne Dig al Adgang hindret har.
 Nu næsten færdig til at sluttes i de Lænker,
 Som mig for evig fra Dit kære Bryst indskrænker,
 Jeg sneg mig hid til Dig; og endnu Din jeg er,
 Dom nu, som den, der mig og Dyden haver kjær,
 Om Dyden byder mig min Elskov at nedtrykke,
 Om den kun hylbes kan ved Tabet af min Lykke,

Og om den nægter mig den ene ønske Lyst,
 At leve og at dø ved dette kjære Bryst.
 Du seer Din Sigrid her i alt sit Brudesmykke.
 Bestem nu, Elskte! selv min Lykke og Ulykke.
 Dom, skal jeg være Din, hvad? eller Arnes Brud?
 Tæl nu, et Ord af Dig er mig et helligt Bub."
 Saa sagde hun, og taug, og følte Daare-Stromme
 Og længe ventede omsonst sin Amund domme.
 Thi stum af Smerte sank han ned i hendes Skjod,
 Til han omsider saa den lange Daushed brod:
 "Maar hede Daarer ned paa hovne Kinder trille,
 Og Liv og Munterhed i alle Træk sees spille,
 Og naar Du favner mig opfyldt af Kjælenhed,
 Saa er Du lige fuld af ødel Undighed.
 Men aldrig folte jeg saa noie i mit Hjerte
 Dit Unde, som da du, nedtrykket af Din Smerte,
 Og af Din Kjærlighed, forklarer Dydens Sag.
 Og jeg er Dommer, jeg, paa denne grumme Dag;
 Og mellem Kjærlighed og Dyden skal jeg dømme.
 Velan, min Dom skal mig, ja selv min Sigrid
 somme,
 Og hør den her: — Farvel! forglem, saa godt Du
 kan,
 At det ei Amund er, som blier i Dag Din Mand.
 Gjor, hvad Du kan til den misundte Arnes Lykke,
 Og tænk kun sjeldent paa den Sorg, som mig vil
 trykke.

Saa lydes Dyden, saa er ei Din Møder vred,
 Saa har paa engang Du fulgt Dyd og Kjærlighed;
 Thi dette er mit Raad — og mig — mig skal det

Minde

Dm, hvad vi begge nu ved dette Favntag finde,
 Oplive i min Sorg, selv naar mit brune Haar
 Engang forsøves skal af lange Rækker Aar.”

Nu taug han, favnende sin alt for kjære Pige,
 Kys afbrød det Farvel, som hun ham vilde sige,
 Henrykket trykker han sit Bryst til hendes Bryst,
 I Tanke sidste gang at føle denne Lyst.
 Og nu staaer Drengen op, og gjennem Græsset
 springer,

Med Sil, som naar han før, naar Elfov gav ham
 Vinger,

Lob hid til hendes Favn, han hende nu forlod,
 Allene sidder hun — Nu iisner hendes Blod,
 Nu kaager det igjen i de for trange Aarer,
 Nu sukker hun, og nu frembryde hede Daarer.
 Om sider iles hun hist gjennem Bustene,
 Og da hun i en Hast sig her forvildede,
 Hun mat sig kastes ned, med kjælen Stemme siger:
 ”Lykselig var jeg før for alle Dalens Piger,
 Men ah! hvad er jeg nu? dog, jeg er lykkelig,
 Saa længe som jeg veed, at Amund elßer mig.
 Men sagte Vesten-Bind! paa dine blode Vinger
 Mit grædenbe Farvel sig gjennem Engen svinger;

Til, hvist det til min Ven, og siig ham, at han er
Sin stakkels Sigrid dog ubrodeligen kjer."

Og nu gik Pigen hjem, og græd, og saae tilbage,
Belsignende sin Ven, og de bortfarne Dage.

S i g r i d , en Idylle.

Hun borte er ! Ja aldrig skal jeg meer
Min Sigrid see ! Ei meer skal hendes Stemme
Fortrylle mig ! — Min Sigrid borte er !
Jeg stræbe skal min Sigrid at forglemme ! —
Hvor mild og smuk er denne Aften-Stund !
Hvor vifter sødt de sagte Vestenvinde !
Hvor yndig er hiin skyggesulde Lund !
Men Sigrid er ei længer her at finde. —
Ach hvilken Skræk i hver en Aare foer,
See her den før for os saa kjære Slette !
Et helligt Sted, min døde Sigrids Spor !
Død — hvilken Angst, som intet kan udslette !
Og hist — ja hist — hvi vakler dog min God ?
Hist Grotten er, hvor jeg med min Hyrdinde —
O Tanke ! ti ! oprør ei meer mit Blod !
Dog, quæl mig ! kom — Ja kom, min Sigrids
Minde !
O Grotte ! mørk, og føl — hoitidelig !
Bedækket tæt med Genbærbuskens Øviste !

Hvor var du dog engang behagelig!
 For ah! for jeg min Sigrid maatte miste?
 Her sidder jeg forladt og sorgbeklæmt,
 Sort alting er, og alle tanker sorte.
 Al fordums Lyst er borte — ei forglemt,
 Føl Grotten er — mørk, nu er Sigrid borte.
 I eensomt Fjeld og langt fra Folke-Spor
 Jeg vandrede i Selskab blot af Bjørne;
 Og rundt om mig i føle Toner foer
 Bjerguglens Skrig, og Skrig af vrede Drne.
 Grumt rasede den barske Norden vind,
 Da jeg i Nat omtravede i Fjeldet,
 Dog grummere den Sorg, hvoraf mit Sind,
 O Sigrid! ved dit Tab var overvældet.
 Huult buldrede den tunge Fosses Røst,
 Hvert Rovdyr streeg, følt alle Ulve hylte;
 For mig, som ved dit Savn er uden Trost,
 Min bittere Sorg langt følere dog hylte.
 Nu standser jeg til sidst paa dette Sted,
 Jeg, som nu nys, i øde Drkner vanker,
 Og Mindet her om hin Lyksalighed
 Med dobbelt Kraft bemestres alle Tanker.
 Belsignede, du evig elskete Sted!
 For sidste Gang du nu min Tilflugt være!
 Inddys mig nu i Sovnens Rolighed!
 Og lad mig, lad mig aldrig vaagne mere!
 Til Jordnens Brøl paa min forvildet Gang,

Sang jeg i Gaar en Sang om al min Plage;
 Her vil jeg nu udhyle denne Sang,
 Og sove ind, og ende mine Dage.

Naar en Vandringmand omraver
 Ensom blandt de øde Klipper,
 Naar alt Haab, al Kraft ham slipper,
 Naar hvert Trin bundløse Graver
 Aabner ham, hvis Foden gleed.
 Lynild fun hans Vei oplyser,
 Storme tude, Tordner brage,
 Hvorhen han et Blik vil drage,
 Skræk, ved hvilken Fætten gyser,
 Tiler ham i hvert et Fjed;
 Grum er da hans Angst og Smerte;
 Dog, imod den vrede Lykke,
 Som mit Bryst vil undertrykke,
 Er hans angstfulde Hjerte
 Lykkeligt i al sin Oval.
 Dod, ah dod, min beste Pige!
 Allevegne for mig lyder,
 Hendes Unde, hendes Dyder,
 Hendes Hjerte uden Lige,
 Hendes Elskov glemmes skal.

Glemmes? Nei, med bittert Minde
 Stedse mig i Tanker svæve.
 Stedse, stedse skal du leve

Omme beste Elferinde!

I mit gjennemstungne Bryst.
 Dog ei længe; thi min Plage,
 Snart mig efter dig skal sende.
 Sovn! indhyl mig, viis mig hende
 Og i Livets bittere Dage
 Blive det min sidste Lyst.

Saa var hans Sang. I Grottensov han ind;
 En yndig Drøm forlindrede hans Plage,
 Han vaagnede med mere lettet Sind,
 Og drømte sig sin Sigrid tit tilbage.

Hytten, en Idylle.

Sigrid.

Søndenvinden spiller
 I Lov-Hyttens Blade,
 Fuglene slæae Triller
 Hist i næste Gran.
 Alle Ting os byde,
 Her at være glade.
 Glæde bor vi nyde,
 Mens vi glædes kan.

Stejner.

Elskede! den Glæde!
 Som i dette Hjerte

Har sit stille Sæde.

Her ei rygges skal;

Aldrig Hytten blive

Tilflugts-Sted for Smerte,

Elskov her fordrive

Suk og Sorg og Æval.

Begge.

Hvad kan undertrykke

Vor forsonste Glæde ?

Hvad blev mig ei Lykke

Bed min Elsktes Bryst ?

Intet mig skal give

Varsag til at græde,

Uden at bortrive

Dig min ene Lyft ?

Sigrid.

Maar ei Vellyst smiler

Meer i Livets Sommer,

Ta om Lykken iler

Bort i Ungdoms Baar.

Stejner.

Maar de morke Dage,

Livets Winter, kommer,

Ta skal Sorg og Klage

Blive vore Kaar.

Sigrid.

Elskte jeg vil glemme

Moie, Plage, Smerte,
Naar jeg maa fornemme
Elskovs blide Lyst.

Stesner.

Tusind Ævaler stode
Til din Stejners Hjerte,
Du skal dog forsøde
Altting i mit Bryst.

Begge.

Tusind Ævaler stode
Til din Elsketes Hjerte
Du skal dog forsøde
Altting i mit Bryst.

To Hyrdesange.

I.

Fra den ulykkelige Dag,
Som rev dig fra mit Bryst,
Betager Suk, og Sorg, og Nag
Mig No, og Liv, og Lyst,
Og naar dit kjære Minde faaer
Engang oplivet mig,
Hvor omst er da det Hjerte-Saar
Paa ny at savne dig!

Saa gaaer jeg til vor Grotte hen,
 Saa vil jeg græde der,
 Hvor du omfavnede din Ven;
 Men ah du borte er!
 Vort smukke Fjeld, vor skjonne Dal
 Har ingen Undighed
 Maar jeg i dig dog savne skal
 Mit Livs Lyksalighed.

Forgjeves strømmer Vellyst her
 Fra alle Kanter ind,
 Min ene Vellyst borte er
 For mit beklemte Sind.
 Men saa erindrer jeg igjen,
 At Sigrids kjelne Bryst
 Har dog ei slet forglemt sin Ven;
 Saa har jeg megen Trost.

II.

Da du min Elster gjemte,
 Skjøn var du da min Hytte,
 Da vilde jeg ei bytte
 Dig for vor hele Dal.
 Men nu da Lykken glemte
 Vor rene Elstors Minde!
 Ah alt for sode Minde!
 Hvad Lyst er da at finde?
 Da er du fyldt med Oval.

Naar jeg min Elskers Sange
 Saar tidt i Lundens hørte,
 Naar stille Wind dem førte
 Til mig i Engen ned:
 Blandt Lundens Blomstergange
 Jeg til Løvhytten iilte,
 Og Liv, og Vellyst iilte:
 Og al Naturen smilte
 Til vores Kjærlighed.

Nu Hytte! føl og øde
 Er mig din dunkle Skygge;
 De mørke Sorger bygge
 Sig her et Tilflugtssted;
 Thi Liv og Vellyst døde
 Da jeg ved Stejnerns Hjerte,
 Min elskete Stejnerns Hjerte,
 Ei lindre kan min Smerte
 Ved yndig Kjærlighed.

Huldræsang.

En Idylle med Musik.

Spiller, triller, bløde Toner!
 Sagte, jevnt blandt Buskene.

Gjennem Engens Blomster-Kroner
 Hvifter til min Elskede:
 Dalens yndigste Indbygger!
 Skal din Elskerinde
 Gæde her blandt disse Skygger
 Uden Trost at finde?

Kom, min dunkle Grotte byder
 Os en yndig Kjøslighed,
 Blomster hist Lovhytten pryder,
 Bækken risler strax herved.
 Modne Bær, og friske Krandse
 Jeg dig selv vil pille;
 Muntre Lege, rafte Dandse
 Kan vi let anstille.

Hver Gang Morgenrosen smiler,
 Baagner jeg ved Stejners Bryst;
 Hver Gang Solen fra os iler,
 Lege vi med Hyrde-Lyst.
 Sorg, for hvilken andre græde,
 Kan vi let forjage:
 Hyrde-Sysler, rolig Glæde,
 Fylde vore Dage.

Sværmerier.

Paa Cloris's Fødselsdag.

I Ønsker tidt min Sjæl besaae
 Naturens Krebs, enhver dens skjulte Braa,
 Og stridig med sig selv den dog ei fandt
 Det, som den med ustadic Møie søgte:
 Og hvad, den saae, dens Stridighed forsøgte,
 En Hør af Ønsker kom, hvor et forsvandt.

Men Cloris! da jeg først dig saae,
 Da, (smiler du?) da standsed min Altraa;
 Da samledes den hele Tanke-Fløk,
 Jeg havde ei et Ønske meer tilbage,
 Du dem paa dig allene kunde drage,
 Allene du min hele Sjæl var nok.

Du, som har sendt en Dødelig,
 De Salige, din Himmel selv saa liig!
 Hvi sendte du saa blid en Engel ned?
 Hvi skaber du en Himmel rundt om hende?
 Og lader hendes Blik hver Sjæl antænde,
 Og hendes Smil udbrede Salighed?

Hvi lod du mig den Himmel see?
 Hvi satte du mig blandt dens Salige?
 Og ubarmhjertig nøgter dog min Sjæl,

Bed hendes Bryst at leve mine Dage,
 Og dem i denne Himmel at hendirage,
 Sit ene Ønske — og sit ene Held? —

Belan, har Skjæbnen nægtet mig
 At dele, beste Cloris! Kaar med dig,
 Saa kan dog ei den vrede Lykkes Bud
 Forbyde mig, at synge min Gubinde,
 Og hemme Zaarer, som for Cloris rinde.
 Og af min Sjæl dit Billed slette ud.

Sa Myrte-Lunde planter jeg,
 Og der med Roser stroer min Cloris's Bei.
 Et Ulter jeg opretter hende der,
 Og daglig Cloris's Unde der tilbeder,
 Og drømmer — ah kun drømmer — muntre Glæder,
 Og ved min sode Drøm lyksalig er.

Jeg selv er Altrets Offer-Præst,
 Og holder tids for hende hellig Fest;
 Men blandt dem alle meest hoitidelig
 (Og dobbelt skjonne da er Lundens Gange,
 Og yndigt klinge da din Dyrkers Sange)
 Er mig den elskete Dag, som gav os dig.

Da knæler jeg for Altret ned,
 Da knæler Phæbi Chor og Phæbus med,
 Da stiger Offer-Nog mod Himmelen,

Dg hellige Pæaners Lyb opstige,
Dg fylde godt Olympens hele Rige,
Godt Eko den slaer tusindfold igjen.

Til Chloris.

Euclides Kunst, og Wolfs de tykke Bind,
Dg Newtons Flugt forbi Naturens Ende,
Dg hvad der faldt den store Leibniz ind,
Ring, Chloris som vi begge lidet kjende,
Kan ei, trods Wiisdoms Værd og Rang,
Befrie sig fra vor Aand til sidst at trætte;
Ja Nasos og Racines Sang
Kan tunge Sino maaßke ei altid lette.

I ledig Stund jeg derfor muntrer mig
Med vilde Greb blandt døve Harpes Toner;
Min svage Aand dog ofte taber sig
Blandt disse Greb, og Haab om Laurbær-Kroner.
Jeg engang mig afmalede
Min vilde Sangs den yndige Gudinde,
Min Harpe da nedsegnede,
Dg Lyst liig min kan ingen Muse finde.

Da Chloris! o! da saae min Sjæl et Syn,
Indbildningen ei drømte før dets lige,

Dg Avind selv med rynket Vinebryn
 Fanbt ingen Ting at dadle paa min Pige;
 Som Engen er ved Havets Bred,
 Naar Aften Soel sit milde Smiil ubbreder,
 Saaledes var den Yndighed,
 Som skinnende min Musa's Voesen kleber.

Liig Zephyrs Gang blandt Føraars Blomster-
 Geed

Var hendes Gang hen til min stille Hytte;
 For Musas God jeg kastede mig ned,
 Dg vilde ei med en Adonis bytte;
 Dg da hun drog et himmelsk Smiil,
 Dg ned til mig de blanke Vine vendte,
 Da folte jeg den kjære Ibd,
 Som Chloris! som, du selv til Euer tændte.

Thi da for mig du smiilte første Gang,
 Dg smiilte Lyst, min Chloris, i mit Hjerte,
 Hün digtede Gudinde for min Sang
 I dine Smiil jeg da at kjende lørte.
 Tidt har min Aand afbilstet mig
 Hün yndige, fuldkomne Erycine,
 Men Erycine tabte sig,
 Min Chloris! ved din mindste føde Mine.

Dog ei endda, min Chloris! for jeg saae
 Din ødle Sjæls de sjulte Yndigheder,
 For fulgte jeg dog ei mit Sinds Uttraa,

Før blev du ei den Muse, jeg tilbeber.
 Men nu af dig begejstret vil
 Jeg hæve mig — og vinde Hæders-Kroner;
 Og Chloris! du med søde Smil
 Belønne skal min Sangs forvovne Toner.

Men med mig selv oprettet jeg en Pagt,
 At hver en Sang skal Chloris hellig være,
 Og at min Hand vil tænke med Foragt
 Petronist Noes, og svag Catullist Ere.
 Af Dyden, Chloris! og af dig
 Jeg Bisald vil for mine Sange vinde,
 Og sikkert da tør love mig,
 I Skjønnes Tak en yndig Løn at finde.

Jeg synge vil om Dybdens Undighed:
 Saa seer jeg til de Dyder, dig beklæde;
 Og dig vil jeg mig forestille vred,
 Mørk kan jeg da afmale Skjæbnens Brede;
 Jeg i din Eng vil see dig gaae,
 Ifald min Sang Elysium fremviser;
 Jeg eengang dig i Lundens saae,
 Langt overgik da Lundben Paradiser.

Foragte vil jeg, Chloris! tryg ved dig,
 Camoenerne, Castale, Helikonter;
 Og skjønsom skal dog Verden domme mig
 Værd Pindars Pragt, de evig grønne Kroner.

Den matte Sovn, al døsig Evang
 Dit muntre Blik skal af min Aand fordrive;
 Uhældig bliver ei den Sang,
 Hvortil saa ejær en Muse vil oplive.

Ta Chloris! kun dit Smiil skal være mig
 Den sode Løn, jeg holder mig for Die;
 Og hvor vil jeg ei troe mig lykkelig,
 Om dette dog maa lønne mig min Moie?
 Men Chloris! Maa du blues ved,
 Dit Bifald til uovet Sang at give;
 O smiil dog af Medlidenhed!
 Dit Smiil mig dog skal stedse helligt blive.

Kysset 1778.

— — — qvas incuria fudit.

To! eengang var jeg lykkelig,
 Min Cloris, sjondt du ikke sporer
 Blandt disse Sulke, disse Taarer,
 At Glæden kan bestraale mig.
 Selv neppe din Indbildung naer
 Til Sodheden af disse Kaar.

Jeg var — troe ei, jeg Digter er —
 Jeg var paa Digterens Cythere,
 Og Ønsket kunde ei begjere
 En Vellyst, som jeg savned der.
 Selv neppe din Indbildung naer
 Til Sodheden af mine Kaar.

Jeg hørte Cythereas Rost,
 Sit Nektarbøger hun mig rakte,
 Og jeg modtog det, jeg det smagte,
 Og drukken blev jeg, fuld af Lyft.
 Selv neppe din Indbildung naer
 Til Sodheden af mine Kaar.

Menalk! du min Lyksalighed,
 Naar jeg til dine Skygger iilte,
 Menalk! du saae den da, og smilte,
 Og ynkede min Kjærlighed;
 Selv neppe din Indbildung naer
 Til Sodheden af mine Kaar.

Din Have rolig, yndig, tys,
 Blev mig meer yndig end Cythere,
 Min Tanke daglig der skal være;
 Der sif jeg Cloris første Kys.
 Selv neppe din Indbildung naer
 Til Sodheden af mine Kaar.

End smager jeg den yndig, sed,
end svæver den paa mine Læber!
Blot Mindet al min Kummer dræber;
o at jeg den kun engang nød!
Selv neppe din Indbildung naer
til Sodheden af mine Kaar.

O Gloris, Gloris! saae du mig,
med stum, med karrig Lyst at drage
det elste Minde dit tilbage,
blev jeg ved flers lykkelig.
Tænk, neppe din Indbildung naer
til Sodheden af mine Kaar.

Den forvildede Gratie.

De trenende Gratier (som trende
Bekendte ved saa mangen Sang,
Hvis Digtre lidt dem oftest kjende)
Kom i mit Nabolaug engang.
Men i mit Nabolaug, desværre!
Satyrer, Fauner, Troldpak fleer
At Afgang mangen Gang tilsporre
For dem, jeg meget heller seer.

Dog uformært de kjøre Piger
 I Lundens nu jeg seer i Dands.
 Men lummé en Faun sig til dem sniger,
 Troer her at finde herlig Krands,
 Og springer frem. Af alle Kræfter
 De løb; han gie'r sig Eib at see,
 Og ikke seen han løber efter
 Den Skjønneste blandt alle tre.

Ræst Nymphen jeg til Bistand rendte,
 Og den, der nu løb bedst, blev jeg;
 Han blev mig vær, min Arm han kjendte.
 Forlod sin Jagt, og foer sin Wei,
 De to, som ogsaa maatte flygte,
 Sig ei saa snart i Tryghed saae,
 For de den savnte Søster søgte
 Med Angst og Sil i hver en Braa.

Omsider møde de Elmire,
 Og glade troe, det Søstren er!
 Men strax kom ogsaa hun; hvad! fire?
 "Men hvem af os er fremmed her?"
 Det spurgte deres Blik hinanden;
 Elmire studsede, som de.
 Jeg kom. "Velan, der har vi Manden,
 "Som skal blandt os udvælge tre."

Jeg altsaa fandt mig sat til Dommer,
 Og, sjøndt jeg saae det vanskeligt,
 Paatog mig det, da sligt tilkommer
 En Digter efter Embeds-Plicht.
 I Kraft deraf for Rest jeg kjendte;
 At Sep i Tal de være maae;
 Da i det mindste tre foreente
 Jeg eene hos Elmire saae.

De taug, og lob det der ved være!
 Og dobbelt kjendtes vante Tal.
 De vidste, ved at appellere,
 Der sjeldan meget vindes skal.

Og, mellem os, blev jeg holdt værdig,
 I denne Sag at domme om,
 Jeg nødtes til, som uretfærdig
 At underkjende egen Dom.
 Min Sag er ikke blandt de lette,
 Og selv i dem der bomres tids;
 Jeg Millioner maatte sætte
 Til satte Tal, — for lidt! for lidt!

Thi fleer og fleer Chariter siden
 Hver Dag jeg hos Elmire seer,
 Og ny hver Dag, — nu frem i Tiden,
 Da de kan alt ei tølles meer!

Og jeg, hvis Regnekunst indſrænker
 Det fogte Tal til stakkels sex!
 Selv Algebra mig nu kun ſkærker
 Sit uoploſelige X.

Ta ynkelig jeg blev i Knibe,
 Ifald jeg ſkulde domme om;
 Et Middel fun jeg veed at griben,
 For dog at følde nogen Dom;
 Thi juſt ſaa mange maa de være,
 Saavidt man telle kan ſlig Flok;
 Elmire! ſom de Kysſe ere,
 Jeg faaer af dig, før jeg faaer nok.

Om nu de vilde vide Tallet,
 Saa maatte de befale dig
 Elmire! — var det alt befalet! —
 Til jeg har nok, at kysſe mig.
 Elmire! troe den sandru Digter,
 Det er befalt, du maa, du ſkal,
 Dig ældre Søſterchor forpligter,
 Til at bestemme eders Tal.

Thi de har hørt, hvad jeg bekjendte
 Om ſældte Doms Urigtighed;
 Og nu nyſgjerrige de vente
 Paa Midlet, ſom den høres ved.

De selv med No os skal omhegne,
 Selv vifte bort det mindste Hys;
 At de kan tælle og optegne,
 Og finde Sum paa vore Hys.

O sei dem, du skal dog ei robe,
 Hvor mange Gratier du er;
 Thi Secler vil i Hast henløbe,
 For vi er' end det Halve nær.
 Saa trættes de; utvungne siden
 Vi ubemærkte blive ved,
 Og, uden Tal og Maal paa Tiden,
 Vi kysse hen i Evighed.

Amor, en Skurk.

Man seer, naar man har levet lidt,
 En Mængde Skurke her paa Jorden.
 Er den det meest, som ved hvert Skridt
 Forstyrrer meest Naturens Orden,
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk som Amor er.

En Jammerdal vor Jord jo er,
 Den bør en Jammerdal at være;
 At nyde, stifte Glæder her,
 Er stridigt mod den rene Lære.

Til Kummer, Ulyst, Had og Riv
 Bestemtes dette usle Liv.

Vær gnaven, utilfrebs med alt;
 Selv vogt dig Nogen at behage,
 Find alting galt, gjør alting galt,
 For over alting haanfuld Klage,
 Selv leed, gjør alting leedt og følt,
 Og du er alle Viises Helt.

Siig Viisdom drev det rigtig til
 At Fryd af Jorden at udrydde,
 I Livets Ørken, føl og vild,
 Hver Sti den blot med Torne strodd,
 Hvis ikke Amor sig indfandt,
 Og saaede Roser deriblandt.

Han af vor Viisdom taaltes dog,
 Og ei blev anseet som dens Fjende,
 Hvis han det Selskab ei affslog,
 Hvormed man vilde ham forbinde,
 Men smukt med Styghed, Stolthed, Svig,
 Og Egennytte parred' sig.

Men ingen Magt, ei List formaaer
 Fra Gratierne ham at slide;
 Han trodsende halstarrig gaaer
 Bestandig frem ved deres Side,
 Og søger, viis Forstand til Spot,
 Kun det, han finder skjont og godt.

Hün Wiisdom derimod er huul,
 Den lumse ham veed at overrasker;
 Det Stygge holder den i Skjul
 Bag Skjønheds, Godheds, Dydens Mæste.
 Og tids blier Amor narret i
 Et saadant ikke smukt Parti.

Han følger gjerne, som man veed,
 Hvor ham hans Moder Venus leder;
 Men Bellyst, Stolthed, Gjerrighed
 Man tids ifører hendes Klæder;
 Dog ei saasnart han mærker Svig,
 For, vips! derfra han pakker sig.

Men naar han treffer paa et Par,
 Som passer med hans føre Griller,
 Og som ei holder ham for Nar,
 Han og hün Wiisdom artig driller.
 Fra sligt et Par ham skilt at faae,
 Kan ingen Kneb, ei Magt, formaae.

Han med den rette Venus boer
 I deres Barm, og skaber Glæder;
 Charitechoret dem omsnoer
 Med evig friske Blomsterkjøder.
 Og skeelende maa Viisdom see,
 Ham ondstabsfuld den at belsee.

Men Glædens Bolig Torden skal,
 Og maa, og kan jo ikke være;
 Nei rødsom Ørk og Jammerdal!
 Kun Torn og Tidsel skal den bære.
 Og maatte Amor raade sig,
 Den blev jo reent et Himmerig.

Dog nei ved Viisdom sikker er
 Dens viselig bestemte Orden;
 Mod Amor sender den en Hær
 Af Bogtere omkring paa Torden,
 Anført af Stolthed, Flaneri,
 Nid, Bankelmod og Faloufi.

Ved disse, skulde man nu troe,
 Krabaten holden blev i Ave,
 Saa at Planeten, vi beboe,
 Ved dem blev, som den bor, af Lave,
 Men Amor og har Leir og Hær,
 Og ræk og kjæk i Strid han er.

Og alle Dyder stille sig
 Til Kamp, for Amors Sag at stride;
 Og sande Skjønhet sejerrig
 Slaaer sikre Slag ved Amors Side;
 Er hun for svag, da Undighed
 Gaaer, vel saa sterk, i hendes Sted.

Den gode Wiisdom tit er svag
 Imod saa overlegne Fjender;
 Den vigende maa snart hver Dag
 Erkjende Amor Seiervinder,
 Og taale, at han skaber om
 Vor Drøen til Elysium.

Naar Bælde, Stolthed, Pral og Rang,
 Naar Storheds Væsen, mægtig Grille,
 Naar Gjerrighed, og Svig, og Evang
 Gi altid første Roller spille,
 Det Amor er og hans Complot,
 Der volber Wiisdom saadan Spot.

Naar det, der skjønt og ædelt er,
 Som skjønt og ædelt end betragtes;
 Naar sande Fryd end findes her,
 Og kaade Bellyst haant foragtes;
 Kort, er her end Lyksalighed,
 Saa er det ham, den stiftes ved.

Men hvis huin Viisdoms Herredom
 Ved ham indskrænkes over Jorden,
 Og er det ham, som styrter om
 Naturens forestrevne Orden;
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk, som Amor er.

Til en Bondekone.

Efter Horatius's 3 Bog, 23 Ode, til Phidile.

Naar trolig du tilbeder Gud,
 Hver Aften og hver Morgen,
 Og stedse holder ved hans Bud,
 Og tryg betroer ham Sorgen;
 Hans Huus i from Enfoldighed,
 Hver Helligdag, besøger,
 Og drager Ro og Sjælefred
 Af Helligdommens Bøger;
 Saa kan du være sikker paa,
 Min kjære Danneqvinde!
 Du alt det Held, du kan attræe,
 I alle Ting skal finde;
 Saa skal du see Guds Godheds Spor,
 I hvad du foretager,
 I Mark og Eng, blandt Fæ og Faar,

I Lader og paa Ager.
 Slaaer alt end ei saa rigtigt an,
 Du maae dog ei forsage;
 Gud mange Midler bruge kan
 Til Lindring i vor Plage.
 Men frem for Alting fast du maa
 Den Sandhed dig indprænte,
 Vi har, hvordan det end maa gaae,
 Et evigt Liv i Vente.
 Dog han velsigner ogsaa her,
 Hvo sig paa ham forlader;
 Han huld sit fromme Barn anseer;
 Han er den bedste Fader.

Nu maae du ei misunde dem,
 Gud meer af Lykken skjænker;
 Eidt gaae de mindre glade frem,
 End mangen anden tænker.
 Lad Præstekonen snærres i
 Sin stive Silkekjole,
 I Kirken rasle stram forbi
 Jer Bønderkoners Stole;
 Lad Præsten galloneret staae
 For Ulteret, og messe,
 Og kjøre, naar han ei kan gaae,
 Til Sogns i dækket Chaise;
 Lad Bispen komme flojelsklædt,

Tert Sogn at visitere,
 Din Værkens-Bul er dog ret net,
 Og hvad er det saa mere?
 Det Silke, Gloiel, al den Stads,
 Og alt, hvad dertil hører,
 Den Brysten, Pusten, Eqvipads
 Dem ei til Maalet fører.
 Agt paa, hvad Godt du lære kan
 Af dem, og hvo det være;
 Folg det med Godhed og Forstand,
 Og tilbed Livets Herre!
 Gjor alt det Gode, du formaer!
 Deel from dit Brød med Næsten!
 Og Gud gier dig saa blide Kaar,
 Som Bispen eller Præsten.
 Gud kun paa Sjælens Pryden seer,
 Dens Fortrin i det Gode;
 For ham alt Andet Intet er,
 Vær derfor glad tilmode!
 Og, selv i Modgang, fryd dig ved,
 At han, som Dyd paaskjenner,
 Vist med lyksalig Evighed
 Et velfort Liv belønner!

Feberen, en Idylle.

Ribber Instructeur F. Schwarz tilstrevet.

Nys havde Feberen hver anden Dag
 En Tidlang med sin Kolde Haand til Sis
 Forvandlet hver en Livs og Styrkes Saft
 I den retskafne Frixes trinde Krop,
 Og hver Gang den optøede dem igjen,
 Forvandlet dem til Sild, opbublet dem,
 Saa de i Kroppen ingensteds fandt Rum.
 Nu gik det med hans Safter, som det gaaer.
 Med Mennesker, der tumles om, som de,
 Imellem alt for voldelig Omverpling,
 Og følge ei den jevne sunde Gang.
 De dued', selv naar Febren holdte op,
 Ei meer til det, hvortil de var' bestemte.
 De kunde ikke danne Næring meer
 Endog af sundest Spise; og det var,
 Som om de ikke kunde, ikke gab,
 Gaae længer om i Mandens syge Krop.
 Det økle Meel af stygge Chinabark,
 Og alt det andet, Apothekeren
 Paa Doctorens latinste Ordre sic
 I Glasper blandet sammen, syntes spildt.
 Saa laae min gode Friß, og vented' paa,
 At efter fyrettyve Timers Frist
 Den uvelkomne Feber skulde atter

Indfinde sig. — Hans fromme elſte Hustru
 Hvo kjender ham, som kjender hende ei,
 Den virkelige Halvdeel af ham selv,
 Ham fuldeligen værd, og saa med ham
 Foreenet, som en Deel af noget Heelt?)
 Hans fromme elſte Hustru, mat som han,
 Skjøndt ei umiddelbar af Feberen,
 Men af at vaage øengstelig hos ham,
 Af kjærlig Frygt, og anspændt Iver for
 At skjule Frygten, og at holde paa
 De Zaarer, som han ikke maatte see,
 Paa Kanten af hans Seng saa kjærlig sad,
 Som om hun vilde passe Gebren op,
 Og, naar den kom, formaae den til, i Dag
 At grieve hende, mod at seaae ham.

Han klapped med den matte blege Haand
 Sin ømme Kones. "Dersom," stønned han,
 "Den Feber ikke havde mattet dig
 "Flur mere, troer jeg, end enbog mig selv,
 "Saa var jeg den uendelig forbunden.
 "Du var, du veed det vist, mig altid kjær,
 "Mig altid kjørere, end jeg mig selv;
 "Men jeg har ikke nydt dig før, som nu.
 "Tre hele Uger seer jeg altid dig,
 "Seer intet uden dig, og altid kun
 "Beskjæftiget med mig; og seer, hvor smukt
 "Du sysler her med alt, hvad du har for,

"Dog stedse saa jeg seer, at jeg er den,
 "Du sysler for. Man har, naar man er frist,
 "Paa begge Sider mange andre Ting
 "At tumle med, og halve Dage gaae,
 "Da man er for hinanden neppe til.
 "At see dig saa bestandig, finde dig
 "Bestandig saa aldeles til for mig,
 "Saa uafbrudt at nyde al din Omhed,
 "Det, synes mig, er nok en Feber værd."

En Taare listed' sig, trods anvendt Glid,
 Fra Konens kjærlig blide Nine ned
 Paa Mandens blege Haand, og standfæde
 Det Svar, hun vilde frembragt, men hvortil
 Det sammenklemte Luftrør var for trangt.
 Det blev fun til: "Min Fris, min kjære Mand!
 "Det er saa tungt, saa seldt, saa blidt, saa haardt,
 "Jeg veed ei selv, men uudholdeligt,
 "At see dig saa, og høre saa din Rost. —
 "Nei," blev hun ved, "nei heller see dig, træt
 "Af Dagens Msie, om endog iblandt
 "Lidt vrippen over den, naar du for længe
 "Forsinkes fra din Kone og din Slut,
 "At komme hjem, og glemme alt Besvær,
 "Naar lille Hans i Buggen strækker dig
 "De spæde Arme smidstende imøde."

Saa talte, eller havde hun begyndt,
 Da Hansemand i Buggen vaagned' op,

Og minded' om at vugges lidt igjen.
 Ved Vuggen lige for den Syges Seng
 Hun satte sig, bevæged' med sin God
 Dens Gjænger, nynned lidt, og tog igjen
 Sit Sytoi fat, den Troie af Kattun,
 Hvis Erme, løst endnu, hun prøved' nys
 Paa Patienten, som nu laae, og saae
 Paa Hansemænd, hans gode Moer, og den.
 Dens Bul var færdig, begge Ermer med,
 Paa lidet nær; det laae i hendes Skjod
 Tilhobe for at samles. Glutton taug,
 Og taus var Patienten i sin Seng;
 Alting var stille. Stunden nærmest sig
 Alt meer og meer, da Kolden ventedes.
 Den arme Fri^k sig stille væbned mod
 Dens første Skuddren. Hans Opmærksomhed
 Fik i det samme noget andet for.

Thi midt i denne Taushed, see! hvad stært!
 Heel langsom, uden allermindste Brag
 Bli'r Dørren aabnet, og der triner ind
 I egen Skikkelse — Hans Majestæt,
 Den grimme Død, ei frygtelig, men grim,
 For Resten, som han bilda, bart Skelet.
 Paa Skulderbeenet hængende han bar
 Sin store Lee; i hoire Beenrad-Haand
 Sit Limeglas, hvis Sand paa lidet nær
 Var lobet ud. Han nikkede ad Fri^k,

Og satte Glasset ned for ved hans Seng,
Og saae paa Patienten, og paa det,
Som om han toved' kun, til sidste Sandskorn
Var rundet ned — kun faa der var igjen.
Han stod imens, og hviled' Knoklet Arm
Paa Ryggen af den fromme Kones Stoel.

I midlertid laae Frih, belavet for
Paa hans Besøg, foruden mindste Skræk,
Halv rede til at ville raabt Velkommen
Til denne Ven; dog standseb' han sit Raab,
Og glad veb, at den kjære Kone ei
Blev vaer hans Ankomst, laae han stille hen,
I Haab, umørket og at kunne selv
Vortliste sig med ham. — Han sukked' taus
Et tillidsfuldt og kjærlig omst Farvel
Til hende og sin lille Hansemand,
Og anbefaled' med Hengivenhed
Dem begge To det Værens Varetægt,
Som nu lod ham, og om en foie Tid
Dem ogsaa, kjærlig vinke bort fra Glæden
I denne Verden, for, hvor stor den var,
Og hvor mangfoldig, dog at give dem
Den end fuldkommere og større hisset.

Den fromme Kone sad, og skotted hen
Til hendes kjære Syge, tænkte ei
Paa dens Besøg, som han bestandig saae
Endnu bag hendes Stoel, men allermindst,

At dette var i Dag saa meget nær.
 Da tvertimod meer end sædvanlig blib
 Hun saae sin Elske uden Feber tegn,
 Saa stille fryded hendes Hjerte sig
 Ved Haab, at Febren nu forbi, maa skee
 Veeg Pladsen for en rolig quæg som Blund.
 Saa sad hun taus, og syede paa sin Trøje.

I midlertid blev lille Hansemænd
 I Buggen lidt urolig, hvorfør hun
 Et Dieblik slap Armet, puslede
 Med lille Hans, og vugged ham, at ei
 Han skulde vække fra begyndte Blund
 Den Slumrende i Sengen. Da igjen
 Den kjære Spæde rolig var i Buggen,
 Hun dvoede med Modersiets Blik
 Paa Barnet; saae med et af disse Blik,
 Som eene Modersiet skuer med
 Hen over hele Barnets Liv, og sit;
 Saae, saae med Nyben, al den Fryd og Helb
 Det skulde smage selv, og yde Verden;
 Saae hine Dage, da ved Ungdoms Glid
 Og Manddoms Daad det skulde stifte Gavn,
 Og vinde Hæder, og oprette det,
 Der engang med dets Fader maatte tabes;
 Hans Billed, og som han, sin Moders Fryd
 Til Livets Aften, gjennem alle Skjæbner;
 Og alt, hvad her hun saae, forened sig

I Moderhjertet til et takfuldt Suf
Til Gud, for denne hans Besignelse.

Alt det, som foregik i Konens Bryst,
Saae ogsaa noie vor Febricitant.
Han kjendte hendes Sjæl, og han forstod,
At tyde hendes Miners tause Sprog.
Men ogsaa saae han, hvad allene han,
Men ikke hun blev vaer; hvorledes Øsben
Bestandig stod endnu bag hendes Stoel,
Og vented' til, de sidste saare faa
Tilbageblevne Sandskorn vare nu
I Timeglasset rundne ned. De faldt
Nu langsomt, eet for eet, og næsten ingen
Der var igjen. Men, i det Dieblik
Da Konen i sin Andagt hviet var
Hen over Buggen, snapped' Knoklemanden
Det Træiearme, som hun syede paa,
Som om han vilde, at hun blev ham vaer,
Men nændede dog ei at vise sig
For hende, uden ligesom i Spøg.
Hun vilde atter tage til sin Syning,
Men savned Wermet; for at føge det
Hun saae til Siden — O! og nu hun seer ham —
Med kjærlig Kones Kolde Angst hun seer ham.
Og seer hans Wrende. "Mig," raabte hun,
Og knælede, "og saan, o Ød, min Mand,
"Og dog! jeg kjender ham — han fulgte mig!"

"Men her! mit Haab, min Fryd, det kjæreste,
"Jeg har at byde dig — tag — skynd dig! bort!"
Og hurtig havde hun med bortvendt Øie
Af Vuggen revet ud sit elskete Barn,
Og kyste det, og rakte Døden det.

Men Døden, selv bevæget, studsede,
Tilbage vegg, formildebe sit Hassyn
Saa meget, som et Beenrad kan, og venlig
Han klapped' Barnets Kind med torre Haand;
Sit Timeglas, der netop var udrundet,
Han tog, og vendte til fornyet Løb,
Og gik sin Wei.

Nu rejste Friis sig op,
Og Konen med sin Hansemand paa Armen
Kom til hans Seng. Ei strax han fatted' ret,
At der var Feberdrøm blandt, hvad han troede,
Saa klart at have seet, og som han nu
Fortalte hende. Begge takked' Gud
Med al et godt og kjærligt Hjertes Ild.

Før trodsig Feber var og nu forbi,
Den fromme Kone fandt, at hendes Mand
Endog i Feberphantasie beholdt
Det rigtige Begreb om hendes Sjæl.
Ved hendes Omhed, ved at see dens Præg
S al den frommes Daad, ved Mydelsen
Af den, og Glæden af den næste Gjenstand

Før fælles Ømhed, vandt han i en Hast
De svundne Krøster og fornyet Sundhed.

De leve lykkelige, nyde længe
Og uforstyrret deres Paradis!
Og stort lad, Himmel, være deres Tal,
Der nyde den Lyksalighed, som de.

Dramatische Digte.

S i g n i l d.

Et Efterstykke i een Act.

Personerne.

Sigurd, Konge i Norge.

Regner, Konge i Danmark, under det Navn Atle.

Ingo, hans Ven.

Thorald, en gammel Hyrde.

Signild.

Sigurds og Regners Folge.

Første Optrin.

En Havbred i Norge.

Regner. Ingo.

Et Skib lægger ind til Havbredden. Kong Regner og Ingo træde i Land. Kongen er klædt i Bondebragt. Skibsfolket, som følger dem i Land, gaaer ved et Vink af Kongen til side.

Ingo.

Ja aldrig før jeg Morgensolen saae
Paa et saa smukt, saa yndigt Sted opstane;
Jeg dette Bryst dog vil for Glæde lukke,
Saa længe du udpresser trange Sukke.
Thi Konge! mørkt er hvert dit Ansigts Træk,
Hver Mine mig indskyder Frygt og Skræk.
Tilgiv mig, hvis min Attraa er lastværdig,
Men siig din Sorg — Jeg er til Alting færdig.
Før undte du mig Deel i skjulte Raad,
Dg siig, naar saae du det ved mig forraad?
Du sukker nu, kun nu af lønlig Smerte,
Dg qvæler Sorg i kummerfyldte Hjerte.

Regner.

Nei Ingo! du bedrager dig, og Lyst
Nu meer end før opfylder Regners Bryst.

Ingo.

Ah Lyst? og Sorg ved hver en Mine taler!
Din Lyst sig da med mørke Farver maler?
Din Glæde har blandt trange Sukke Sted?
I Seirens Lob du pludselig gjør Fred,
Flyer Hildurs Leeg, og Grens aabne Porte;
Trots Bonner, Raad og Alt er Regner borte,
Forglemmende dit Held, din Rang, dit Navn.
Du finder her om sider onsket Havn;
Saa figer du: her, hvor vel Hyrdens Die,
Men Heltens Bryst sig neppe bør fornoie.

Regner.

Retskafne Ven! med Ret bebreides mig
Den Mistillid, jeg maaskee viste dig.
Men, er jeg folgt til Krigens usle Slave?
Er Stridens Lyst kun den, en Helt kan have,
Saa bander jeg mit heldig brugte Sværd;
En Helt var da ei Fredens Bellyst værd.
Men Grunden til min Til til disse Steder,
I Krigens Sprog den blot uværdig heder,
For ingen har jeg hidtil aabnet den;
Men hør den nu, trofaste Regners Ven!
Du mindes da, at vrede Bølger jøge
Mig hid, da jeg forlod de Finse Toge.

Du da som nu ei min Ledfager var.
 Men Freias Gunst mig her blev aabenbar;
 Den forte mig herhid, og —

Ingo.

Brede Guder!

Hvad er det, her min Konge mig bebuder?
 Og hvo var hun, som As, nei Surtur vred
 Har skabt, vort Land til Ulyksalighed?
 Som saa vor Helt, vor Regner, fra os river?

Regner.

Min Ingo! stil en blind unyttig Sver!
 Hun er mig meer end hver en Dødeslig.
 Valsader, fra din Sal hun sendtes mig!
 Ja Signild er Valsaders Mesterstykke
 Fra Gudheim sendt til Norden's Ziir og Smykke,
 Hun ei med Byrd og Pragt mit Hjerte twang,
 Ei heller med fortryllet Elskovs Sang;
 Men sejøn hun er; ja liig dit Chor, Valsader!
 Valkyrie i alle sine Lader;
 I hendes Smiil er Morgenrødens Glands,
 Og dette Smiil forvirrer Sind og Sands.
 En elskelig graahørdet Hyrdes Datter.

Ingo.

Teg alt, Monark! din helse Hensigt fatter;
 Og Signild snart blier Dannerkongens Brub.
 Skjoldungen vil adlyde Elskovs Bud;
 Og Heltens Lov — —

Regner.

Skal evig Regners være.

Ingo.

For Signilds Skyld undflyes dog Heltens Ære;
 Og fastende din Høiheds rette Pragt,
 Du blues ei ved denne ringe Dragt.
 Fly Elskovs Bold, Monark! tilgiv min Iver,
 Men hvis den spilst, og uden Nytte bliver,
 Da skynd dig, iil, som det anstaer en Mand,
 Adlyb med Hast din Elskovs muntre Brand.
 Hvi dette Skjul, som ei din Stand tilhører?
 Hvi tøver du, og hende ei bortfører?
 Saa handlede de, fra hvem du stammer ned.

Regner.

Jeg haber Bold. Hos mig har den ei Sted.
 Nei Krigens Lov bør Elskov ei adlyde.
 I denne Dragt besluttet jeg at nyde
 Min Lykke først, da jeg min Signild saae.
 Men Nørerne opsatte min Attraa;
 Og uvis om min elskete Signilds Hjerte
 Jeg hendes Haand af Faderen begjerte,
 Den beste Mand; han ikke kjendte mig,
 Han for min Bon besteden vægred sig.
 Hvis Signild nu til Danmark mig vil følge,
 Jeg Reisen vel for Thorald vil forudsige,

Men lindrer ham ved dette Brev en Oval,
Som ellers ham hans Liv berove skal.

(Viser ham et Brev.)

Ingo.

O Frejas List;

Regner.

Spar du unyttig Hede,
Den mig dog ei kan fra mit Forsæt lede;
Til Skibet iil. Jeg hen til Signild gaaer.

(Han gaaer.)

Ingo.

O, maatte jeg dog følge dine Spor,
Og redde din, min kjelke Konges Ere!
Hans Kjærlighed — dens Ovaler ham fortære,
Men føles ei. Glad kalder han dem Lyst,
Og seer dem ei vanøre Heltes Bryst.

(Han vinker ad Folgeskabet, som kommer frem, og tilligemed
ham atter sliger om Bord.)

Andet Optrin.

I Fjeldet nær forrige Sted.

Signild

(sover i en Grotte, men vaagner op i Forvirring.)

Hvor er jeg? hvor? og Atle! du vil komme?
Ah — nöd jeg da min Lykke kun i Drømme?
Ja kun en Drøm. Jeg ingen Freja seer,
Og Dysterne, og Atle — er ei meer.

Men her, her sad han jo, og Freja smilte,
 Og kjelen til mit Bryst min Atle iilte —
 — Min Drøm forsvandt — og al min Lyst forsvandt.
 Jeg eengang kun i Grotten Atle fandt;
 Og da, da var jeg grum, som en Ulvinde.

Tredie Optrin.

Thorald. Signild.

Thorald.

Skal jeg dig her bedrovet stedse finde,
 Og ingen Lid see Kilden til din Graab?
 Maar sogte du da vel forgjeves Raab,
 I Thoralds Barm, hos mig, din Ven, din Fader?

Signild.

Forlader du? (grædende.)

Thorald.

Og hvad? jeg alt forlader.

Hvad gjorde du, som jeg forlade skal?
 Din bittre Graab, de Taare uden Tal,
 Ja dem maaſkee? Jo ømme bedste Datter!
 Endskjondt jeg dog ei deres Aarsag fatter.
 I vores Ro, i vor Lyksalighed,
 Saar endog dem forlader jeg.

Signild (for sig selv.)

See ned,

O Freja! til min Sorg og skjulte Klage,

Thorald.

Du sukker jo? Forklar dit Hjertes Plage.

Signild.

Du lovede, du vil forlade mig,

I hvad der end mig gør ulykkelig.

Thorald.

Ulykkelig? Ja Signild! jeg forlader,

Til Pant verpaa omfavn din gamle Fader.

Signild.

Ja denne Graad, som jeg ei hemme kan,
 Og Sorger, som vancere vores Stand,
 Og trodse det, du mig om Dyben lærte,
 Gør Odins Gunst, ja Livet selv til Smerle,
 Det er den Skyld, som du mig har forladt.

Thorald.

Men hvad har dig i denne Tilstand sat?

Hvad presser ud i Dag saa ømme Zaarer?

Signild.

Et elsket — alt for elsket Minde saarer
 Mit Sind, og gør, at jeg maa Dagen flye,
 Det Smerten gør ved Nattens Drømme ny.
 Af Kummer var mit mørke Sind henrevet,
 Og her har jeg omvankende hendrevet
 Den skumle Nat, til hist i Grottens Skjed
 En ønsket Sovn sin Hvile mig tilbød.
 Saasov jeg ind. Min Sorg forsvandt, og Glæder
 Omgave mig og disse elskete Steder.

Jeg syntes, som jeg her ved Grotten saae
 Et prægtigt høit bekrandset Ulter staae;
 Mildt visted da de sagte Vestenvinde,
 Sædt Lærken sang; Lyst, blid, som Utles Minde
 Opfyldte alt. Da syntes mig, jeg kom,
 Jeg knælte ned for Frejas Heiligtom.
 Og yndig sang af Dyser hørte Sange,
 Som lode høit i Lundens Blomstergange.
 Men Sange af Valkyriernes Chor
 Da pludselig igjennem Fjeldet foer.
 Og himmelfe, mild, som ingen kan udsige,
 Jeg i en Sky saae Freja ned at stige.
 Jeg fastede et Blik til Østens Kant,
 Og Skov og Fjeld og alle Ting forsvandt.
 Og der — o Lyst, som ingen Vellyst ligner!
 Min Utle, ham, hvis Minde jeg velsigner,
 Ham saae jeg der i Pragt, som Fyrsters Pragt;
 Jeg Konger saae for Utles Fodder lagt,
 Og Bjørne kom, og slikede hans Hænder.
 Men hid et Blik han i det samme vender,
 Og da han saae mig her ved Frejas Fod,
 Hint høie Sted han da med Sil forlod,
 Han kom, men nu som Hyrde, mig at favne.
 Os Freja selv nu nævnede ved Navne,
 Velsignende udstrakte hun sin Haand,
 Vi knælede for Utret. Hendes Aand,
 Den strømmede igjennem vore Hjerter.

Thorald.

Og denne Drøm den volder dine Smærter?

Signild.

Nei Fader! nei. — Men strax derpaa en Rossl
Nedbruslede blandt Klipperne, og tyft
Blev Frejas Chor. Jeg saae en Helt fremstige
I Pragt og Glands min kjære Atles lige,
Fra Atles Haand borttrykked han mig vred,
Vleg Freja blev — Jeg bitre Taare græb.
Med Pragt paa ny jeg Atle saae fremtræde;
Lab, sagde han — o Signild! af at græde!
Den ene Haand han lagde paa sit Sværd
Den anden Haand i min; "Kom uforfærd"
Var da hans Ord. Men heftig Tummel hørtes,
Og Tumlen ud til Verdens Enden færtes.
Jeg vaagnede, forfærdet, rørt og øm,
Og aldrig skal jeg glemme denne Drøm.

Thorald.

Nu vel. Men hvad kan Drømmen indeholde,
Som kunde dig saa bitter Oval forvolde?

Signild.

Min Fader! men — endnu engang forlad,
Og lad mig ei paadrage mig dit Had.

Thorald.

Mit Løste er uryggeligt.

Signild (for sig selv.)

I Guder!

Tungt bliver ham det, jeg ham nu bebuder.
 Men Fader! mild og rort forbod du mig
 En Elskov, som du troede skadelig.
 Jeg lydig var, men Himlen saae mit Hjerte.
 Der ingen Gunst saa inderlig begjerte,
 Som denne at modtage Atles Eed —
 Men jeg var haard mod al hans Kjerlighed.
 Min Fader! men betenk, om uden Brode
 Du Atle da den Skjebne tvang imode,
 At skilles fra sin omme Signilds Bryst,
 Betenk, hvor grumt! Tønk, om han uden Trost
 Nu langt fra os til dove Guder raaber
 Om Lindring, som han dog forgjeves haaber.
 Skjult var den Grund, hvorfor du var ham vred,
 For samme Grund faldt Signilds Kjerlighed!
 Langt fra jeg vil det, du har skjult, udgrunde,
 Forlad, men var det Ret?

Thorald.

Sa gib jeg kunde —
 Men nei — jeg tor ei sige dig Beskeed
 Om Grunden til min viste Grusomhed.

Signild.

Men Magnhild, min Naboerke, en Pige,
 Som vist nok ei i Norge har sin Lige,
 Enhver bifaldt dog hendes Kjerlighed;
 Endfølent enhver, som saae min Atle, veed,
 At man ei ham med hendes Thor kan ligne.

Thorald.

Gid Himlen dig for al din Sorg velsigne!
 Men troe, at hvis jeg havde føjet dig,
 Var baade du og jeg ulykkelig.

Signild.

Ulykkelig? Jeg skal ham altsaa have —
 De Taare, som for ham mit Die bade,
 Mit Hjertes Suk, og mine Wengstelser
 Endog min Drøm er da Forbrydeler!
 Hvor flyer dog jeg ulykkelige Pige?
 Siig Fader! er min Oval ei uden lige?

Thorald (sagte)

Hun smelter hen i Graad, og hendes Bryst
 Jeg trøste maa, skjøndt med ugrundet Trost.
 (hvit.)

Min Datter! Us maaskee sig vil forandre;
 Maaskee I end med Fryd skal see hverandre.

Signild.

O føde Haab! men hør, men om jeg sik
 Den blide Lyst, i dette Dieblik,
 At see ham her, siig: var det da en Brøde,
 Om jeg ham løb med aaben Favn imøde,
 Og trykked ham til mit antændte Bryst,
 Og delede med Agle Elskovs Lyst?

Thorald.

Jeg ei heri Alfabers Lykke kjender.
 Dog tæm en Id, du ikkun meer antænder

Bed denne Drøm, som bog unyttig er.
 Men Tiden vil, at jeg til Hjorden seer,
 Thi Solen alt er længe over Havet. (Gaaer.)

Fjerde Oprin.

Signild.

I mellem Frygt og Twivl, og Sorg nedgravet,
 Forlades jeg — Du haarde Fader! gaaer —
 Et Ord af dig forletted' mine Kaar;
 Men skjult for mig skal ogsaa Alting være!
 Men Atle — kom han nu, hvo kan mig lære,
 Hvorledes jeg ham da modtage bør?
 Hvor tungt, om jeg min Faders Willie gjør?
 Nei jeg dig vil med aabne Arme møde,
 Og ved dit Bryst min Sorg og Graad forståe.
 Dog, sagde han, isald jeg elsker dig,
 Er baade han og jeg ulykkelig.
 Jeg det kan ei indsee. Nei, elskete Fader!
 I Atles Barm, isald jeg dig forlader,
 Er Signild tryg for alle Lykkens Stød.
 Men, voldte jeg min elskete Faders Død? —
 Hvad Grusomhed! Nei, før gid Elskov være
 Forlaget af mit Bryst — Ja jeg vil bære
 Min Rue skjult — Kom nu kun, Atle! her,
 Jeg flyer — mod Alt jeg nu forhørdet er.
 Ja, jeg er døv for alle dine Klager,

Kjek flyer jeg bort fra vores fælles Plager.
Men hvilket Syn! O Freja! Atle der?

Femte Opchin.

Regner. **Signild.**

Regner.

Belsignet Sted! som jeg da atter seer!
Og Signild hist — min elskete beste Pige.
Men hvad — du flyer, du Atle vil undvige?
Du altsaa da har glemt min Kjærlighed,
Din beste Ven, min ømme Trostabs Ged?

Signild (for sig selv.)

O styrk mit Bryst, o Freja!

Regner.

Taus hun sukker,
Og lønlig Sorg hun i sit Bryst indslukker,
Min Signild tal dog!

Signild.

Hvis jeg elsker dig,
Min Fader er med mig ulykkelig.

Regner.

I Guder! hvad kan hertil Aarsag være?

Signild.

Det veed jeg ei.

Regner.

Du gaaer, du vil ei lære

Mig Grunden til den Sorg, dit Hjerte bær?
O siig: har du ei Atle længer kjær?

Signild.

Det tor jeg ei.

Regner.

Det tor du ei forklare?

Og hvad blev da min omme Signilds Fare?
Hvi sukker du? Hvi flyer du Atles Favn?
Var jeg dig kjær, saa tal i Freias Navn!

Signild.

Af! om du var mig kjær? Hun seer min Smerte,
Hun saae og før mit elskovsfulde Hjerte.
Ja Atle! ja jeg elskete dig.

Regner.

Bliv ved!

Og hvad har nu udslukt din Kjerlighed?
Har man mig stræbt forhadt hos dig at gjøre?
Wil man, som Brud, dig til en anden føre?

Signild.

Nei, og endnu jeg saa ubundet er,
Som allersørst, da Atle blev mig kjær.

Regner.

Hvad kan mig da din Elskov dog berove?
Du fordrede af mig til Trostabs Probe,
At flye dig, og et langt bedrovet Aar
Udholde den frassilte Elskovs Kaar.

Her seer du mig igjen — Jeg dig ablyder,
Men ingen Løn for al min Trostak nyder.

Signild.

Min beste Ven! men bør jeg elſte dig,
Naar Thoraſd blev derved ulykkelig?

Regner.

Forklar dig dog: Hvad blev da hans Ulykke?
Hvi vil han ei vor Kjærliheds samlykke?

Signild.

Det ſſjuler han.

Regner.

Og du ham lydig er?

Signild.

Han Fader er — og jeg — jeg er ham kjær.
Og blev det sandt; Betenk dog, om min Fader
Jeg her for dig ulykkelig forlader?

Regner.

Berøver du ham lidt af Livets Lyſt,
Er Gunhild ei enbba hans Alders Troſt?
Men tænk paa mig — mig, som du vil undbrage
Al Fryd og Lyſt fra mange tunge Dage.
Og taaler du, at revet fra dit Bryst
Jeg aldrig ſkal ſee meer af Livets Lyſt?

Signild.

Og vil du vel, at jeg, for dig at glæde,
Skal ved dit Bryst et uſſelt Liv hengrøde?
Og langt fra et for mig ſaa elſket Sted,

Hvor jeg saa reen og fød Lyksalighed
Bestandig nød, før Elskov blev min Plage,
En Fader skal det kjære Liv betage?

Regner.

O glem, o glem dog fligt! jeg lover Trost
For al den Sorg, du volder Thoralds Bryst.

Signild.

Det kan du da? Og bør jeg derpaa lide?

Regner.

Og troer du, jeg vor Pligt vil overstride.
Mit Løfte svær jeg dig ved Norden's Gud,
Ved Odins Magt, ja meer, ved Dydens Bud.

Signild.

Den, som har alt det ganske Hjerte inde,
Han let dets Frygt og Twil kan overvinde.
Ja Atle! ja, jeg troer dig uden Ged,
Og følger blindt min omme Kjærlighed.

Regner.

Kom følg mig da, kom, Signild! bedste Pige!

Signild.

O hvo kan dig og Hjertets Sprog modsig?
Velan — Farvel, min Grotte! og mit Fjeld!
Og smukke Eng, og smukke Skov! Farvel!
Med Taarer jeg mit kjære Hjem forlader;
Men du er meer end Hjem og Liv og Fader.

(De gaae, og sirax efter hører man Jagt-Musik oppe
i Fjeldet.)

Siette Optrin.

Thorald allene.

En uvant Lyd. Huult ruller den herned;
 Hvo bringer den paa dette skjulte Sted?
 Saa brolte for Trompetens vilde Tone,
 Da Sigurd her, nedstodt fra Norges Trone,
 Sin Datter gav i mine Arme hen.
 O, skulde hun mig kreves nu igjen?
 Ja kunde hun dog kun sin Atle glemme,
 Og byde trods til Elskovs kjelne Stemme.
 I ovrigt dog min Flid velsignet er,
 Og Signild er sin ædle Fader værd.
 Men Tumlen jo endnu fordoblet brummer,
 Hvad seer jeg hist? O Thor! Kong Sigurd kommer.

Syvende Optrin.

Thorald. Sigurd, (som kommer ned blandt Klipperne, med Følge.)

Sigurd.

Her er jeg da igjen! i Signilds Spor,
 Hist Hytten er, hvor Hyrden Thorald boer.
 Ja see, der seer jeg ham. Vær mig velsignet,
 Min gamle Ven! hvad Lyst har denne lignet?
 Dit Uasyn spager mit Fader-Hjerte Fred,
 Fortæl mig nu om min Lyksalighed!

Min Signild, svar, o lever hun, fornset?
Og holder hun sig Thoralds Dyd for Diet?

Thorald.

Min Konge! ja velkommen, som du er,
Du snart igjen en værdig Datter seer.
Døg denne Dag blir glad for alle Dage;
I Signild, som jeg giver dig tilbage,
Opdragten her, du nu en Datter faær
Som Dyden sjon, meer sjon end Norges Vaar,
Af Træk hun dig, af Unde Freja ligner.

Sigurd.

Alfadet! du omfider da velsigner
Mit Bryst med en saa om Lyksalighed,
Saa Minbet selv, om hvad jeg hidtil leed,
De Kummers Aar, de nu forlobne Dage,
Udrydde skal; o Thorald, kald tilbage
Det Minde om min Smertes Bitterhed,
Den Tid jeg fra min Throne styrtet ned,
Forladt og glemt af Frænde, Ven og Broder,
Begrædende min Signilds dræbte Moder,
Med Signild ved mit sorgopsfyldte Bryst,
O Thorald! kom hos dig at hente Trost,
Dig, som jeg tro, og cedelsindet kjendte,
Fra den Gang alt, da Havets Vold mig sendte
Skibbruden hid. Uvis om mine Aar
Hun da i dig en anden Fader faær.
Jeg med de faa, som endda var tilbage,

Og vilde ei tilsvoren Tro forsage,
 Bedrovet op fra dig og Signild brob,
 At søger en, en Normand værdig, Døb,
 Om ikke Wei til min forladte Trone.
 Det står mit Bryst, at Norge Magt og Krone
 En Nibbings Haand, en Boldemand overlod.
 Vel kostede det mange Normænds Blod,
 Og sytten Aar gik hen i grusom Fejde;
 Men Normænd skal man Trældom ei bebreyde.
 Vort Mod ham ske om sider skyret ned,
 Jeg sidder nu paa mine Fædres Sted.
 Men kommer ei min Datter?

Thorald.

Konge, Fader!

Forlad den Graad, som dine Fodder bader.
 Mit Bryst er fulbt af sand Erkjendtlighed,
 Dit høie Mod Alfader selv ei veed
 Med al sin Magt tilfulde at belonne,
 Kan Normænd da det værdigt nok paaføjenne?

Sigurd.

Staae op, omfavn mig. Siig, hvor Signild er!
 Hos Hjorden vel? Og den er ikke nær?

Thorald.

Jeg hende snart skal, hvor hun er, opføge.
 (Han gaaer.)

Ottende Optrin.

Sigurd og Følge.

Sigurd.

Hvor vil hun min Lyksalighed forsøge!
 Ja uden Twivl hun værdig findes skal
 Min Kjærlighed, de Sukke uden Tal,
 Som jeg til As om Gunst for hende sendte,
 Hvad kan jeg ei af Thoralds Moie vente?
 Den dydigste, den redeligste Mand,
 Og opfød i den ødle sorgfri Stand,
 Og ubekjendt med Høiheds Glands og Smerte;
 Hun Dyden her i al sin Neenhed lærte.
 Men Thorald gik, og kommer ei igjen;
 Jeg følger ham. Jeg saae, her gik han hen.
(Han gaaer med sit Følge.)

Niende Optrin.

Havbredden.

(Kongens Folk have her siden opsat nogle Teltet. Det af dem sidder Signild, og skriver. Kong Regner betragter hende med Henrykelse udenfor.)

Regner. Signild.

Regner.

Den Undigste! Sorg i hver Mine spiller,
 Og Taaren ned paa hovne Kinder triller.
 Den smelter mig. Ja næsten hun derved

Forløkker mig, til selv at grøde med.
 Hun kjender ei endnu den Ven, hun folger;
 Med Flid jeg end for hende mig forfolger.
 Hun troer endnu, at den, som hun har kjær,
 Af hendes Stand, ikkun en Bonde er.
 Men faaer hun see mit Skib, dem, mig ledsgage.
 Den Pragt maaſkee vil hende Frygt indjage,
 Og spilbe mig min Signilds Kjærlighed.
 Ah, men for dig, min Signild! jeg bereed
 Flyer Tronens Pragt og Glands og falsoſe Ere,
 Og ved dit Bryst jeg lykkelig ſkal være,
 Bag finſke Fjeld endog trods Lykkens Magt.

Signild

(Kommer ud af Testen med sit Brev.)

Omſider har jeg her mit Brev fulbragt,
 Og har mig af min Faders Arme revet.
 Men Atle! men om Elſkov nu har drevet
 Din Signild til, ved dette grumme Stob
 At volde en, hvor elſket! Faders Dob.
 Nu lægger jeg det ned i dine Hænder;
 Der har du det. Us mig uſkyldig kjender.
 Saar ei hans Bryst. Betenk fun, at herved
 Bestemmer du endnu min Kjærlighed.
 Thi ſiig, thi bør jeg vel min Atles blive,
 Hvis han, naar du ham dette Brev ſkal give,
 Med alt for grum en Oval vil ſavne mig?

Regner.

Nei Signild! Nu er Atle lykkelig.
Af dette Brev erfarer nu din Fader
En Kjærlighed, som han dig overlader.

Signild.

Dg ganske vist skal han tilgive mig,
Naar dette Brev tilbringes ham ved dig.
Den Dyb, enhver af Atles Dine skuer,
Undskyldte skal mit Hjertes rene Luer.

Regner.

Der kommer han.

Signild.

Ah, Freja skjul du mig!
Hvor skal jeg nu flye baade ham og dig?
(Hon gaaer ind i Teltet.)

Tiende Optrin.

Regner. Thorald.

Thorald.

Kom, Signild, kom! Hvordan, Jeg Atle finder?
Ah, dette Syn om Signilds Drem mig minder,
Velkommen, Ven! siig, er ei Signild her.

Regner.

Nei, nys forlod hun mig.

Thorald.

Hun hørte er?

Hvor gik hun hen? Hvor skal jeg søge hende?

Regner.

Du uden Twivl omsonst vil Fslid anvende
Paa Søgen om din Signilds sjulte Vei.

Thorald.

Hvor er hun da? Du veed det altsaa?

Regner.

Nei.

Jeg veed kun, at omsonst du søger hende.

Thorald (for sig selv.)

As, paa hvad Tid er det, at nu han kommer!

Regner.

Min bange Sorg mit Bryst ei længer rommer,
O Thorald! haerd dig ei for Atles Bon,
I alting er jeg dig en lydig Son,
Det svær jeg dig ved Tordens Gud, min Fader!
Kun at du mig saa kjert et Navn tillader,
Dg denne Bon i Dag tilsteder mig;
Gjør os, gjør mig med Signild lykkelig.

Thorald.

Dg Atle! naar jeg svær dig ved Alfader,
Dg Guderne, at jeg med Gleede lader
Mit Liv, for du — —

Regner.

Saa seer jeg Thorald vreed
Bil unde os vor Skjæbnes Bitterhed.
Men her: forhaerd dig ei for Signilds Smarter,

Dg taaler du, at myrde tvende Hjerter?

(Han tager et Brev frem.)

Thorald.

At sender mig, J Gader! sender Raab!

Regner.

Læs dette!

Thorald.

Det er vaadt af hendes Graab.

(efter at have læst det.)

O Datter! da jeg Runerne dig lærte,

O, dromte da mit alt for trygge Hjerte

Om denne Lon for al min omme Flid?

Ah, Signild! ah, uslykkelige Eid,

Da jeg engang mig glad lyksalig slatter,

Som Fader til Kong Sigurds spæde Datter!

Nu kommer han, nu fræves hun igjen,

Nu flygter hun med denne grumme Ven.

Saa iil da bort, og lad ei Kongen spore

Den fejulste Sti, ad hvilken J bortfore.

O, Signild her: For din Skyld jeg min Harm
Udslukke vil i Havetsaabne Barm.

(Han løber for at skytte sig i Havet, Signild springer frem,
og fastar sig i hans Arme.)

Ellevte Optrin.

Signild. De Forrige.

Signild.

Hold, Fader! hold. O, hør din Datter!

O, bi, jeg dig min Brode end erstatter,

Vil Dyden saa — er det min Faders Bud,
 Saa er jeg ei endnu min Atles Brud;
 Nei, flye ham vil jeg. Aldrig skal jeg mere
 Ved Kjærlighed for ham lykselig være.
 O Fader, vær dog ei din Atle vred;
 Tal, understøt mig med din Kjærlighed.

Thorald.

Urhældige og bedste Konge-Datter!
 For din Skyld jeg mig end lykselig slatter,
 Ifald du kan velsigne ham og flye,
 Og aldrig meer din Kjærlighed fornaye.
 For evig du mig nu i Dag forlader,
 Kong Sigurd er fra nu af Signilds Fader.

(Regner gaaer pludselig bort.)

Solvte Oprin.

Thorald. Signild.

Signild.

Der gif han bort. Maaske jeg aldrig meer
 Den kjæreste, den bedste Atle seer.
 Men hør! du mig ei længer Falder Datter?
 Siig end engang. Jeg heraf intet fatter.
 Forklar dig dog.

Thorald.

Hvad kan jeg sige meer?
 Du ikke min, men Kongens Datter er.
 Han bød mig, dig som Datter at opbrage,

Indtil han selv dig forbrede tilbage.
 Og nu i Dag du flygter med din Ven,
 Nu kommer han, nu kræves du igjen.

Signild.

O ti, o ti, og qvæl ei meer mit Hjerte,
 Find heller ud et Raad mod al min Smerte,
 Og gjør mig til min elskete Atles Brud!

Thorald.

O see vor Næb, du Norden's stærke Gud!

Signild.

Men om jeg ham, som nu skal Fader hedde,
 Om denne Gunst paa Knæ vil ydmyg bede,
 At Atle ei maa rives fra mit Bryst,
 Siig, mener du, mig negtes denne Lyst.
 Da grummere end Bjørnen er min Fader,
 Og da er det min Pligt, at jeg ham harer.
 Nei, om han skal bønhøre denne Bon;
 Og Atle blier i Dag Kong Sigurds Son.

Trettende Optrin.

Kong Sigurd med Folge. De Forrige.

Sigurd.

Nu Thorald! har du ikke fundet hende,
 Som jeg igjen for Datter skal erkjende?
 Jo Signild kom — men Zaarer trille ned.

Siiig mig din Sorg, forklar dens Bitterhed,
Og sejul den ved din hulde Faders Hjerte.

Signild.

Dit første Dækast, o Fader! lærte
Mig, at jeg nu en Fader fik i dig,
Hvis Lyst er den, at see mig lykkelig.
Ja Fader! glad vil jeg dit Bryst omfavne,
Og tryg ved det, skal aldrig Lykke savne.

Sigurd.

Jeg smelter hen i Lyst. Men siig dog nu,
Dølg ingen Ting, siig, hvorfor græder du?

Signild.

At have smagt en sød og yndig Lykke,
Og savne den, er nok til at nedtrykke
Den Mandigste. Men seer man endda ned
Til grumme Kaar, vis Ulyksalighed.
Da Helten selv maa zittre. Jeg, o Fader!
Har smagt med Lyst de Kaar, jeg nu forlader.
Hvor billig da min Graad? Men denne Dag
Wil aabne mig et større Hjertenag.
Mig Freja lod i Dag en Ven omfavne,
En Ven, som jeg i Dag skal evig savne.
Og yndig er han, Gud, og raff og skøn,
Ja ganste vist Alsfaders bedste Son.
Men Thorald, tænk min Fader! denne Lykke
At være hans, miq vil i Dag undrykke.

Dog er det og den første Grusomhed,
 Han i sit Bryst gav til sin Datter Sted.
 Min Fader! hør det første, jeg dig beder;
 Og Guder! gib min Bon bevæge eder!
 Forund mig nu den ene onskete Lyst,
 At leve og at døe ved Atles Bryst.
 At savne ham mit Bryst vil foraarsage
 En Smerte lig med Utgaards morke Plage;
 Bedrov mig dog ei med et grusomit Nei.

Sigurd.

Dg hvo er den saa elskete?

Fjortende Optrip.

Regner i kongelig Pragt, med Folge.

Regner.

Det er jeg.

Det Regner er, som sig lykselig skatter,
 Ifald ham nu ei negtes Sigurds Datter.
 Min Signild er en Trone meer end værd,
 Om hun end ei en Konge-Datter er.
 Er Signild min, mit Hæld er uden lige.

Signild.

Du elsker da endnu din Hyrde-Pige?

Regner.

Med Odin meer end Tronens stolte Glæds,
 Meer end mig selv — ja meer end Sejrens Kræds.
 Ja, As! næst dig.

Signild.

Og du, min elſte Fader!

Du denne min Lyksalighed tillader.

Sigurd.

Af Signild stolt, opfyldt af ommest Lyft
 Jeg føler, at et Ønske i mit Bryst
 Gaa smukt, som nu mit Held, steeg ingensinde.
 Min Signild har Kong Negners Hjerte inde,
 Den Hest, hvis Navn er Verden om bekjendt!
 O Datter! mig, jeg troer, fra Gudheim sendt!
 Dig Guderne en varig Lykke give!

Thorald.

Før heftig vil den Strom af Bellyst blive,
 Som nu med eet har overvældet mig.
 Jeg seer i Dag min Signild lykkelig,
 Og lykkelig ved Dannerkongens Side —
 Men jeg vil flye min Lyft, og taalig lide
 Min Signilds Savn. — Farvel, lev lykkelig,
 Naar Tronens Glands skal nu omringe dig,
 O Signild! lad den ei din Sjæl forblinde,
 O glem ei reent din Foster-Faders Minde.
 Farvel! Farvel!

Signild.

Nei elſte Fader! nei,

Fra dette Bryst jeg dig udslipper ei.
 En vigtig Deel borttages af min Lykke,
 Hvis man dig vil fra dette Bryst borttrykke.

Du lærde mig, som Datter, Dydens Bud,
Din Lærdom nu fuldfør til Regners Brud!
Deel Raar med mig, som Thoralbs Dyd fortjener.

Sigurd.

Du, som med os nu Dannemark forener,
O, leve du! Nu plantet Enighed
Gid blomstre maa i evigvarig Fred!

Frode og Fингал.

Skuespil i fem Optoge.

Personerne,

(Fester den Orden, hvori de optræde i Stykket.)

Danmarks tolv Hovedinge:

Frovin, Hr. Elsberg.

Sigurd, Hr. Knudsen.

Alf, Hr. Frydendahl.

Hakon, Hr. Musted.

Gor, Hr. Thessen.

Thorkild, Hr. Schwarß.

Sex Andre.

Fingal, Konge i Morven eller Nordfjotland, Hr. Rosing.

Ubbo, danske Rigsforsænder, Hr. Preisler.

Hilda, Thorkilds Datter, Mad. Rosing.

Ulvilde, Kong Frodes Søster, Mad. Preisler.

Halsdan, Prins fra HanosLand eller Liefland, Ffr. Astrup.

Frode, Konge i Dannemark, Hr. Saabye.

Ryno, Kong Fingals Son, Ffr. Jensen.

Hodur, Hakons Son, danske Søkrieger, Hr. Kohne.

Frodes Folge af danske Søkrigere.

Fingals Folge, Anførerne for Morvens Krigsmagt.

Afstillige af det danske Folk, væbnede og uvæbnede.

(Skuepladsen er paa eller nærværd Leire. Handlingen begynder i Dagningen, og varer omtrent, som Forestillingen.)

Saxo Grammaticus fortæller i sin Danse Histories II. Bog, at Kong Frode den Første, Hadings Søn, havde overgivet en Høvding, ved Navn Ubbo, sit Riges Bestyrelse, medens han selv var dragen ud i Feide mod Dorno, Kureternes Konge, mod Trannon Ruthenernes Konge, og mod Handuan, Konge ved Duna, hvis Datter blev hans Brud. Medens han var ude paa disse og flere Toge, til vendte Rigsforstanderen Ubbo sig hans Kongemagt, der til forledet af sin Gemalinde, Ulvilde, Kong Frodes Søster. Rygtet om, hvad der foregik hjemme i Danmark, bevægede Kong Frode, til at iile hjem fra sine Toge i Østen. Da han kom, og erfoer, at Ubbo ikke saa meget af egen Drift, som bevæget af Urvilde, havde hemægtiget sig hans Kongesæde, valgte han, heller at tilgive, end straffe ham. Dog stillede han ham ved Urvilde, og gav en ved Navn Scote (af hvilken, siger Saxo, Skoterne have deres Oprindelse) denne sin Søster til Brud.

Kammerherre Suhm i hans kritiske Histories II. Bind Side 144 o. f. og i Danmarks Histories I. Bind Side 126 o. f. godt gjøre Rimeligheden af, at det, Saxo saaledes fortæller om en Frode den første, eller hin frægne, angaaer ikke ham, men Frode den tredie, bekjendt under Navn af Fredegode, eller den fredsmælige, og har saaledes ikke tildraget sig, efter Saxos Mening, mange Aarhundrede før vor Tidsregning, men i vor Tidsregnings fjerde Aarhundrede, da han godt gjør, at Frode den fredegode ikke, som Saxo vil, har levet i Christi Tid, men været samtidig med den bekjendte Kong Fingal i Skotland.

Dessian fortæller, i Sangen Carric-Thura, om en Strid, som hans Fader, denne Fingal, havde med Kong Frothal af Sora i Lochlin, det er Skandinavien; hvorledes nemlig Frothal, efter et holdet Slag imellem hans

og Fingals Hære, udfordrede Fingal til en Tvekamp. I denne Tvekamp styrter en ung Kriger af Frothale Følge frem, at staae Kongen bi, men falder, i det han kommer frem, over et Træstød, saa Hjelmen styrter ham af Hovedet; man saae de lange Haar udspredte paa Jorden, og den unge Krigers dybt sukkende Bryst blottet. Det erkendes, at denne unge Kriger er ingen anden, end Prinsessen Utha, Kong Hermans Datter fra Thanostrømmens Bredde, som var elsket af Kong Frothal, og elskede ham høit nok til, formummet i Krigerdragt, at have fulgt hendes kongelige Elske paa dette Tog, ham selv ubevidst. Da Fingal saae denne Elskeindes Smhed for hendes Elskede, vilde han ikke fuldsøre Tvekampen, men lod Frothal drage hjem til sit Land med sin Brud. Paa dette Tog, fortæller Ossian, havde Frothal en Ven ved Navn Thubar, en "Konge fra det flodrige Tora," med sig.

Kammerherre Suhm antager, at den her omhandlede Frothal er Frode den trebie eller Fredgode; at Prinsessen Uhas Fader Kong Herman ved Thano, er Saros Kong Handuan ved Duna, og at maaстee Thubar fra Tora er den Scote, Saro taler om.

Efter vor store Historiographs Hypothese har jeg med lidet Forandrings og nogen Tildigelse antaget Saros og Ossians Fortællinger, sammenstøbte til een, til Grund for nærværende Drama.

Efter Saro har jeg ladt Frode forlade sit Rige, sætte Ubbo til Rigsforsænder i sin Fraværelse, og være i Krig i Østen. Jeg har antaget, at Anledningen til dette Tog var, at han meget ung, da hans Fader Hading døde, vilde, ved at besøge fremmede Førster, hente Erfaring, og sege mægtigt Forbund; jeg har antaget, at han, tryg ved at lade Rigets Sager bestyres af hans Faders troe Høvding og forstandige Ven, ei vilde komme tilbage, for end han følte sig bedre i Stand til at opfylde en Konges

Pligter, end da han ung og uforstået besteeg Kongesædet; at han imidlertid har besøgt, og fornynet gammelt Forbund med Fingal; at han siden har besøgt Kong Handuan ved Duna eller Thano, er bleven forelsket i hans Datter efter hendes Rygte; har af hende faaet det Svar, de Tiders Prinsesser saa ofte gave deres unge Beilere, først at gjøre sig berømt ved Heltebaad, og saa melde sig; har derpaa, efter Saro, i Krige med Trannon og Darno viist sig som drabelig Kriger; har, efter Ossian, Tha-nokengens Datter, der elsker ham, forklædt og ukjendt af ham selv, med sig; og iler, igjen efter Saro, paa Esterretningen om Urolighederne i Danmark, hjem til Leire. Jeg lader ham der mode Fingal, som Ubbo har kaldet til Hjelp mod Goherne, der imidlertid have anfaldet Danmark; og anbringer der den af Ossian fortalte Eve-kamp. Jeg har fundet det usornsdent, ja usandt, at Sammenhængen med Ubhos Kongevalg skulde være den, Saro har fortalt. Den Mand, Frode skulde tilgive, maatte være en ædel og retskaffen Mand; og at han var det, var nok til, om ikke at retfarbigjøre, saa dog efter Omstændighederne undskyldte, at Danmarks Hævdinge havde valgt ham; derved bliver det og usornsdent, at tillægge Frodes Søster den Caracteer, Saro har givet hende, uden dog at omfåbne noget af det ret væsentlige i Saros Beretning, som jeg har troet, ved de her anbragte Modificationer, kun at vinde saa meget mere Sandsynlighed og Interesse, som alle de deri individuelle Personer, med al deres Forstjællighed, dog her ere tilsammen velmeenende og ædle. Først ved denne Forandrings bliver det og sandsynligt, at Ulvilde bliver den unge Heltes Brud, som har fulgt Frode paa sine Toge, og er hans Ven, naar han nemlig fra før er hendes Elske, og hun ingen andens Brud. Prinsessen fra Thano eller Duna, som Saro ikke nævner, men som Ossian kalder Utha, har jeg egenmægtigen kaldet Ulvina, fordi ey.

den af Navnet Utha ikke syntes mig velskillingende. Derfor har jeg og ladet Grodes Ven heller beholde det Navn, som Ossian, end det, Saxo har givet ham.

Dette Negnskaab for Emnet til mit Skuespil har jeg troet herved at burde aflagge. Jeg overgiver Stykket dermed til Læserens og Tilsuerens billige Bedømmelse. At det er bestemt til at forestilles første Gang ved en saa udmarket Høitidelighed, forsøger Publicums Fordring paa, at dette Arbeid skulde have noget sandt Værd. Den Overbærelse, hvormed et Forsøg af mig i dette Slags Digtekonst engang før blev optaget, var mig allerede Opfordring til at vove endnu eet. Men jeg er desuden opfordret til dette Forsøg af Mænd, hvis Opfordring det ikke var Beskedenhed men Trodsighed at aflaare. Mod sand og billig Kritik ansører jeg dette ikke til Forsvar; mod dens Overhödninger gjelder intet Forsvar; men til Undskyldning og nogen Overbærelse ansører jeg, at jeg ikke ufremskådt har fremstillet mit Forsøg; dertil antage man og, (hvor ugyldig en Undskyldning ellers Tilsomhed er) at Tiden til dette Stykkes Udarbeidelse var mig af Nødvendighed meget knap indskrænket, til nogle saa Uger, som jeg dog ei kunde have aldeles frie for andre Forretninger. Jeg har derfor ei funnet anvende nogen langsom Flid paa dets Afsilling; og ikke noksom funnet benytte Benners Raad og Veiledning til dets Rettelse.

Hvad Skjæbne det saaledes end faaer, saa modtage dog enhver Læser, fra den høieste til de mindst udmarkede, min Forsikring, den, jeg herved giver, baade i mit og i Skuespillerenes Navn, at vi tilhobe have gjort os den beste Flid, vi have funnet anvende, paa at gjorsvort Arbeid den Fest værdig, til hvilken dets første Fremstilling er bestemt; og at vi af yderste Evne herved bidrage vort til dens Høitideligholdelse.

Kjøbenhavn den 16 September 1790.

Første Optog.

(Hadings Gravhøi. Egnen er opfyldt af Kongernes
Gravhøie. Tingstedet er i Baggrunden. Det er
i Nærheden af Leire.)

Første Optrin.

Høvdingerne

(forsamlede ved Hadings Gravhøi, hvor de have hen-
drevet Natten til hans Minni. Deels omringe de Ha-
dings Bautasteen, nedbøiede, lænede paa deres Spyde,
deels sidde de paa de Stene, der omgive Tingstedet, paa
Træstod o. s. v.)

Frovin.

Hist hvile d. Den hele Egn er opfyldt
Af hine Dannerigets Fædres Grave;
Og heilig kneiser paa enhver af dem
Den høie Bautasteen; stort, evigt fjont,
Os kjært, og helligt, og hoitideligt,
Omsvæver deres Minde disse Høie.
Hist hviler Hadings Aske: o den gode,
Den vise, kjække, ødle, store Hadings.

Sigurd.

Hvor er hans Sons, o hvor er Frodes Gravhøi?
Ved fremmed Strandbred hyle Bindene

Hen over Frodes ubegravne Been;
 Men ingen Lyd af Skjaldens høie Nvad
 Om Frodes Daad de vifte hid. Åk huult
 Forkynde de, han flygted', og han faldt.

Alf.

Og ledigt og forladt staær hist i Kredsen
 Det høie kongelige Dommersæde,
 Hvor Dan, og Skjold og Gram, assagde før
 De Love og de Bud, hvis milde Kraft
 Udbredte Held, og Sejer, Dyd, og Mod,
 Og Frugtbarhed, og Rigdom til hver Braa
 I Leirekongens Land. Sidst Hadings her
 Dog Raad, gav Dom, og gjorde Danneriget
 Lyksaligt. Her det var, at vi modtoge
 Hans Son, til at beklæde Hadings Sted.
 Åk han forlod det, og han agted' ringe
 Den Hæder, at uddele Ret og Dom
 Og Held blandt danske Mænd.

Sigurd.

Og herligt var,

Og stort, og stolt vort Haab til Hadings Son;
 Thi kjæk og ødel var den sjonne Yngling;
 Og sjondt han havde kun i sexten Vintre
 Beskuet Hadings Daad, vi saae dog alt,
 At Hadings og de store Fædres Land
 Opsyldte Frodes unge Barm; og viis
 Og ødel, kjæk og fast, begyndte han

At vandre i Forfædres ædle Spor.

Åk! med vort Haab til fjerne fremmed Egn

Han reiste bort, forlod os.

Halcon.

Danske Mænd!

Vi samledes ei hid, for at bejamre

Med feig uwirk som Graad et skuffet Haab.

Hvad Frode vilde blevet, det er sejult

Til Dødeliges Syn, angaaer os ei;

Men i sin Ungdoms Bildskab drog han bort

Til fremmed Land, og overlod sit Folk

Til blinde Skjæbne.

Gor.

Overlod sit Folk

Til Ubbo, til den viseste, den bedste

Blandt os, blandt danske Mænd.

Halcon.

Men overlod!

Men ringeagted' at bestyre selv!

Og tog han ei til daarligt Hæderstog

Den bedste Deel af vores Ungdom med sig?

Hvor mange blandt os savne ei en Søn,

En ædel Yngling, Stammens Haab og Stotte,

Blandt dem, som fulgte ham! og er jeg selv

Ei Farer? tvende unge Heltes Farer,

Bestemte til, som jeg og Fædre var,

At vorde Stammens Hæder, Rigets Bærn,

At hvile efter langt og daadfuldt Liv,
I min og Fædres minderige Gravhøi!
Hvor ere de?

Thorkild.

Maaſkee paa Veien hjem
Fra Kamp og Sejer, hvor de bannedes
Til Stammens Hæder og til Rigets Bærn.

Sakon.

Maaſkee, Maaſkee! men ak! om Rygter har
Maaſkee ei skuffet os; om Hadings Son
Maaſkee blandt fjerne Duæner lærde dem,
Hvorledes danske Mænd kan flye, kan føldes
Paa haanlig Flugt! — Har fire lange Vintre
Dg fire Somre bragt os sikkert Bud
Fra Hadings store Son, og vore Sonner?
Dg er det Frodes Værdskylb, om vi ei
Alt ere vældig Gothist Fjendes Trælle?
Til Ubbo, og os selv, han overslod os.
Veed han, om Ubbo — som dog ei er den,
Vi efter hellig Øffring valgte os
Til Hersker — vil opfylde Herskers Pligt?
Veed han, om Morvens Konge lyde vil
Ham ukjendt Ubbos Kald, og ille hurtig
Til Danmarks Forsvar? Frode har forladt os,
Forladt sit Folk, sin Pligt — thi ogsaa Konger
Har dog vel Pligter — har forladt sit Sted,
Sin Dommerstoe, sit Septer og sin Net;

Dg uden Hoved, uden Stryer bor,
 Og kan, og vil, ei Danneriget være.
 Men Ubbo har, skjondt ei til Konge valgt,
 Beviist, at han er den, som kan og vil
 Opfylde Dannerkonges Pligt. — Men hvad,
 Hvo twivler om, at Ubbo er den Mand,
 Som sættes skal paa Leirekongens Søde?

Sigurd.

Om ingen anden, twivler Ubbo selv,
 Som loved' Frode Lydighed og Trostab.

Sakon.

Dg holdt sit svorne Lovte. Men han loved
 Dog ei at lyde ham, endogsaa da,
 Naar han blandt vore føldte Sonner slagen,
 Betroede Duænners Strandbred sine Been.
 Ei heller, mener jeg, i Falb hans Daad
 Fortjente kun, at dette blev hans Lod.

Thorkild.

Men hvoraf veed vi da, at Habings Son
 Er falden, eller at han har fortjent det?
 Et Rygte er udspredt; hvo bragte det?
 En fremmed Somand, som maastee har selv
 Opdigtet det, for her at bringe Nytt:
 Hvis ei, for hvilken det er forelojet
 Fra Mund til Mund igjennem snese Munde.

Sakon.

Falb Rygter om hans Falb end være Digt;

Dog hvorfor Digt! som om det var utroligt,
 At den, der vild forvoven farer om
 Fra Kyst til Kyst at føge Banemand,
 Omsider finder ham — dog lad het være
 At Rygget ei var sandt; er det da heller
 Ei sandt, at Gothen samlede sin Magt?
 At Nabofolkene foreened' sig
 Til Baaben mod vor kongeløse Kyst?
 At vores Rest af Magt vel havde været
 For svag mod dette Overfald, om Ubbo
 Ei havde vidst, at drage Danmarks Ven,
 Den stærke Fingal, fra det fjerne Morven,
 Med sine rædselsfulde Baaben hid?
 Er det da usandt, at vi veed endnu
 Ei vor med hans foreente Glodes Skjebne
 I Striden mod hin overlegne Magt?
 Og er det usandt, det, at Hadings Son
 Er ikke her i Spidsen af sit Folk,
 Men at han har forladt os, at vi veed
 Ei meer, om Danneriget har en Hersker — ?
 Det vil vi vide. Kommer, danske Mænd,
 Hjæl farver Morgenrosden Hoiene!
 Til Hadings, til vor store Konges Minde
 Indviede vi Matten paa hans Hoi;
 Nu til Alfaders Lund vi os begive,
 Berede os med Offer og med Bon

Til Dagens store Værk, at give ham
En værdig Eftermand, hans Folk en Fader.

Andet Oprin.

De Forrige. Singal.

Singal

(Der i Slutningen af forrige Oprin alt er kommen ind, i Dragt som Hovedingerne.)

Ret, danske Brødre! til saa vigtigt Værk,
Vi de udødelige Guders Kunst
Anraabe først. Men billigt er det dog,
At hver af os tilfulde forud veed,
Hvorom vi Guderne anraabe skal.
Jeg fra Eylimafjordens fjerne Strand
Er sendt, at tage Deel i Festens Raab;
Jeg nylig kom. Ved stridig Wind min Snække
Elv opholdt. Gleer blandt os maaskee, som jeg,
Gi fatter ret, hvorom vi handle skal.
Tiljiver; men oplyser mig.

Åkton.

Du veed ei,

At Habings Søn var Dannerigets Konge,
Men.....

Singal.

Var? Og er det altsaa ikke meer?
Den unge Helt af Nornen alt bortkaldet!
Den Sorg var ubekjendt ved vore Strande.

Sakon.

Et Rygte siger, at han slagen er
 Ved fjerne Kyst, at Dannerkongen flygted'
 For vilde Duæner — der han gisder Marken
 Med eget og med vore Sonners Blod.

Singal.

Et Rygte siger dette! og man tover
 Ei, til man sikkert veed, om det er sandt?
 Jeg heraf slutter kun, at Frode er
 Med sine unge Mænd i Leding draget.

Sakon.

Det vidste du ei før?

Singal.

Hos os han ei

Er savnet. Man i Dannerkongens Navn
 Blandt os affer Dom, og hævder Ret;
 Hver Mand er tryg ved Sit, og er beskjærmet
 Mod fremmed Fjende og mod Nabos Vold.

Sakon.

I vide ei, for fire Vintre siden
 Drog Frode bort, forlod sin Urv, sit Sted,
 Sin Borg, sin Pligt?

Singal.

Og hvoraf vide det,
 Maar, som maa være skeet, han givet har
 I sikker Haand den ham betroede Magt,
 Der viis, retfærdig, trofast, som han selv,

Bestyrer alting? Jeg erindrer vel,
 Det blev for fire Vintre siden sagt,
 Vor unge Hærsker drog til fremmed Land,
 At slutte Forbund, styrke sig til Fred,
 Og lære Kamp i Strid mod fremmed Fjende.
 Det glæded' os; men alting gik saa vel,
 Saa trygt, saa fredeligt, at vi forstode,
 Han enten selv var kommen hjem igjen,
 Hvad ellers at han, hvor han var, bestyred'
 Dog alt ved viis, og god, og kraftig Haand.
 Saa godt gik alting, som om Hadings Søn,
 De blide Guder liig, for os usynlig,
 Bar dog tilstede overalt, og virked'
 Med kraftigst Vælde, idel Held og Godt.

Sakon.

Saa viid, at det er Ubbo, Hadings Ven,
 Og Danmarks Ven, som styrer Frodes Magt,
 Imedens han, maafee for at behage
 En elsket Mo ved fjerne Thanos Strand,
 Kong Handuans Alvina, drager om
 Med vore Sønner, for at offre dem
 Og sig til Døden, mens han glemmer os.
 Du veed da heller ei, at Gothlands Magt
 Bar samlet, for at oversalte os
 Uvæbned', som vi var, og uden Hærsker?

Singal.

At oversalte os uvæbnede?

Det har jeg ikke vidst, at danske Mand,
 Til Fædrelandets Forsvar, var uvæbnet.
 Hvor ved Eylimas Strandbred jeg har landet,
 Var alting rede; jeg desuden veed,
 At Danmark er mod fremmed Fjende styrket
 Med Forbund, mægtigt Forbund. Norges Vælde
 Stod i fornødent Falb bestandig rede
 Til Danmarks Bærn, som Danmarks hün igjen.
 Vor Gjenbo, Morvens Konge, har man sagt mig,
 Var Danmarks Ven, og Frodes Ven, og ham
 Skal Bundsforvandte kunne lide paa.

Sakon.

Det kan de; uden ham var Dannerriget
 Sin Fjendes Bytte.

Singal.

Paa min Seiling hid
 Jeg drog igjennem hans og vores Flaade;
 De havde holdt mod Goherne et Slag;
 Men Morvens Mænd fortalte selv, at vi
 Maaskee endogsaa uden deres Hjelp
 Nok have sejret, da de Danske strede
 Med Mod og Klogskab, som om Hadings Aand
 Var i enhver af danske Somœnds Bryst.

Thork.

Vor Magt har sejret over Goherne!

Singal.

I veed det ei? I Forgaars nær ved Skanor,

Sigurd.

Mænd, danske Mænd, ved Ubbo og ved Fingal,
 Ved Morvens Konges Magt vi Sejer vandt!
 Held Ubbo! Held de Danskes Ven fra Morven!

Almindeligt Raab.

Held Ubbo! Held de Danskes Ven fra Morven!

Singal.

Men hvorfor Ubbo? hvorfor Morvens Fingal?
 Var det ei Dannerkongens, Frodes Magt?
 Er Ubbo ikke Frodes Mand? var Fingal
 Ei Frodes Ven? og var det ikke Frode,
 Som satte Ubbo over Danmarks Magt?
 Som bandt ved Forbund Morvens Magt til Danmark?

Sakon.

Ak Frode, som forlod os! leve Ubbo!
 Og leve Fingal! Morvens store Hersker.
 Mænd, kommer, kommer til Alfaders Lund,
 At takke ham; og at indvie os
 Til Dagens Idræt, til vort Kongevalg.
 Han kommer, Ubbo, Gothersnes Betvinger!
 Vort Riges sejrende Forsvarer, Ubbo.

Alle.

Bekommen, Ubbo! Gothersnes Betvinger!
 Bekommen, Rigets sejrende Beskytter!

Tredie Optin.

Ubbo (med Sømænd og Krigere.) De Forrige.

Ubbo.

Ei mig tilkommer Wren, danske Mænd,
 Ei mig tilhører Takken for vor Sejer.
 Til Lundens gaaer, at takke Guderne.
 De gave vore Waaben mægtigt Hæld,
 Ved vore Sonners, vore unge Heltes,
 Ved vore Venners, Morvens Heltes Mod,
 Og Sindighed og Klogstab; men for alt
 Ved deres store Herskers Fingals Viisdom.
 Ham var det, som anførte dem og os;
 Hans vældige Erfarenhed, hans Bud
 Hans Hurtighed, han selv os bragte Sejren.
 Viis forudsaae han hvert vor Fjendes Anslag,
 Og ræs ustandselig han forekom
 Ethvert. — Vort Tab er intet; Gothernes
 Er uoprejseligt. Vor Fred er tryg.

Almindeligt Raab.

Hæld Ubbo! Hæld de Danskes Ven fra Morven!

Sakon.

Den Priis, du yder Morvens ejekke Fingal,
 Uegennyttig, ædel, danske Ubbo!
 Kun lærer os desmeer dit eget Værd.
 Alt er det sagt os, at vor danske Magt
 Selv uden Morvens Heltes ræske Bistand

Maaſkee os havde bragt det Held, vi nu
Ei uerkjendtige med hem ſkal dele.

Ubbo.

Det sagde ingen Danſe —

Sakon.

Dog vel ei heller

En blandt de Fremmede, hvis Noes du taler.
Vi veed det, og vi veed, at naar vor Magt,
Som Kongen, Frode, fun har ſvækket, ſtod
Endnu med Hæder mod vor ſterke Fjende,
Da var det dig, da var det Ubbo ſelv,
Der gav os Sejr i Kamp, ſom Held i Freben.

Ubbo.

Vor Pligt opfyldte vi; men uden Fingal
Var Sejren denne Gang ei bleven vor.

Sakon.

Af Fингals egne Mænd har denne Mand
Det Vidnesbyrd, at din Beskedenhed
Er overdreven.

Ubbo.

Morvens Konge ſelv,
Vor Fjendes Undertvinger, Fингal!

Gor, Sigurd, Frovin og flere.

Fингal!

Vort Riges Ven og Bærn, den store Fингal!

Fингal.

Til Eders Guder vender Eders Tak.

Til eders Sonner, eders kjække Stridsmænd,
 Den Priis, jeg eder alt for rede seer,
 At ville yde mig. Den Bistand, jeg
 Og mine Krigere velvilligen
 Har eder viist, den, veed jeg, danske Mænd
 Skal, naar det fordres, vise os igjen;
 Skjøndt Hadings og hans Frodes Venstak forud
 Alt har belønnet og giengjeldet den.

Sakon.

Ret; ei vor tomme Tak tilkommer dig;
 Vor Priis behøver ikke Morvens Fingal,
 Men vores Venstak, vores Hjelp igjen,
 Naar den til virksom Daad anvendes kan;
 For begge er dig Danmarks Ubbo Borgen.
 At Ubbo er din Ven, som Hading var,
 Som Frode skulde være bleven, derom
 Forsikrer os hans Viisdom, Mod, og Dyb,
 Som du tilfulde kjender. Vel; modtag
 I hans det hele danske Niges Venstak!

Men Rogen fra den høie Odins Altre
 Alt længe vinker os til hellig Pligt.
 Ham yde vi vor Tak; ham anbefale
 Vi under hellig Lovsang Danmarks Ven,
 Den ødle Fingal, Ubbo, vor Beskytter,
 Og vore Mænd, som sejrede ved dem,
 Og os, som Sejrens glade Frugt skal nyde.

Alle.

Held Danmarks Ubbo! Held den store Fingal!

Fjerde Optrin.

Fingal. Ubbo.

Singal.

Og Ubbo, du allene følger ikke
Til Odins Lund, med hine danske Mænd;
Bivaaner ikke deres Raab!

Ubbo:

O Konge!

Det er for sildig. Og til Frydesang
Forsamle de sig hist ved Odins Alter,
Men Ubbos Barm er ikke stemt til Fryd.

Singal.

End ei for vundne Sejer og Danmarks Grelse?
Er denne Dag da ingen Glædes Dag?

Ubbo.

For Danneriget — o men ei for mig.

Singal.

Du veed, hvad Høvdingstraadet vil beslutte?

Ubbo.

Min Skjendsel. Jeg er underrettet, ak!

Og veed ei længer, at undslye min Skjebne.

Singal.

At Frodes Septer overgives dig,
Det veed du; og forfolger dog din Fryd?

(10*)

Ubbo.

Af, som jeg havde Glimt af Fryd at dølge.
 Nei store Fingal, dig jeg intet dølger,
 Jeg nærvæb har bestuet Kongepligt,
 Og Kongeherlighed.

Singal.

Og finder hiin
 For tung, eg denne derimod for let,
 Ei værd at tragte efter. Ikke saa?
 Saa taler jo enhver, der gjerne vil
 Ansees for viis.

Ubbo.

Og taler tvertimod,
 Hvad selv han troer. Men Konge! jeg har prøvet
 Den Guders Fryd, at fyldestgjøre hiin;
 Og nu tilbyder et forvildet Folk,
 Forvildet, men erkjendtligt, ødelt Folk,
 Mig Lønnen, Kongeherligebens Glands!

Singal.

Og nu dit Valg?

Ubbo.

Vær jeg i Stand at føle
 Den Fryd, at have opfyldt Kongepligt,
 Naar ligegyldig jeg forkasted' den?
 Den, at udbrede Held og Gavn og Dyd;
 At vide, at ei enkelt Mand og Slægt,
 Men at et Folk, et stort, et mægtigt Folk,

Tilregned' mig hver Enkelts Held og Fryd,
Dg takked' mig for alt, hvad Godt de nøde?

Singal.

Du maler herlig gode Kongers Lykke.

Ubbø.

Men for en Konge, meener jeg, som selv
I egen Barm gjenkender disse Træk,
Dg føler tifold meer, hvad Held det er
At gjøre lykkelig, end Ord formaae
At bilde det.

Singal.

Du prøver, tykkes mig,
Hvor stor en Byrde Smigger vel en Konge
Formaaer at bære. Wel, jeg vil gjengjelde
Det Offer, som du bød mig. Før jeg drog
Til Strid for eder, gik jeg ubekjendt
Igennem mangen Egn af danske Land.
Det er min Skik, at ville kjende dem,
Jeg gaaer med mine Mænd i Kampen for.
Jeg saae den fulde Virkning af forstandig
Dg viis Bestyrelse. Metfærdighed
Af vendte Bold, betrygged' Virksomhed
I Nydelsen af uforhindret Frugt.
Tilsfredshed hersked' overalt; i dig
Erkjendte Danmarks lykkelige Folk
Den overalt ubbredte Lykkes Stifter,
Ukjendt jeg atter efter fuldendt Tog

I Dag mig hid begiver. Folkets Valgte
 Bestemme dig til det forladte Septer.
 End mindes nogle Eeden, som de svore
 Kong Hadings Søn: men Mængden vælger dig,
 Belan min Magt er rede — —

Ubbo.

Morvens Fingal!

Hvortil?

Singal.

Hvortil? om ei betrygge dig
 Den Fryd, at være Fædrelands Velgjører?
 Ubbo.

At sætte mig paa Dannerkongens Trone?
 Du, Morvens Fingal! Nei det er ei dig,
 Ei dig, som haaner, som nedboier Ubbo,
 Dig, som tilsvor Kong Frode evigt Venstak!

Singal.

Forkaster Ubbo Morvens Konges Bistand,
 Og Frodes Trone?

Ubbo.

Nei! Forræderi,
 Troloshed, Meeneed — sligt forkaster Ubbo
 Med dybest Haan.

Singal.

Dog ikke Fingals Venstak?
 Din Haand til evigt Venstak, Frodes Ven!
 Endogsaa denne Prove du bestod.

Belan! Men Nygtet siger dog, at Frode
Er føldet —

Ubbo.

O de Nygter! og at Danmark
Har usle Middinge, hvis Fryd det er
At skabe og at udsaae disse Nygter!
Ung, uerfaren, uberømt besteeg han
Den store Hadings Sæde. Han drog ud
At føge mægtigt Forbund og Erfaring.
Først dig besøgte han; med dig fornyed'
Det gamle Forbund mellem os og Morven.
Han drog til Handuan ved Thanos Bred
Med lige Hensigt, og med lige Helsb.
Ung var han, uden Brud. Han hørde stort
Om Handuans Alvina. Heltens Barm
Opflammedes ved hendes Dyd og Viisdom,
Ei hendes Skjønhed; thi han havde ei
Endnu Alvina seet. Den stolte gav
Hans Sendebud til Svar paa prøvet Beilen:
At først, naar Heltedaad ophsied' ham
Til hendes Fædres, hendes Stammes Roes,
Anhørde hun hans Tilbud. Folkene
Bred Kyrialas og Helsingas Strande
Unfaldt Kong Handuan med samlet Magt.
Han drog i Strid, og sesred'; nye Fjender
Opstod, hver Gang han sejrede, paa ny,

Og Kamp og Sejer lige indtil nu
Forvyet blev.

Singal.

Men disse Tidender
Om Kamp og Sejer, hvi forkynedes de
Ei for hans Folk, og dræbe hine Rygter?

Ubbo.

Og lade disse Rygter sig betvinge?
Og høres Sandhed, naar man har besluttet,
Hvad ene man erkjende vil for sandt?
Men hør, o Konge! hør, og kjend min Skjebne,
Og ynk mig. Jeg, som tjente tro min Konge,
Og tjente tro mit elste Fædreland,
Og vandt den stolte Løn for opfyldt Pligt,
At det erkjendtes, jeg opfyldte den,
Mig vælger man, i Frodes Sted, til Konge!
Med den Halstarrighed man vælger mig,
At al min Bægring kun ansees for Skremt.
Saa afgjort Overmagten er for mig,
At hele Danske Magt er eenig om
At fælde hver, som ei mit Valg bekræfter.
Og kun imellem Oprør, Borgerkrig,
Og Trolosshed mod Frode, Hadings Søn,
Min Ven, min fødte Konge, min Belgjører,
Som, fremfor alle Danske Mænd, til mig,
Betroede sit Folk, sin Net, sig selv,
Jeg nu kan vælge. Enten tvinges jeg,

Til blodig Straf at vende mine Vaaben
 Imod mit Folk, fordi det elsker mig
 For hoit, for stormist; eller og jeg skal
 Berove Frode Septret. — Frodes Ven,
 Og Danmarks Ven! Dit Raad!

Singal.

Og veeb du viist,

Om Frode lever, om han lever værdig
 Den Hæder at beherste Danse Folk,
 Med Evne til at gjøre dette Folk,
 Saa lykkeligt, som du?

Ubbø.

Men hvad, ifalb

Seg ikke havde Wished! skulde da
 Den Twivl mig give Ret til at berove
 Min Konge Septret? Ham, som lagde det
 Selv i min Haand? Ham, som bestemte mig
 Den kongelige Løn for skyldet Troføab,
 Sin Søster, sin Ulvilde, mig til Brud?

Singal.

Og hende har du raadsprugt?

Ubbø.

Af! den Stolte

Har glemt, at hun er Dannerkongens Søster,
 For elsked' hun mig ei; men det er hende,
 Som hemmelig opægger Frodes Mænd
 Til Oprør mod sin Broder; af hun brænder

Af trolos Uttraa til at dele Magten
Med den, som røver hendes Broder den.

Singal.

Velan! Modtag den Lod, som bydes dig.
Hvis Frode ei er føldet, tover han
Ei længe, for han vender hid igjen.
Da prov ham. Er han end sit Scepter værd,
Saa overgiv det atter i hans Haand!
Hvis ei, da vedbliv siden, som tilforn,
At fylde Dannerkongepligt, og nyde
Den Guders Fryd, at fylde Kongepligt.
Gaa, jeg ledsager dig, at forekomme
Hvad rædsom Uro en saa vigtig Dag
Kan bringe over Leire.

Ubbo.

Over Danmark,

O! over Riget svæver vældig Uro.
O følg, o leed mig, Frodes, Danmarks Ven!
I dine Vaabens Bælde! — Brug dem stærk,
Til at beskytte Danmarks Ro og Hæder!
Men først mod denne Barm, ifald du seer,
Hvad selv jeg ikke seer, men frygter, Singal!
At Sceptrets Glands mit Die blænder. — Kom!

Andet Optog.

Sal i Kongeborgen.

Første Optrin.

Thorkild. Hilda.

Thorkild.

Hvor er Prinsessen? Jeg har iilsomt Budskab
Dg vigtigt at berette hende. Hvor?

Hilda.

Jeg veed det ei. I lang Tid taus forvildet,
I Dag hun meer end nogensinde før
Med oprørt og forvirret Mine vanker
Fra Sted til Sted. Til ingen hun betroer sig,
Men nærer Sorgen lønlig i sin Barm.
Men Du, min Fader, synes mig, som hun,
Forvirret, oprørt!

Thorkild.

Ogsaa dig, min Datter;
Det forestaaer, der undergrave skal
Den Sindets No, som fylder end dit Bryst.
Du troer at kjende Ubbo?

Hilda.

Troer? ja næsten
Jeg kunde glemt ham. Fire lange Aar
Henglede, siden Kongen drog herfra;

Hvor lidt, hvor sjælden saae vi Ubbo siden
Paa Leire?

Thorkild.

Du formoded' ventelig,
At han, som Frode, ikkun drog omkring,
At øve Hæltedaad, og gjøre sig
Sin Mø, som hjemme sukked' for ham, værdig?

Silda.

Teg var ei stolt nok til at troe, at jeg
Bibrog at lede ham til ødel Daad;
Desuden havde han jo længe siden
Min Haand og Hjerte. Teg har savnet ham,
Tidt savnet ham med Daarer; men saa kom
Hans Rygte, og erstatted' mig ham selv.
Saa sjønt, saa fuldt af Hæder og af Trost,
Forkyndte det, hvor han drog om i Landet,
Saae alting selv, besorged' alting selv,
Uddeelte Ret, oprettet' gammel Uret,
Opmuntræd', lønned Flid og nyttig Daab,
Og skabte tusindfolk Lyksalighed.

Thorkild.

Hvor strømmer Ubbos Priis fra Hildas Læder!
Men viib, at denne øble, vise Ubbo
Er, sjælv min Datter — en Forræder.

Silda.

Ubbo!
Din Ven, og Frodes, alle danskes Ven,

Hvis Noes gjenlyder fra hver Rigets Egn!
 Den Mand, du valgte til din Datters Brudgom!
 Thorkild.

Bedrog os, elskete Datter! er Forræder
 Mod Guder, Konge, Fædreland og dig.
 Silda.

Du er forvildet, Fader! nei, o nei,
 Du troer ei selv det græsselige Budskab,
 Du bringer mig — Som du ei kjendte Ubbo!
 Kaldt det tilbage, elskete, ædle Fader!
 Det græsselige Ord! Hans ædle Daad,
 Hans Noes kan have opvakt Fjender mod ham;
 Men rædsomt, rædsomt; ogsaa du min Fader,
 Kan troe hans Uwindsmænd! og ved hvad Skin
 Har man forsøgt at blænde ogsaa dig?

Thorkild.

Jeg blændes ei ved Skin, o havde jeg
 Ei med Halstarrighed forblindet mig
 Mod, hvad der længe burde robet ham!
 At han, fra Frode overgav ham Magten,
 Trods gammelt Veneskab, med Koldsinzighed
 Forbigik mig, betroede sig ei mere
 Til mig, tilsidesatte mine Raad;
 At han drog bort fra Leire, drog omkring,
 Men uden mig i Rigets fjerne Braaer;
 Og ikkun fort og sjeldent fandtes her;
 At det var noget, burde gjort mig varsom — —

Hilda.

O Fader, var det ikke dig, dig selv,
Som strax, fra Frode rejste bort fra Lejre,
Mistænksom ham undveeg?

Thorkild.

O havde jeg

I Tidé kun mistænkt ham, troet det muligt,
Som jeg forsildig nu erfarer sandt!

Jeg saae det, at hans Troskab mod hans Brud
Blev vaklende ved Kongens store Tilbud.

O Frode vidste ei, at Thorkilds Hilda
Var alt bestemt til Ubbos Brud, da Kongen
Ham Lovtet gav, at, naar han kom igjen,
Og fandt, han havde opfyldt, tro og viis,
Betroede Pligt, han vilde give ham
Til Brud sin Søster. O! jeg mørked' det,
Det bragte Ubbos Troskab til at vakte;
Thi hvad er Thorkilds Datter mod en Konges,
Kong Hadings Datter? Hilda mod Usvilde?

Hilda.

O du miskjender Ubbo; uretfærdig
Du dommer ham, min Fader. Frode gav ham,
Uknydig om, at jeg var alt hans Brud,
Sit Lovte om sin Søster. Men var det
Ei i det Sieblik, da han drog bort?
Stod han ei rede til at sige Kongen,
At jeg betog ham Adgang til den Løn,

Den stolte Kon, som han bestemte ham,
 Da Kongen alt besteeg sin Snekkes Stavn,
 Og iiled' bort? — Forvirret Ubbo stod;
 Men hele Høvdingsraadet havde hørt
 Sin Konges Ord til Ubbo. Skulde han
 Med Haan forkaste dette Kongens Ord,
 Nu med Foragt en Gave kaste hen,
 Som Konger vilde gaae i Kampen for?
 Og skulde hele Høvdingsraadet troe,
 Han agtede saalidet Frodes Gunst,
 At ei han vilde tøve, mig at række
 Den Haand, i hvilken Kongen havde lagt
 Sin Søsters Haand, til Frode kom til Leire,
 Og vel fandt Ubbo hiin Belønning værd,
 Men selv ham løste fra, den at modtage?
 Var Hilda Ubbo værd, hvis svag hun dertil
 Forledte ham? Mig var det, mig, min Fader,
 Som hertil nægted' stolt og kjæk mit Minde —

Thorkild.

Ret! prøv at væbne dig med sindrig Klygt
 Imod din Skjebne! Den behøver Trost,
 Som Sandhed nøgter dig. Inddys din Frygt,
 Slum rolig ved dit Haab, at Ubbo dig
 Var mere tro, end han var Eed og Pligt.
 Men du skal vaagne, Hilda, af dit Haab;
 Din Frygt skal svinde bort i rædsom Wished.

Silda.

Du knuser mig, min Fader! o forklar,
 Hvad har jeg meer at frygte, dersom Ubbo
 Med Troloshed forlader mig?

Thorkild.

Den Rædsel,

At see din Fader, som med Ere streed
 I mangen Kamp mod Fædrelandets Fiender,
 At farve nu sit Sværd med Landsmænds Blod,
 Med Blod af Danse, som Forræderen
 Har dannet til Forrædere, som han.
 Prinsessen kommer; gaa!

Silda.

Bed alle Guder
 Besværger jeg dig — Ubbo er uskyldig —
 Thorkild.

Gaa. Væbne dig med Mod til at erfare
 De Drømmes Ugrund, som inddysse dig.

Andet Optin.

Ulvilde. Thorkild.

Ulvilde.

Du kommer at berette mig om Sejren,
 Som Ubbo vandt imod vor stærke Nabos;
 Jeg veed det alt; jeg veed, at Ubbo streed,
 Som Thorkild før, saa tapper og saa viis,
 Og derfor sejrede, som Thorkild sejred'.

Thorkild.

Hvor Ubbo gik, man her da seer paa ny,
 At jeg kan let undværes; helst naar Fingal
 Fra Morven er der med. Men, o Førstinde,
 Langt andet, vigtigt rædsom vigtigt Budstab
 Jeg har at bringe dig. Den stolte Ubbo
 Er alt fra Sejren her igjen. Du veed
 At hele Rigets Hovdinger i Gaar
 Til Hadings Minni mødte ved hans Gravhøi;
 Og nu i Dag, Førstinde, samles de
 Til Kongevalg. I Dag udvælges Ubbo
 I Frodes Sted til Dannerigets Konge!

Ulvilde.

Det veed du først i Dag? og det er alt,
 Hvad vigtigt Thorkild har at melde mig?

Thorkild.

Det er ei nyt, ei vigtigt for Ulvilde?
 Ei rædsom vigtigt?

Ulvilde.

Er det da uventet?

Thorkild.

Og der er Twivl, Førstinde, i dit Spørgsmaal!
 Og Twivl mod mig! Ja! mig var det uventet,
 Uventet og bestyrtende. Men hvad,
 Saa synes ikke dig, vor Konges Søster,
 Det Skridt, som røver ham — din Broder, Septret!

Ulvilde.

Gra ham du hører da imidlertid
Ei meer end forhen?

Thorkild.

Kunde jeg forsømt,
At bringe dig det store, ønskte, Budskab,
Sfald jeg havde det?

Ulvilde.

Det ønskte Budskab?
Hvo ønsker det? Ja hvis det indeholdt
Bekræftelse paa Rygtet om hans Falb.

Thorkild.

At at der blandt forledte Folk er Mænb,
Som kan fornedsre sig til dette Ønske!
Hyrstinde! ja det ønskes og det haabes;
I dette Haab besluttes Ubbos Valg.
Velan! og vi, som gave ei vort Minde,
Hvad foretage vi ved denne Fest?

Ulvilde.

Du gav da ei bit Minde, Ejække Thorkild?

Thorkild.

Ved alle Guder! Jeg vil troe dig selv,
Dig, Frodes Sester, dig, Kong Hadings Datter,
Deelagtig i det hemmelige Raad,
Sfald du længer kan forhaane mig
Med denne Tivil. Saasnart jeg Mængden saae,
Bestemt, forledet til at glemme Trof kab,

Var min Beslutning fattet, og jeg ilste
For at erfare din —

Ulvilde.

Velan: jeg troer dig;
Jeg troer din Fver, ærlig, velmeent, sand.
Jeg har mistænkt dig, Thorkild! jeg har troet,
Du ønskede maaskee din Hildas Brudgom
Et Kongesæde.

Thorkild.

Mig tiltroede du
Forræderi! Din Nabenhjertighed
Opfordrer min. Førstinde! om dig selv
Var Thorkilds Hjerte nylig samme Evivl.
Du var bestemt imod dit eget Valg
Til Ubbos Brud. Jeg troede, du maaskee,
Bød Haabet om at dele Kongemagt
Med ham, forledtes til at glemme Thubar,
At glemme Frode, Danmark, og dig selv.

Ulvilde.

At glemme Thubar, Thorkild! o maaskee
Han ønskte at forglemmes af Ulvilde;
Men aldrig, aldrig skal jeg glemme ham.
Til Lon for trolig opfyldt Stryfers Pligt
Har Frode ubesindig lovet Ubbo
Sin Søsters Haand. Du veed, en Konges Ord,
Selv ubesindig givet, helligt er.
Du ogsaa veed, hvad hele Danmark veed,

At Ubbo har opfyldt sin Pligt, saa kje^{et} him valg
 Saa viis, saa kraftig virksom, at jeg selv,^{da}
 At du, sejondt trolos han forlod din Hilda,
 Gi skulle nægte, at han har fortjent
 En bedre Lov, end den ham Frode loved^{er}.

Thorkild.

At virksom, Elog, han handlet har; velan!
 Men den, som ei holdt Tro imod sin Brud,
 Kan dog vel ei fortjene Hadings Datter?

Ulvilde.

Men forbrer Ubbo nu det Lovte opfyldt,
 Som Frode gav din Datters Brudgom; var
 Da ei din Hilda Øffret? blev ei jeg
 I den forladte Hildas Sted hans Brud?

Thorkild.

Du altsaa veed det, du bekræfter det,
 At Ubbo var Forræder mod sin Brud?

Ulvilde.

Jeg Misforstand imellem ham og dig
 Saae opstaae, voxe til — og hans Forening
 Med Hilda længe utsat og forhalet.
 End voved' han med intet Ord til mig
 Sin Troloshed at robe. Men jeg saae
 Hans lagte Plan. Han vilde Elog betrygge
 Sig Kongemagten. Folket murred' høit
 Ved Frodes lange Savn, og nu opstode
 De Rygter, snart, hvorledes han nedsynket

I Belyst, mellem fjerne Baner glemte
 Sit Fædreland, sit Folk, sig selv; og snart
 Hvorledes han for Nvænerts Vaaben flygted,
 Og faldt med sine Mænd paa haanlig Flugt.

Thorkild.

O disse Rygter! og at vi, som Ejende
 Vor Frode og hans Mænd, og vide vist,
 At alt hvad udspredt er til deres Haan,
 Er Digt og Løgn, og kan ei være Sandhed,
 At vi med intet sikkert Budstab kunne
 Gjendrive dem!

Ulvilde.

Hvo uden Frode selv,
 Med sine Mænd hjemkommen sejerrig,
 Kan længer nu gjendrive dem? opspundne
 Af ørkesløse Niddinge, ubbredte
 Af Daarer, de anhordes først som Tant,
 Men snart med Twivl, og snart som afgjort Sandhed.
 De var ei meer at dæmpe.

Thorkild.

Ubbos selv
 De forebragtes. Folket haded' Frode,
 Og dog var Hadings Minde, Hadings Slægt;
 Dem ejer endnu, og hellig. Ubbos valgtes;
 Men Hadings Datter, du, af Frode selv
 Bestemt til Ubbos Brud, nu og af Folket

Bestemtes til at dele Kongesædet,
Dg Hadings Magt med ham.

Ulvilde.

Af Folket? Thorkild!

Dg du samtykked' ei, og gav dog ei
Dit Minde?

Thorkild.

Gav det ei, og gjør det aldrig.

Men — du har sagt det, og jeg troer dit Ord,
Du gav ei heller dit.

Ulvilde.

Men du, som ikke

Den Tanke nøred'; Hilda med sin Ubbo
Skal dele Plads paa Dannerkongens Sæde;
Hvi du saa rolig, da man valgte ham
Paa dette Vilkaar?

Thorkild.

Har jeg ikke talt,

Dg talt med Gynd, som Frodes Mand og Høvding!
Dg er' de Kongeborgens Mænd, hvis Formand
Jeg af Kong Frode sattes til at være,
Ei rede, Frodes Søster? Men du selv,
Som synes dog at være underrettet,
Du taaler taus, ei blot, at Fodes Magt,
Men at din egen Haand, den Haand, du gav
Til Toras Fyrste, Thubar, gives Ubbo!

Ulvilde.

Øg hvad er din Beslutning?

Thorkild.

Ei at svige

Min Konge; med saa mange af hans Mænd,
Som end bevare Tro og Pligt, som jeg,
At stride til den sidste Draabe Blod
Mod hver Forræder.

Ulvilde.

Næt. Men Strid mod Landsmænd
Er ingen Hædersfærd, min kjække Thorkild.
Jeg veed Forræderens det hele Anslag;
Øg Mænd, hvis Trostak jeg kan lide paa,
Skal, om det fordres, mandige som du,
Forsvare Krodes Næt. Men jeg har Budstak
Øg sikkert Budstak, at han kommer snart.
I mange Dage har jeg ventet ham,
Øg han er nær. Jeg kun har skjult hans Ankomst,
Til han, uventet kommen, kunde selv
Erfare, at, med al sin Priis, er Ubbo
Ei den, som har fortjent sin Konges Søster.
Endnu i Dag, og alle Dieblikke,
Jeg venter ham.

Thorkild.

Men dersom Ubbos Valg
Imidlertid er fuldført? om forblendet

Man heller bliver ved Forræderen,
End nu fornryer Trofåbs Pligt til Frode?
Ulvilde.

Da, Thorkild! fremstaaer du og hine Mænd,
At hævde Frodes Ret. Forræderst Barm
Er altid svag; og Thorkild! ikun Svaghed,
Lettroenhed, med Agt for Ubbos Værdb,
Men ei Forræderi, et Dieblik
Forledte Mængden til at glemme Frode.
O han behøver blot at vise sig,
Saa vaagner i hver Barm det Ejere Minde
Af Hadings, af de store Fædres Daad,
Og alt, hvad ventes kan af Hadings Son.
Med Frode kommer Glandsen af hans Daad
I fremmed Egn; ham følge nu de Hælte,
Som ubesomte droge bort med ham,
Men ved hans Side danned' sig til Hæder
Og vældig Daad og Roes — og alles Hjerter
Tilhøre Frode. Gaa; foreen dig taus
Med hine Mænd, som ei samtykkede
I Ubbos Valg, med Sigurd, Grovin, Alf.
Til dig er Kongeborgens Vagt betroet,
Hav Die paa at forekomme alt,
Hvad ubesindig Hob kan grieve til.
Gaa. Ubbos kommer selv.

Tredie Optrin.

Ubbo. Ulvilde.

Ubbo.

Thorkild gaaer.

Han har, formoder jeg, berettet dig,
 Førstinde! det, som Ubbo skjælver ved
 At foredrage selv.

Ulvilde.

Den kjække Ubbo
 Kan skjælve ved at underrette mig
 Om sine Sejre!

Ubbo.

Uden Skjelven stod jeg
 Mod vældig Fiendes Magt i Kamp, Førstinde!
 Med glade Sejr jeg bringer vore Mænd
 Fra denne Kamp tilbage — o, men her
 Jeg møder først den Strid, hvor Helten bæver.

Ulvilde.

Dg hvor er Ubbo ei sin Sejer vis?
 Hvad Kamp har paa det fredelige Leire
 Den stærke Sejervinder at befrygte?

Ubbo.

Den rødselsfulde Kamp, hvor Pligter stride.

Ulvilde.

Forklar dig! Bidner ei det hele Folk,
 At viis du ikke blot opfyldte Pligt,

Men handleb' saa, at Dannerkongens Søde
 Erkjendes ene nu som værdig Len
 For Ubbos Daad.

Ubbos.

Og mig, Fyrstinde! mig,
 Som Frode, da han drog til Leding ud,
 Betroede Kongemagt og Fædres Arv,
 Mig vælge Frodes Mænd til at beklæde
 Hans Sted.

Ulvilde.

Du altsaa sejrer uden Kamp;
 Du vælges uden Evang og uden Vaaben.

Ubbos.

Af et forvildet, et forblindet Folk,
 Som troer paa spredte, tomme Nygter, Frode
 At have glemt, forladt sit Folk, sin Pligt.

Ulvilde.

Hør Septret intet Værd i Ubbos Mine?

Ubbos.

O hvor uværdig var jeg Folkets Godhed,
 O hvor uværdig til det høie Kald,
 Mig Frode har betroet, om Folkets Bifald
 Ei var mig sjont, og dyrebart, og helligt!
 Men mere helligt er mig, o Fyrstinde,
 Mit eget Hjertes Bifald. Kongen tover
 I fremmed Land. Her udsaaer Ondskab Nygter,
 Som Svaghed troer, om, at han har forladt os.

Man kjedes ved at være uden Herre;
 Man paastaaer Valg, og man udvælger mig.
 Ifald jeg afflaaer Valget, truer man,
 Om ei med Vold at tvinge mig dertil,
 Saa dog at vælge een i Frodes Sted.
 O, der er Feide mellem danske Brødre,
 Ifald jeg afflaaer Septret — Borgerfeide,
 Forstinde! Danskes Vaaben vendt' mod Danse,
 Ifald jeg ei modtager Frodes Septer.

Ulvilde.

Og Ubbo tover med at gibe det?

Ubbo.

Det Septer, Frobe selv betroede mig,
 Med Lovte om den høieste Belønning,
 Han kunde give, hvis jeg forde det,
 Som han og Pligt mig bød! Og er jeg vel
 Kong Frodes Bifald, er jeg Lønnen værdig,
 Naar jeg forvoven mig tilegner det?

Ulvilde.

Med Strænghed dommer du om eget Værd.
 Jeg troede, at det var vort eget Bifald
 Vort eget Mishag, ikke det, vi syntes
 I andres Hine, som vort Værd bestemte.
 Den Løn, som gives kan en viis Mand, Ubbo,
 Den har han ei fortjent, ifald han føler,
 Han ei fortjente den; men den er hans

Ved alle Guders, alle Vises Dom,
Sfald han selv sig vor tilbemme den.

Ubbo.

Ret, og mit Hjerte har tilbomt mig den.
End foretog jeg intet, Frodes Søster,
Som ei min Uttraa til at handle ret,
Som raadspurgt min Forstand ei gav sit Bisfalb,
Som raadspurgt selv endog ei du samtykked'.

Ulvilde.

Dog sjelver Helten nu ved at modtage,
At fordre, at tilbemme sig sin Len.
Dg nu da Lejrekongens Magt er din,
Er din ved Folkets uaftvungne Valg,
Hvad har du end at frygte?

Ubbo.

Dig, Ulvilde!

Din Stemme, Frodes Søster.

Ulvilde.

Til dit Valg,

Til Septret, som du modtog?

Ubbo.

Dertil har jeg

Dit Bisfalb, Ebles; thi du vil, som jeg,
Ei see et ødeelt men forvildet Folk
At sørderlide sig i Borgerkrig;
Ei heller vil du, at din Broders Septer,
At Danmarks Bel, naar jeg afslog det, skal

Betroes et endnu mere uvist Valg.

Seg veed, og du, og hele Danmark veed,

Hvorledes jeg har ført, skal føre det.

Hvo veed, hvorledes det af anden Haand,

Af fremmed Haand blev ført?

Ulvilde.

Altsaa den Løn,

Som Frode loved' dig, Ulvildes Haand;

Ubbo.

O denne Løn! hvor dybt erkjender Ubbo

Dens hele Værdb. Den mægtigste, den beste

Blandt Jordens Førster kun forhjente den.

Seg veed, Førstinde, at den lønlig var

Bestemt den unge Første, Frodes Ven,

Den ødle Thubar, som ledsager ham

Paa Hæderstog i fremmed Land. Førstinde!

Du ogsaa veed, at Ubbos Haand og Hjerte

Lilherde Thorkilds Datter, var din Hildas,

Den skjonne ødle Hildas, førend Frode

Bestemte mig til Løn Ulvildes Haand. —

Men nu —

Ulvilde.

Hvad meer? du standser.

Ubbo.

Det er usandt,

Seg veed, jeg troer det usandt, hvad de Rygter

Beretted' om den Skjoldmø, Thoras Første

I Krigers Rustning lønlig bringer med.

Nei! Thubar, o Forstinde! er ei trolos.

Ulvilde.

Det er om Frodes Ven du taler, Ubbo.

Dg var han det, du frygter, han skal være —

Dog, nok om Thubar; det er ei Ulvilde,

Som nævnte ham —

Ubbo.

Men Folket, Hadings Datter!

Som hine spredte Nygter har forvildet —

Som Hadings Slægt endnu er stedse hellig,

Tilkjender mig den Løn, mig Frode loved'.

Det vil, at Hadings Datter deler Magten

Dg Kongesæbets Glands med den, de valgte.

Afslig min Dom.

Ulvilde.

Nok, ikkun dette mangleb;

Kun dette søgte jeg. Dit Maal er fuldt.

Bed Septrets Glands, som blinbede dig selv,

Du havde tro't, at ogsaa jeg var blindet.

Du troer, at Folkets Valg bekræfter dig

Forræderst lagte Plan, til at beholde

Den Magt, din Hersker har betroet dig.

Først nu du tryg og fræk formaster dig,

At forelægge mig din hele Plan.

Dg mig tiltroer du, at af dig forblindet

Jeg skulde glemme alle Trofåbs Pligter

Mod Konge, Broder, Brudgom — for at dele
 Med dig det Septers Glands, du røved' Frode,
 Og for at tage mod den Haand, du trolos
 Unddrog en Brud, kun tusindfold for skjøn,
 For ødel, til at deele Raar med dig!

Ubbo.

Bed alle Guder! du miskjender Ubbo,
 Og dog, o! først i dette Dieblik
 Tilfulde jeg indseer dit hele Værdb!
 Tilfulde statter, elsker dig Førstinde!

Ulvilde.

Men dig, Forvorne, har jeg ikke miskjendt;
 Men fangen er du, greben i din Plan;
 Den er mislykket dig i alt, Forræder.
 Viid, end har Frode Mænd, dem ei din Kunst
 Besnærede, som den ei mig besnæred'.

Fjerde Optrin.

De Forrige. Håkon, (med andre Høvdinge.)

Håkon.

Af Dannerigets Høvdingsraad hidsendte
 Indbyde vi i vort og Rigets Navn,
 Vor valgte Konge, til at tage Søde
 Paa Dannerkongens Steen i Høvdingskredsen.
 Ved Kongeborgens Indgang ventes du
 Af Folket, som lykønskende sig selv

Med Ubbos Valg, og væbnet til dit Forsvar,
 Til vore Høvdinges Forsamling vil
 Beskyttende led sage dig.

Ubbø.

Beskytte!

Til Forsvar væbnet! o det danske Folk,
 Mod Brødre væbnet, at forsvere mig!

Hakon.

Vi troede Folket eenigt til dit Valg;
 Dog fremstod Frovin, Sigurd, Alf og flere,
 Og taled' høit imod det. Thorkild kom,
 Han truede med Kongeborgens Vagt
 Og Skarer af vort Folk, om Valget ei
 Forhaledes. Det var fuldført, og vi
 Assendtes hid. Til, viis dig, forekom,
 Hvad Thorkilda Overilelse kan stifte.

Ulvilde.

Blod! Landsmænds Blod! det er dit Værk, Forræder.

(Gaaer.)

Femte Optrin.

De Forrige. Thorkild (med Følge.)

Thorkild (til Hakon og de andre Høvdinge.)
 Bort, bort, Oprørere, isald I vove
 At bryde ud iblandt de danske Mænd,
 Som, Frode troe, omringe end hans Borg.
 Gaaer, dersom I det vove, at beskytte

Mod deres Trosteb en forvildet Glok,
 Der stormer hid sin Undergang imøde.
 Frem Frodes Mænd! Din Modstand bliver spildt,
 Forvorne Ubbo! Overgiv dit Sværd,
 Det er unyttigt; overgiv dig selv,
 Til disses Varetægt!

Sakon.

Oprørere!

Først os! Og vider, at det er vor Konge,
 Det Danmarks Ubbo er, som vi forsøre,
 Og Kamp for Kongen er den danske Fryd.

Ubbo.

Nedlægger eders Sværde, danske Mænd!
 Og du, min Ven! min Bruds, min Hildas Fader;
 Du væbnet, du mod Ubbos Barm!

Thorkild.

Dit Sværd!

Til Forsvar drag det, eller som min Fange
 Nedlæg det.

Ubbo.

Teg har ei misbrugt det, Thorkild!
 Misbrug ei dit. Kom, følg mig; stands vort Folk!

Thorkild.

Nei da, Forræder.

(Han vil hugge paa Ubbo.)

Siette Optrin.

Hilda. De Forrige.

Hilda

(Lægger sig i hans Arme.)

Ubbo! — grumme Fader!

Det er din Datters Barm, du gjennemborer.

Thorkild.

Dg som den ei var alt igjennemboret

Af ham! — Du redder ham, før end engang
At gjennembore min.

Ubbo.

Du ædle, Hilda!

Du Ubbos Forsvar!

Thorkild.

Vist, og er det Under,
At den, som troles kan forraade hende,
Forraader Fædreland, og Pligt, og Konge?

Ubbo.

Endnu blev Ubbo ei Forræder, Thorkild!

Mit Sværd var hidtil mine Landsmænds Forsvar,
Saa langt det naaede.

Thorkild.

O! saa langt het naaede!

Men fol det, at din Magt til sidst er stækket.
Kun faa af danske Mænd du blindet har,
Dg skjælv! Fra Tindingen af Leires Muure

En Glaade sees fremstride. Det er Frodes.
Han kommer; sjælv!

Hakon.

Han kommer; danske Mænd!
Men han forlod os. Tid, at nedstyrte
Oprørerne, som standse Folkets Valg,
Dg løfte Baaben mod vor valgte Konge,
Som ei forlod os.

Ubbo.

Hakon, Sverting, Gor!
J hørde Frodes, eders Konges, Navn.
Ham, i hvis Sted, da ham J troede føldet,
J valgte mig. Jeg er en Frodes Mand,
Her er mit Sværd (drager det..) Vee den, der høyer sit,
For vi det veed, om Mornen leder ham
Tilbage til sin Borg. Stands, kjække Thorkild,
Din Sver. Følg mig, iil, og frels vort Folk
For Oprørs Skjændsel og for Frodes Harm.

Syvende Oprin.

De Forrige. Ulvilde. Fingal. Følge.

Fingal.

Hvorhen? Vil Ubbo blande sig i Kamp
Mod danske Mænd?

Ubbo.

Nei Konge, standse dem;
Afslille bered Strid, saavidt jeg kan.

Dg kan jeg ei, da dog forsøge det,
 Dg finde Doden i min Streben, for
 At stifte Ro og Held blandt danske Mænd.

Singal.

Spar en saa rædsom Prove, Ubbo! lev
 Til Held og Hæder for dit Fædreland
 Og for dets Konge! Kampen er forbi.
 Hyrstinden, Frodes Søster, talte Ro
 Og Fred i oprort Mængdes vilde Barm.
 Og jeg med mine Mænd dig ere Borgen
 For alt, hvad hænde skal, til Frode kommer.
 Hans Glaade nærmer sig. Den høie Stavn
 Alt kjendelig frem over Bølgen skrider.

Ulvilde.

Og skinnende af stor og herlig Daad
 Af vundne Kongers Agt, forbundnes Vensteb
 Han kommer hæderfuld og sejerrig.
 Hans Sendebud jeg alt modtaget har,

Ubbo.

Du fordred mig til Fange, Thorkild! kom!
 Her er mit Sværd. Paa Dannerkongens Stoel
 Medlægger jeg det. Der modtog jeg det
 Af Frodes Haand. Der han igjen det tage!
 Men siig ham, naar han skal modtage det,
 At det, saalænge det tilhørde mig,
 Var til hans Folks og til hans Venners Forsvar
 Saa rede, som til hver hans Fjendes Drab:

Siiig ham, at det er ubesmittet; siiig ham,
 Det Blod, hvoraf det farvet er, er Blod
 Af hans og Rigets Fjender: at min Barm
 Har aldrig, aldrig næret noget Onske,
 Der ei stod ligefrem af den for hans
 Og for hans Riges Beste. Saa anklag mig
 Som den, der har i Dag tilintetgjort
 Fortjenesten af mangen herlig Daad
 Da jeg stod rede til at hylde mit
 Det Septer, han min Varetægt betroede. —
 Nu før mig bort til Fængslet!

Singal.

Edle Mand!

Til Fængslet! og din Brode?

Ubbo.

Frode lever.

Jeg blindet troede et forvildet Folk
 Jeg troede Smigrere, som sagde mig
 At Kongesædet vakked', dersom jeg
 Besteeg det ei; at Folket enigt var
 At hylde mig, men ogsaa enigt til,
 Hvis jeg afslog det, da at overlade
 En mindre værdig det. Jeg troede mig,
 Og ene mig, det værd blandt danske Mænd.
 Jeg er din Fange, Thorkild.

Singal.

Teg din Talsmand,
Dit Forsvar, om det fordres, ædle Ubbo!
Ubbo.

Fortjener jeg en Talsmand, danske Mænd,
Men ingen Fremmed tale bor min Sag.
Teg, trobs min Brode, regner paa din Agt,
O Morvens Konge! men du haaner Ubbo
Bud Tanken om, at han forsvares vilde,
Med Sværd forsvares, og af dig, mod Frode —
Forsvar vort Folk, o Fingal, som saa ædel
Du har begyndt; mod Frode selv tag det,
Ifald det fordres, i dit Værn, og vær
For ham dets Talsmand; viis ham, at dets Brode
Var min. Farvel. Gaa! mod ham, forekom,
At ei dets Fjender — o! og det maaskee
For min Skyld — digte Folket Brode paa,
Vær Danmarks Ven, og glem den faldne Ubbo!

Singal.

Dets Ven og din, du ædle, Fingal er.

Ulvilde.

Og det er dig, som væbnede vort Folk,
For under blodigt Sprox at tilrøve
Dig Frodes Septer, og Ulvildes Haand!

Ubbo.

Du har miskjendt mig, ædle Frodes Søster!
Som jeg miskjendte dig. Maar jeg er føldet,

O da tilgiv mig, som jeg dig tilgiver.
 Men gaa, fuldsør dit Værk; betryg vor Fred,
 Adskil vort Folk, som uforsiktig jeg
 Har bragt til Oprør.

Singal.

Ret. Fyrstinde kom! —

Vi sees for Grobes Domstøel, brave Ubbo,
 Hvis han endnu er værd, at domme dig.

Ottende Oprin.

Ubbo. Thorkild. Hilda.

Ubbo.

Du staaer forstenet, Thorkild! Seer du ei,
 Jeg nu er rede til at følge dig!
 Hvi tover du? Jeg er din Fange. Kom!

Thorkild.

At den, som sveeg sin Brud, har Magt enbnu
 Til ved Höimodighed i Ord og Daad,
 At binde, at forstene mig! O seer du
 Min Hilda, som du gav din Haand, Trolose!
 O seer du Hildas Taarer, o din Bruds,
 Din Bruds, som du forlod, for at tilrane
 Dig Kongebatterens, Ulvildes Haand!
 Horræder! seer du Hildas Graab, og dog
 Ei taber dette stolte Mod, og flyer —
 Gly, Grode kan ei skaane dig; og kan han,
 Saa kan ei, vil ei Thorkild, ingen Danse

Tilgive den, som svigted' Trofåbs' Pligt
 Imod sin Konge og sin Brud. — Og dog!
 Kan jeg hengive den til haanfuld Død,
 Som Hilda elsked'? fly!

Ubbo.

Du elsked' mig!

Og elsker mig ei længer, ødle Hilda!
 At at du vilde, kunde glemme Ubbo!
 Det kan du ei. Jeg doer, og har forsøkt det,
 Thi Oprør vakte mellem danske Mænd,
 Fordi jeg, sjældt bedrager, tog imod
 Tilbudne Valg. Men for Odins Domstol,
 I Valhal, du Valkyrie, skal vidne,
 At aldrig jeg afslod at elsker dig.
 Som, Thorkild! selv du vidne skal, at aldrig
 Min Barm afslod at elsker Danmarks Folk.
 Farvel, min Brud! I Valhal er du min.

Hilda.

Til Valhal, gjennem alle Helas Redder,
 Din Brud ledsgager dig. O grumme Fader,
 Som hærded' dig imod din Datters Ord,
 Tilstroede Ubbo Meeneed mod sin Brud,
 Og mod sin Konge!

Ubbo.

Jeg er da for dig
 Uskyldig; saa jeg for Alfader er.
 Jeg doer med Fryd, thi Danmarks Ro og Helb

Udsordrer det. Farvel min elſte Brud.
I Odins Sale fernes vi igjen.
Forglem mig. Troſt dig.

Silda.

Nei, jeg følger dig;
Dg ingen Vælde, ingen Gud ſkal funne
Mig flide fra din Varm.

Ubbo.

Men ikke her
Vi dvøle maa. Snart Frode nærmer ſig.
Ukaldet jeg for ham ei ſkal fremſtaae.
Til Fængſlet, Thorkild, du ledſage mig!

Thorkild.

Men ikke bringe dig. Forvirret, angstfuld,
Werbodig lydende, jeg følger dig.

(Gaaer.)

Tredie Optog.

Søkysten; Fingals Leir, Leires Kongeborg
er i Nærheden.

Første Optrin.

Fingal. Ulvilde. Thorkild. Hakon.

Singal.

Endog forvildet, jeg erkjender det,
Er danske Mand forstandig, sindig, ædel,

Ei dev for Dybs og Wiisdoms hulde Rest,
 Men boielig til at adlyde den;
 For boielig maastee, for libet var som,
 Naar Daarsaab raaber, som den altid gjer,
 Til Storm mod alt, hvad ikke strax den fatter.

Ulvilde.

Du talte sindig Klogstabs blide Sprog
 Til vildsom Hob, og Stormen var forbi.
 Din Vælde, Morvens Konge! vandt os Fred
 Mod fremmed Fjendes Magt; din Tales Gynd
 Tilvandt os Nolighed i eget Hjem.

Singal.

Jeg var din Tolk, Tyrstinde! dine Ord
 Det var, som jeg forkyndte danske Mænd.

Thorkild.

Jeg meener, det var Lanken om hans Folk,
 Hvis Lejr stod sammenlobne Hob saa nær,
 Og saa et Blik til Kongeborgens Bagt,
 Som jeg lod træde frem med føldte Spyd,
 Det sit Oprørerstaren bragt til No.

Hakon.

Oprører? Thorkild! vogt dig, at ei selv
 Du bedre snart fortjene skal det Haan,
 Du nu tillægger dem, som valgte Ubbo.
 Var Leirekongens Søde ei forladt?
 Var det ei længe saa? Var det ei sage,
 Og var det ei sandsynligt, ikke troet,

At Frode var ei mere, eller var —
 Hvad jeg med Gysen nævner — Hadings Søde
 Ei længer værdig? Hvo blandt danske Mænd
 Har næret Tanken om at give Frode,
 En Estermand, for Frode var ei meer,
 Hvis ei, dog ikke meer den samme Frode
 Som danske Mænd svor' Lydighed og Trostlab?
 Hans Glaade kommer: Kommer han ei selv,
 Og kommer han, men er ei Frode længer,
 Da er endnu vor valgte Herre Ubbo.
 Hvo anden blandt vort Folk fortjener vel
 Vor Lid, som han? hvem anden vælge vi?
 Dig, kjælle Thorkild! med din vilde Fver?
 Mig, Olding, kjæl som du, men uerfaren
 Til vigtig Kongebaad, og svag af Alder?
 Vi ere ei Oprørere. Vort Ønske
 Er Dannerigets, alle danskes Held,
 Selv Frodes Held. Men uden Styrer meer
 Vi ei vil overlade os til Skjæbnen.

Thorkild.

Og Ubbo kunde siden som tilforn
 Ei være det, om ei han valgtes til
 At styrte Hadings Søn?

Singal.

Nu voere fuldenbe
 Al Kvist paa Leire! Venner, ødle Mænd!
 Gaaer, stræber begge at vedligeholde

Fornyet Ro blandt hæderværdigt Folk.
 Seer! ikkun Dieblikke varer det,
 Saa lægger Frodes Snække hist til Stranden.
 Gaaer, Venner, at berede eders Folk
 Til, ædel Hersker værd, ham at modtage.

Sakon.

Din Haand, min Thorkild! Hvis han er endnu,
 Den, han drog bort — da er jeg Borgen for,
 At Leirekongens Sæde end er Frodes.

Thorkild.

Og Olding! hvo skal dømme ham?

Sakon.

Hans Daab!

Hvad han i fremmed Egn udrettet har,
 Hvad han vil her begynde.

Thorkild.

Nel. Men hvo
 Skal træde frem, og dømme Kongens Daad?
 Dog vel ei enkelt Mand, ei een af os?

Sakon.

Ret. Tíngal, Morvens Hersker, Danmarks Ven,
 Og Frodes Ven, som nylig talte Viisdom
 Til os og vore Mænd. Hans Dom er vor.
 Undslaa dig ikke, Danmarks Ven fra Morven!
 Det gjelder Danmarks, gjelder Frodes Held.

Thorkild.

Hans Ord er mit. Vi vente ei dit Svar.

Du kan ei nægte os, ei nægte Frode,
 At skjelne mellem ham og os — Kom, Håkon!
 Med mig, at melde vore Venner det,
 At Morvens Konge, som os Sejren vandt,
 Som nys blandt os oprettet' faldne Fred,
 Skal domme mellem os og vores Konge.

Andet Oprin.

Fingal. Ulvilde.

Ulvilde.

Net; du erkendte det, at danske Mand,
 Endog forvildet, dog er stor og ædel.
 Trods næret Twist, de begge valgte dig,
 I alle Danskes Navn, til Frodes Dommer.
 Hvor tryg bør han og hele Riget være
 Ved dette Valg!

Fingal.

Ei uden Frygt, jeg troer
 Det Pligt, at tage mod tilbudne Valg.
 Men prøves maa han, førend jeg affiger
 Den Dom, som afgjør hans og Danmarks Skjæbne.

Ulvilde.

Alt har den Kongelige Flode fastet
 Sit Anker; hvo er den, som stiger hist
 I gylden Rustning ned i Baaben? Frode
 Det ei kan være. Guder; det er Thubar!

Singal.

Den Ild, der flammer i dit Blik; den Længsel,
 Den Uro, du bestuer Maaden med,
 Forkynder mig, Tyrstinde! Rygtet ei
 Har smigret Doras Helt, min Frænde Thubar,
 At Frodes Søster sandt ham hende værdig.

Ulvilde.

Teg kan ei, vil ei dølge det. O Singal!
 Isfald du vidste, hvad jeg voved' for ham,
 For ei at blive Ubbos. — Arme Ubbo!
 Dog ak, hvem ynker jeg? o seer du, seer du
 Den Yngling hist i Maaden, ved hans Side;
 Hvor venlig Thubar boier sig imod ham!
 Saa har jeg seer det; twivl ei meer, Ulvilde!
 O du er hævnet Ubbo.

Singal.

Hadings Datter!

Ulvilde.

O store Singal! du gjenkalder mig
 Min Faders Mindet! o isfald du vidste
 Hvad Hadings Datter voved', og for hvem! —
 Beklag mig, Morvens Singal; men foragte
 Ulvilde, maa du ei, hvis du har elsket.
 Hist lægge de til Land; o lad mig flye dem.

Singal.

Hvorhen Tyrstinde!

Ulvilde.

Bort fra Morvens Fingal,
 Hvis høie, ædle Sjæl nedtrykker mig,
 Fra Thubar, fra hans skjonne Vaabendrager,
 Fra Frode, Ubbos Ven, Ulvildes Broder,
 At skjule mig for eder — og mig selv. (Gaaer.)

Fingal (allene.)

Hvad vil den Sværmeriske! Hun elsker Thubar,
 Og flyer hans Mode! Skulde Fingals Frænde —
 Dog, er det Tid at agte Qvindeluner,
 Da Danmarks Skjæbne hviler i min Haand!

Tredie Optrin.

Thubar og Halfdan stige i land. Siden Fingal.

Thubar.

Her lægger Baaben, Somænd, og velkommen
 Til danske Strand. Engang endnu vor Tak
 For Folgeskab, og Veneskab, Ejække Brødre!
 Gaaer, medens vi paa Kongens Borg forkynde,
 At sejerrig han kommer hid tilbage,
 Med Baaben ud igjen til Kongens Snækle,
 Og agter der de Wink, vi have aftalt.

Halfdan.

Det er omsider da den danske Strandbreb,
 Som vi betræde. Frodes Land, hvor skjont!
 Mig synes, Alting med et fredsomt Smil
 Øs byder her velkommen.

Thubar.

Hjst en Lejr

Dog skjuler sig i Skoven. O men Fingals,
Hans Banner kjender jeg. Ved ham Forstinde!
Er alting trygt. — O hjst han kommer selv.
Fingal kommer frem.

Thubar.

Velkommen hid til Dannerkongens Land,
Du sejervante Herffer over Morven!
Velkommen Frodes Ven, velkommen Frænde!

Singal.

Hvis, som jeg haaber, du endnu, som før
Er Wedles Venstak værd, da ogsaa du
Velkommen hid!

Thubar.

Du twivler, som det synes;
Og denne Twibl? dens Grund? Din Frænde, Fingal,
Som Frode hædrer med sin Agt, sit Venstak,
Sig meente tryg for Morvens Konges Haan.

Singal.

Det var min Hensigt ei, at haane dig.
Føl hos dig selv, du end er, den du var,
Og ræk mig Haanden, og modtag mit Venstak.

Thubar.

Utsaa min Haand! og nu dit Venstak, Fingal.
Men ogsaa nu, fortæl mig Grunden til
Udslettet Twibl.

Singal.

Du drog i fjerne Lande
I fire Somre vidt omkring med Frode.

Thubar.

Med Singals Ven.

Singal.

Og hvad var ebers Daab,
Mens han forglemte Danmark?

Thubar.

Glemte det?

I medens, uerfaren, ung uddrager,
Han danned' sig i fremmed Land til vølbig
Mod Fiendens Angreb at forsvare Danmark.

Singal.

Men medens han sig danner til bets Forsvar;
(Saa kalder du vel, at han for at foie
Den Brud, han, siger man, skal have valgt sig,
Bevæbnet sværmer om fra Kyst til Kyst)
Tilsidesætter han hver anden Pligt,
Og overlader bets Lyksalighed
Til blinde Skjæbne.

Thubar.

Det er altsaa sandt,
Som man beretted' os, at Ubbo ei
Var den, som Frode, som for ham, hans Fader,
Som hele Danmark troede ham at være!

Singal.

Om danske Mænd til Herster valgte ham,
Saa skuffed' ikke han paalagte Pligt,
Til Hæder for sin Me.

Thubar.

Da ukjendt Grode

Af herligt Rygte havde lært at elste
Kong Handuans Alvina, beiled' han
Til denne Thanokongens skionne Datter.
Hun svared' ham, at naar ved Heltens Daad
Han havde viist sig Heltens Datter voerd,
Modtog hun først hans Beilen. Vældig Fiende
Da trued' Handuan med samlet Magt;
Kureternes Beherster, Darno, fremstod
Forenet med Nutenerne, og Trannon
Fra Kyriatas Bred, og.....

Singal.

Rygtet har

Berettet mig adskilligt om hans Sejre.
Men er da ene Sejer Heltens Daad?
Fortjener den Alvina, som forledte
Den unge Helt til kun at sege Hæder
I blodig Kamp, at han for hendes Skyld
Forglemmer det, han skylder Fædreland
Og Kongepligt?

Halfdan.

Hun ei fortjente Grode,

Hvis hun forlebed' ham, at skusse Pligt.
 Hun troede, Kjækhed og forsøgt Erfaring
 I Kamp, var dog en Deel af Heltens Pligt,
 Skjendt langt fra Alt.

Singal.

Næt, og den Ms, der dommer
 Saa viis om det, der udgjør Heltens Værd,
 Fortjener og, at vorde Heltens Brud.

Thubar.

O! Singal skulde kjende hin Alvina;
 Ei noiet med at vide Heltens Daad
 Af Nygtet, som saa tidt var ei sandfærdigt,
 Besluttede hun selv, at være Bidne
 Til, hvad han prøved', for at gjøre sig
 Den Edle værd. Ukjendt af Frode selv
 Og under Krigerrustnings tunge Skul
 Hun følger ham, og deler Moie, Farer,
 Og Daad med ham.

Halfdan.

Ei deler Daad med ham,
 Kun skuer nærved, speider Heltens Daad.
 Selv svag, hun elsker ei hos eget Kjøn
 Det Mod, den Mand, som ene sommer Mænd,
 Som med Beundring hun hos Frode hædrer.

Singal.

Og hvis endogsaa hid hun fulgte ham,
 Hun end i Dag skal see sin Beiler prøvet,

Ei blot hans Mod, men det som endnu mere
Udgjør den Mand, der er Alvina værd.
Jeg haaber Fingals Ven bestaaer i Proven.
Han kommer.

Fjerde Optin.

Frode med Følge stiger i Land. De Forrige.
Frode.

Taus er Leires elskete Strandbred
Ved Frodes Ankomst. Ingen af hans Mænd
Modtager ham med Sang og Velkomstraab,
Som Hading før modtages, naar han kom
Med Sejer hjem fra Leding! Thubar, Halfdan!
Af eder kun modtages jeg. Men hvad?
Af Morvens Fingal! Du er her! Velkommen
Til Frodes Strande.

Fingal.

Frodes? Fra hvad Sid
Er danske Land igjen den Frodes Land,
Som har forladt, forglemt det? — Hvo er Frode,
Som driftig falder denne Strandbred sin?

Frode.

Og det er Fingal, Morvens store Fingal,
Han som fornyede med Hadings Son
Hind Forbund mellem hans og mine Lande,
Og mellem vore Fædre! Skuffer mig
En tung en selsom Drøm! — Er dette Land

Ei Danmark meer? er Hadings Kongeborg
Ei Frodes Arv, mig efterladt af ham?

Singal.

Med Dannerkongen sluttet' Fingal Forbund,
Ei med den vilde Kriger, som forlod
Sit Folk, sin Pligt. Det var det Vilkaar, Frode,
Hvormed din Urveret til Hadings Land
Forbunden var, at du ved Daad, som Hadings,
Bød Omhu for det danske Folk, som hans,
Fortjente, at betræde Hadings Sted.
Vel! viis, at du er den, som arvet har
Hans, dine værdige Forfædres Øyder,
Og kald hans Roes, hans Folk, hans Forbund dine.

Frode.

Og Fingal! hvo er den, som Hadings Son
Skal gjøre Regnskab for, hvorledes han
Bebligeholdt den Ret, Alstyrereren
Bød Fodslen, og ved Folkets Stemme gav ham?

Singal.

Stort, vigtigt, Son af Hading, er dit Spørgsmål,
Og det, hvorom vi handle. Havde du
En Son, bestemt, som du, til Kongearv,
Opsfordred' jeg dig at fremkalde ham,
At høre Kongers Twist, og lære Viisdom.
Min unge Son, min Ryno, end for spød
Til mandig Kamp, jeg dog har med mig bragt
At skue Striden, og i bløde Barm

Indprente Mædsel for den vilde Leeg,
 Som Daarer gjør', af kjække Skærers Drab.
 Jeg kalder ham, til og af Fingals Evigt
 Med dig at hente mandig Underviisning.

Femte Optin.

Frode med Følge. Alvina. Thubar.

Thubar.

Dit Die lover, at det blier om Kamp
 Om Kongers Sverdeleeg, at Fingals Son
 Skal hente Underviisning.

Frode.

Der er Hæder

At næae i Kamp med Morvens kjække Herstær;
 Han var min Ven; og god og viis som kjek
 Jeg kjender ham. Jeg fatter ei hans Fremgang;
 Men der var Trusel i hans Sprog og Mine;
 Og Trusels Sprog mod Frode fordrer Kamp.

Halsdan.

Men det er Fingal, Konge, Morvens Fingal,
 De vældiges Betvinger, som staaer frem
 Til Sværdeleeg! undviig saa rædsom Kamp,
 Send Thubar eller mig, at møde ham,
 Og fordre Fred —

Frode.

Du bæver, ædle Yngling!
 Hvi fulgte Halsdan Krigerne til Kampen?

Og skulde Danmarks Frode bette Fred
 Af Morvens Konge, naar han kommer hjem
 Fra Kamp og Sejre? Skulde danske Mænd
 Ham see igjen, og see de raste Glimt
 Af Frødes Daad, men see dem svinde hen,
 Som lette Luftsyn! Min Alvina værd
 Jeg forhen stred og vandt; hvad dømte hun
 Om hine Sejre, dersom jeg til sidst
 Hordunkled' deres Glands med Afmagts Bon
 Om Fred og Skaansel?

Halvdan.

Er Alvina værd

At være Heltens Brud, hun fordrer da,
 At han er kjek og modig, men hun fordrer
 End meer, at han forstandig, sindig, ei
 forglemmer Alt, forglemmer hende selv,
 For daarslig Hæder i at trodse Alt.

Frode.

Men Fingal er en ærlig Kjemper, Halvdan,
 Jeg vover ei mod overlegent Tal
 De kjække faa, som fulgte mig til Land.
 Kun ham har jeg at stride mod, kun os
 Angaaer vor Kamp. —

Siette Optrin.

Fingal med Følge. Ryno. De Forrige.

Singal.

Det er med Danmarks Frode,
 At Fingal har en Evist, min Son! at jævne.
 Det gjelder om, hvem danske Mænd, hvis Mod
 I Kamp mod Gothen du saa glad beundred'.
 De Folk, hvis blide Godhed saa indtog dig,
 Da du med mig ukjendt omvandrede
 I deres Land — det gjelder om, hvem de
 For Høvner fra i Dag erkjende skal.
 Giv Agt min Son, og gjem i tro Grindring,
 Hvad du erfarer.

Ryno.

Det er Danmarks Frode,
 Den unge Helt, min Broder Ossian
 Besang i Hædersqvad! Og du, min Fader!
 Har Evist med ham!

Singal.

Giv Agt, min Son, og til!
 Nu Frode! Du, som kalbte dette Land
 Dit Land, til dig gsentager jeg det Spørgsmål,
 Du gjorde mig: hvo er vel den, til hvem
 Du skylder Regnskab for, hvorledes du
 Vedligeholdt din Ret til at erkjendes
 For dette Lands Behersker?

Frode.

Morvens Konge!

Dig, men kun dig, gi'er Hadings Son et Svar
 Paa dette Spørgsmaal, førend Frodes Sværd
 Tilhvisler dig et mere vøldigt Svar:
 Mig selv, og ene mig erkjender jeg
 At skynde, ene for mig selv aflægger
 Jeg dette Regnslab.

Singal.

Ei for dine Mænd?

Frode.

Vee mig, om mine ødle danskes Hjerter
 Ei boe saaledes i min Barm, at vist
 Jeg vide kan, hver Edels Dom om mig
 Er eens med den, mit eget Hjerte følder.

Singal.

Og heller ei til Rygtet, Fremtids Minde
 Af, hvad du virked', du vil skynde Regnslab?
 Du underlaster dig ei Rygtets Dom?

Frode.

Maar, selv min Dommer, jeg bifaldt min Daab,
 Et Dieblik maaskee skal Rygtet dog
 Miskjende den, og domme uretfærdig;
 Men tidlig eller seent det vaagne skal,
 Den Dom stædfæste, som jeg føldte selv,
 Og føre Minbet af mit Værk med Noes
 Til siernest Ølb.

Singal.

Viis, ædel, Son af Hading,
Du er i Ord. Og dog har du forladt
Dit ædle Folk, forglemt din Kongepligt.

Srode.

Forladt det, for at lære Kongepligt.
Ung, uersaren, satte Mornen mig
Paa Hadings Sæde. Til min Faders Ven —
Og min — betroede jeg den Pligt, hvortil
Jeg følte mig for svag. Lærvillig drog jeg
Til fremmed Land, til vise Fyrsters Borge,
Og først jeg da besøgte Morvens Singal,
Saa fleer og mange. Sielden fandt jeg Viisdom
At følge; ofte Daarlighed at undflye.

Singal.

Du sogte Kamp, og Heltenavnets Dunst
Bar Malet for din Streben, unge Mand.
Men Fædrelands og Bundforvandtes Forsvar
Retfærdigheds Haandhævning, den Fortrængtes
Beskyttelse, fun det er Heltebaad.
Den, som til anden eller ingen Hensigt
I Vaaben sværmer om, og trodser fræk
Al Modstand, alle Farer, unge Mand!
Kan dog fortiene Navn — endog af Niding.

Srode.

Ei den, som kjæk bestaaer i Kamp med Helte;
Han vinder Gren, Singal, som allene

Kan lægge Kraft og Vælde i hans Bud;
 Hans Navn ved Wren blier hans Rigers Værn;
 I No og Fred han efter vundne Sejer
 Sit Folk gjor lykkeligt, og trygt, og frugtet.
 Min vundne Hæder kroner jeg i Dag
 Ved at bestaae i Kamp med Morvens Fingal.
 Den Roes, du forhen vandt, er stor og sejor;
 At ville haane mig, fordunkler den.
 Velan, jeg hjelper dig maasee, den Plet
 At twette af. — Nu dine Baaben Fingal!
 Men ei med vore Mænd vi ville deele
 Vor Fægtnings Hæder, Comhals Søn fra Morven!

Fingal.

Net; ei med vore Mænd vi ville deele
 Vor Fægtnings Hæder, Hadings Søn fra Danmark!
 Velan; det var min Hensigt blot at prove,
 Om Danmarks Frode var den Mand, hvis Mod
 Fortjente at ansøre danske Mænd.
 Du kjender Fingal; du staer modig frem
 Til ødel Kamp med mig; vor Strid er endt.

Frode.

Du beder mig om Freden, Morvens Fingal!

Fingal.

Jeg bede, unge Mand! jeg dig om Fred?

Frode.

Og du fremæster mig til Kamp, og troer

Teg skalde vige dig, før vore Sværde
Gaae domt imellem os!

Singal.

Belan, du vil;
Og dog er Fingal ei din Fiende, Yngling!

Frode.

Dit Skjold, dit Sværd!

Singal.

Du seer, min Søn! jeg tvinges
Til Kamp mod Hælten. See, og lær, og sat
Den Hæder at bestaae i Kamp mod Mænd!
Saa stride du, naar Kær og Kraft og Vælde
Gaae modnet dig til Mand, til Kamp mod Mænd,
Saa stride du, men uopfordret ei,
Som han og jeg skal stride; byder Skjæbnen,
Da falde du i Kampen hæderfuld,
Og rolig glad, som Fingal, om han fældes.

Ryno.

Bort Skjold og Sværd!

(Bortkaster sine Vaaben.)

Singal.

Du kaster dine Vaaben?

Ryno.

De ere farlige: de friste mig.

Singal.

Hvortil min Søn?

Ryno.

Iſfald du falbt, min Fader,
 Da falbt du for en Helt, som kun mod Mænd
 Maa føre Vaaben. O, jeg er et Barn,
 For svag, for ringe, til at prøve Kampen
 Med danske Helt — Saae jeg dig svag i Kampen,
 Og havde Sværd, jeg greb det dog mod Helten.
 Nu! fældes du, saa rækker jeg ham Haand,
 Og lover ham, og tager mod hans Lofte,
 At vi skal mødes, naar lidt flere Aar
 Faae styrket mine Sener, hævet mig
 Til Gren, at bestaae i Kamp mod ham.

Frode.

Ret, Son af Morvens Fingal!

Singal.

Ret min Son.

Frode.

Seer, danske Mænd, og Fingals Mænd, og vidner
 For Dannerfolket, at dets Hersker stod
 Som modig Danſt imod den stærke Fingal,
 Du min Alvinas Frænde, Halsdan, veed,
 Jeg elſkede den yndige Alvina;
 Nu, hvis jeg fældes, iiiil til Thanos Land,
 Siig min Alvina, hende værd jeg stred,
 Og hende værd jeg fældtes. Hendes Navn
 Bar Frodes sidste Nandedræt. — Belan.

Singal.

Belan !

(De strider. Singal klover Frodes Skjeld. Frode afbugger et Stykke af Singals Hjelm.)

Halfdan.

Min Frodes Skjold er klovet!

Frode (Hans Sværd springer.)

Thubar !

Dit Sværd. Mit blev mig trolost.

Halfdan.

(Singal haver et dræbende Hug mod Frode. Halfdan løber til, afbøder med sit Skjold, men faaer ei endnu sit Sværd af Skeden.)

Singal ! Guder !

Ryno.

Tov Yngling ! her er Kamp for dig.

(Ryno iles, at drage sit henslængte Sværd; men Halfdan er allerede segnet under Singals Hug.)

Halfdan.

Jeg dører.

Thubar.

Alvina !

Frode.

Halfdan ! Min Alvinas Frænde !

Forvonne Yngling !

Thubar.

Din Alvina selv.

Frode.

Alvina ! Guder ! Guder ! er hun saaret ?

O dog ei død — Alvina!

(Striden er imidlertid ophørt; Fingal har draget sig nogle Skridt tilbage.)

Fingal! Tøv!

Er min Alvina død; ved alle Guder!

Det gjelder Fingals eller Frodes Liv —

Fingal.

Hun lever, Frode! Fingals Sværd falst tungt
Paa hendes Skjold; men saared' ei din Brud.
Bring hende til din Borg, og glæd dit Folk,
Og glæd din sjonne Ms.

Frode.

Du, min Alvina;

Hendaanet, og i Kamp for mig hendaanet,
Teg første Gang omfavner min Alvina;
O kom — vi sees, o Fingal — o du seer
Den Brud, sig Frode værdig vilde gjøre.
En Daare glindser i dit Die, Fingal!
Din Haand! Fortjente min Alvina ei
En Kamp endog mod dig? — Men hendes Die
Er lukket — dog hun lever — Thubar, kom!
I Frodes Arme holder min Alvina
Paa Leires Kongeborg sit Indtoz. Kom.

Syvende Optrin.

Fingal. Ryno. Følge.

Ryno.

O Helsb mig, at jeg havde slængt mit Sværd,

Jeg skulde brugt det mod Kong Frodes Brub;
 Vanceret det ved Kamp imod den Svage,
 Den sjonne, svage, elskende Alvina.

Singal.

Bel gjem det, for det ingen Tib at bruge,
 Hvis du med Hæder kan undgaae dets Brug;
 Men kan du ei, da dog, til Gavn og Pligt
 Affordrer dig dets Brug mod Mænd.
 Men kommer, mine Mænd! at følge mig
 Til Hævdingsraadets Samling. Hjelper mig,
 Om end det forbres, at vedligeholde
 Begyndte No iblandt de danske Mænd,
 Og vidne hoit, til Noes for Frodes Kjækhed.
 Den udholdt Proven. Glad jeg forudseer,
 Han end i større Prove skal bestaae.

Fjerde Optog.

(Sal paa Kongeborgen.)

Første Optrin.

Ulvilde. Frovin.

Ulvilde.

Det var da muligt, det var sandt, at Thubar,
 At han, som hele Danmark fandt saa ødel,
 At han, som hele Morven fandt, saa noie

At ligne Fingal; han, som Hading selv,
 Saa ivrig anbefoel sin Son til Ven —
 At han er trolos mod sin Brud, mod dig;
 Jeg spotted' kun de Rygter, som fortalte
 Om denne Skjoldmø, som i Krigerdragt
 Ham fulgte overalt; men du har seet,
 Ulvilde! selv, at kjærlig ved hans Side
 Hun steeg i Land med ham —

Ulvilde.

Var det ei Frovin,
 Der underrettet var ved een af dem,
 Som fulgte ham og Kongen alle Skridt
 Paa deres hele Tog?

Frovin.

Den unge Vermund
 Bekræfter det, at under Halfdans Navn
 En Yngling stedse følger ham og Kongen;
 At ingen Eid han veeg fra Thubars Side;
 At denne skjonne Vaabendrager troes,
 At være Thubars Skjoldmø.

Ulvilde.

Thubars Skjoldmø! —
 Men Kongen! — jeg, som du, fordyber mig
 I dette Tant, om Thubars Vaabendrager —
 Men Kongen! hvor er han? og Høvdingsraadet!
 Hvad foretager det?

Grovin.

Man har fortalt os,
 At Kongen gik i Land; og samlet venter
 Mort Høvdingsraad ham hist ved Kongestenen.
 Bestyrket veed den største Deel af os
 Ei, hvad vi skal beslutte; ei, hvorledes
 Vi skal modtage ham. Jeg sendtes hid
 Din Stemme at erfare.

Ulvilde.

Kongen selv
 Er, har man sagt mig, alt med Thubar her.
 End har jeg ikke seet ham.

Grovin.

Men dit Raad!
 Hvorledes skal hans Mænd modtage ham?

Ulvilde.

Jeg er forvirret; Hovding! jeg har selv
 Endnu ei tal talt med Frode. — Lov, min Grovin!
 Jeg vil opsoege ham — Han kommer selv,
 Ifald han er her — Gaa, jeg kommer strax —
 Lov hist. —

Andet Optrin.

Ulvilde (allene.)

O han er her; og Thubar,
 Og denne Vaabendrager! Om Ulvilde
 Man spørger ei engang — Du er forglemt,

Forraadt, Ulvilde! — O foragtet, glemt! —
 Vort, svag, afmægtig Sorg! — Er det da Tab,
 Det at bæfries for en trolos Thubar?
 Er det ei Held og Trost, at du er fri,
 Ulvilde! — at han selv har løst det Baand,
 Som ellers helligt var, uløseligt. —
 Og dog, o kiendte jeg ham ei? var han
 Ei ædel, trofast? o var han i Stand
 Til Troloshed, før Frode drog ham med sig,
 Da Frode selv forglemte Tro og Pligt
 Imod sit Folk? — og Frode loved' Ubbo
 Ulvildes Haand! — o Frode, Frode er det,
 Som har forvildet ham; thi han har mørket
 Det hemmelige Baand imellem Thubar
 Og den Ulvilde, som han gav til Ubbo,
 Og trodsende han vilde løse Baandet.

Tredie Optrin.

Hilda. Ulvilde.

Hilda.

Hvor er han, o Fyrstinde! hvor er Kongen?
 Ei her? Man sagde mig, at han med Thubar
 Forvirret hid var kommen til sin Borg.
 Jeg skjælver, at maaskee forvildet Folk
 Har alt anklaget Ubbo, og jeg iler,
 At kaste mig i Støvet for hans God,
 Og tryggle Maade og Retfærdighed.

O siig Hyrstinde, siig mig, hvor han er,
At mine Zaarer kunne forebygge
Min Ubbos Undergang, og Frodes egen.

Ulvilde.

Teg veed det ei, ulykkelige Hilda!

Hilda.

Og man forhalede min Flugt herhen
Fra Ubbos Fængsel, ved at sige mig
Om en i Krigerdragt formummet Pige,
Som Frode med hans Thubar bare halvdesd
Fra Kampen hid. Hun havde stillet sig
Til Kamp mod Tингal. Frode var beveget;
Det sagdes, at man saae, hans Die glindse
Af Zaarer — Det opslammede mit Haab.

Ulvilde.

Hans Thubars, den trolose Thubars Brud!

Hilda.

Hvad? Thubars Brud!

Ulvilde.

Som Thubar bringer med
Fra fremmed Land, de vundne Seires Lon.
Hid er hun bragt, maaskee at anbetroes
Ulvildes Varetægt; man under mig
Maaskee at være hendes Terne! o —

Hilda.

En rødsom Bildhed tindrer i dit Die,

Fyrstinde! Thubars Brud! Hvad? Thubar har
Forladt Ulvilde! —

Ulvilde.

Kun i Freias Paasyn

Svor han mig Tro. Kun Guderne og jeg
Modtoge Thubars Eder. O der er han,
Og Kongen — altsaa her, i næste Sal,
Er Thubars Brud. —

Fjerde Optin.

De Forrige. Frode. Thubar.

Frode.

Hun hviler sodt! hun slumrer,

Men kun fordoblet Liv og Skjønhed er
Tilbagevendt. Min Ven! Min Thubar! iil,
Forknyd for vore Mænd mit Bud: lad Folket
Forlade Skibene, og glæde dem,
De her forlode, Fædre, Brude, Venner,
Med deres Unkomst, deres Hæld og Sejre.

Thubar.

O min Ulvilde! — Men det er ei mig!
Endnu har Thubar ei sin Reise fuldendt;
Jeg iler at adlyde Kongens Bud,
Strax er jeg her igjen, for at modtage
Min elskede Ulvilde.

Gemte Oprin.

Frode. Ulvilde. Hilda.

Ulvilde.

Libet venlig

Er, synes mig, i Dag Kong Frodes Velkomst,
 Fra lange Døg og Sejre paa hans Borg.

Frode.

Dg dog opfyldes Frodes hele Sjæl
 Af blidt, uventet, og lyksaligt Varsel.
 Du veed, jeg fik det Budskab, du mig sendte.
 Mit Savn var altsaa ikke ubemærket
 Blandt Danske Folk. Jeg hasted' iilsom hiem;
 Endnu jeg ingen saae af mine Mænd.
 O! men jeg seer igjen mit elskete Land,
 Mit Leire, og min Borg, og dig, min Søster!
 Trods alt, hvad forefaldt, spaaer dog mit Hjerte
 Mig Held og Fryd.

Ulvilde.

Du mindes dog, det var

I Gaar din Faders Minni, og du veed,
 At Folkets Øverste forsamle sig
 Til Hadings Minni paa hans Grav! I Gaar
 De mødtes; og i Dag de holde Ting.
 Men Kongesædet stod i Hovdingeskredsen
 Forladt og ledigt, nu i fire Aar.

Grode.

Jeg veed det, og dit sidste sendte Bud
 Har sagt mig alt; og derfor iled' jeg
 Igjen til mine brave Danskes Arme.
 Men der er Mørke i min Søsters Asyn;
 Og du, min Thorkilds Hilda, ogsaa du
 Nedtrykt af Sorg, med taarevædte Kinder!

Hilda.

Din Blidhed, Dannerkonge, o den Godhed
 I alle dine Miner, gyder Mod
 I knuste Hierte. For min Konges Fodder
 Anraaber jeg om Maade — for din Ubbo.
 Han er anklaget; men, ved alle Guder,
 Han er uskyldig, og han er dig tro.
 Ham ubevidst, var Folket enigt om,
 At vælge han i Grodes Sted — og tvungen,
 Han rede var, at tage mod sit Valg —
 Men, Konge, han fortjente Folkets Tillid!
 Tilgiv din Ubbo!

Grode.

Folket har da valgt ham
 I Grodes Sted! Men Thorkilds Datter, du
 Er den, som forbrer Maade for min Ubbo?
 Ulvilbes Brudgom!

Hilda.

Han er min, o Konge! —
 For du gav ham dit kongelige Lovte

Om din Ulvildes Haand, til herlig Len
 For velfort Kongedaad, tilsvor han Hilda
 Ved Freias Alter Kjærlighed og Tro.
 Han har fortjent den Len, du loved' ham;
 Gi heller han uskjøn som skal forsmaae den.
 Han er den værd, og uden Brode er han.
 Tilgiv ham, Konge! at han tvungen modtog
 Det Valg, det ikke stod til ham at afflæe.
 Og er det Lovte, du ham gav, saa helligt,
 At ei det brydes kan — velan, hans Hilda
 Vil løse ham fra Eden, han svor hende —
 Og døe. — Kun din Retfærdighed, o Konge!
 Er det, som jeg anraaber.

Frode.

Har mit Folk

Saa eenigt valgt ham, sikkert har han da
 Fortjent dets Valg. Jeg troer dig, sjonne Hilda!
 Men min Retfærdighed opfordred' du;
 Og dog du bad om Maade for din Ubbo,
 Retfærdigheden gjelde! O jeg haaber,
 Med Tryghed haaber jeg, han er for ødel
 Til at behøve Maade, haanlig Maade;
 Den give kun Tyranner; Trælle kun
 Modtage den. Retfærdigheden skal
 Frikjende ham, og give mig igjen
 Min Ven, mit elskete Folks og min Belgjører.
 Saa jeg med dig ham troer, Dog prøver først

Retsfærdighed, og dommer kun paa Grunde
 Og fast Oplysning — Trost dig, ødle Hilda!
 Hilda.

O jeg er trøstet. Intet Glimt af Mismod
 Der er igjen i Hildas Barm. Du vil
 Retsfærdig domme, stræng, men dog retfærdig.
 O saa skal Ubbo dømmes; ei benaadet,
 Men frikjendt, reen og stolt han skal fremstaae
 For Kongens Dom. Dog eet endnu, o Konge!
 Ferring for Helten ei hans Brud. Nævn ei
 For ham, at jeg mistrostig nærmed' mig —
 Jeg til hans Dommer og for ham med Bon,
 Og Bon om Maade. Han har ikke vidst det,
 O han forbod det — men jeg var hans Brud.

Frode.

Og kjender jeg min Ubbo først i Dag?

Hilda.

O nys bedroved' jeg ham med min Graad;
 Men trøstet ved hans Dommers Kasyn nu
 Jeg iiler til hans Barm; og kunde selv
 Førnye dens Mod, ifald jeg havde qvalt det.

Sjette Optrin.

Frode. Ulvilde.

Ulvilde.

Den ødle troer den hele Verden øbel,
 Hans Ønske gjør til Sandhed det, han ønsker,

Hvert Glimt, som føier Ønsket, blier Beviis
 For dets Øpsyldelse. O hvi kan jeg
 Ei blinde mig, som du, og troe det sandt,
 At Ubbo tvungen kun modtog sit Valg;
 At Thubar ei er troles, at selv du,
 Du, i hvis Barm jeg umiskjendelig
 Dog seer saa sande Spor af fordums Godhed,
 Er ganske den, du var? at du mod mig
 Er den, jeg engang troede dig?

Frode.

Min Søster!

Du øengster mig? og hvoraf denne Mistviyl?

Ulvilde.

Da du drog bort, du loved' ubesindig
 Din Søsters Haand til Ubbo — Vel! du troede,
 Ulvildes Haand var fri; og du var Herre,
 Hvi da ei troe, at frit det stod til dig,
 At gjøre selv din Søster til Slavinde?
 Men skulde Thubar, som du kalder end
 Din Ven — som fulgte dig paa disse Toge —
 Ei have røbet dig, at Hadings Datter
 Selv havde troet, at hendes Haand og Hjerte
 Var hendes? — at hun havde Ret til, selv
 At vælge Helten, som hun vilde lønne
 Med denne Haand?

Frode.

Belan! min Ven, min Thubar
Har intet skjult for mig.

Ulvilde.

Men, jeg forstaer det,
Men Kongen, Frode, havde nu dog givet
Sit kongelige Ord. Det var og kun
Ulvildes Haand — og nu var Thubar fri.

Frode.

Jeg fatter intet af min Søsters Ord.

Ulvilde.

Du fatter ei, at jeg, at Hadings Datter
Er ei Slavinde af min Broders Ord;
Ei giver denne Haand, fordi han bød det,
Den Mand til Løn, som kun blev standset i
At røve dig det Septer, du forlod;
Den Mand, som, naar du stolt tilgiver ham
End denne Brøde, trollos dog forlod
En elsket Brud, for at bestyrke sig
Blandt slaviske Folk, ved Hadings Datters Haand.

Frode.

Er Ubbo den, jeg troer ham, min Ulvilde,
Saa er han selv for ødel, til at paastaae
Et Lovte opfyldt, som jeg dog kun gav
I Haab om din Bekræftelse; et Lovte,
Som jeg kan ei opfylde, og som han
Kan ei modtage — Og er Ubbo trolos

Imed sin Brud, han og kan være det
 Imod sin Konge og imod sit Folk,
 Og har forspilt sin Ven.

Ulvilde.

Og det er dig,
 Som kalder Thubar end din Ven, som veed
 At det var mig, der modtog Thubars Haand,
 Som kender denne Barm, o det er dig
 Som kan endnu fordømme Trolosched,
 Og troe Ulvilde syldest gjort, fordi
 Hun kun paatvinges ei den Mand, hun harer.
 Men viid, at jeg har seet den skjonne Skoldmo,
 I bringe med fra eders Hæderstoge.
 Du sagde selv, den Mand, som trolos var
 Imod sin Brud, kan ogsaa være trolos
 Imod sin Konge, og sit Folk! Men den,
 Som kalder saadan troles Mand sin Ven,
 Hvad kalder Frode den?

Frode.

Du er forvildet;
 O du bedrager dig, min Søster!

Ulvilde.

Vist!
 Hun er ei Thubars Brud! hvi dolge det?
 Hvi knuse, langsomt pinende, et Hierte,
 Som dog bestemmes til at vorde knust?
 Vist, fra det Vieblik, du saa letfindig,

Mig uadspurgt, bortlovede min Haand,
 Saa føleslos for den Lyksalighed,
 Du kunde rovet, og du røved' mig.....

Strode.

Da havde jeg ei elsket selv, Ulvilde!

Ulvilde.

Biid, fra det Dieblik omsvæved' mig
 Den Tanke: Hadings Son er ikke den,
 Som blev til Menneskers Lyksalighed
 Bestemt af blide Guder. Ubbo saae jeg
 Ei føleslos for den ham budne Lon,
 Men øengstet i det mindste, pinet ved
 Den Brud at svige, som han engang gav
 Sin Haand. Jeg, ved din Ubesindighed
 Dog alt opoffret, tvivled' selv, om ei
 Dit Folk var mere trygt i Ubbos Haand;
 Jeg prøved', speided' ham; og fandt ham ædel
 I Alt, kun svag for Septrets gyldne Glands,
 Og for den Lon, du bød ham. End ei trolos,
 Skøndt hældende til dib at kunne drages,
 Han valgtes. Han modtog sit Valg, og nu,
 Det første Skridt til Trolosshed var gjort,
 Det andet kosted' mindre; han tilbød mig,
 At skuffe Thubar, og at skuffe selv
 Den Brud, han elskede endnu. Med Haanhed
 Afslag jeg den Trolose. Blandt dit Folk
 Bar' Mænd endnu, som lode Pligt mod dig;

Dog deelst var Folkets Stemme. Jeg med Fingal
Bestemte det. Du kommer. Thubar er
Din Ven — og trolos — O skal jeg fortryde
Hvad jeg har giort for dig? Og — — —

Frode.

Edle Søster!

Din Thubar end er din.

Ulvilde.

Men trolos, Frode!

O saae jeg ikke selv hans skionne Skoldms!
Og du, som vidste, at han skuffed mig,
Ham falder du din Ven! O Frode! Frode!
Foragtet Kærlighed, forhaanet Trostlab,
Er voldsom, Frode! Thubar er din Ven.
Er den Troloses Ven den Mand, som skal
Beherske Mænd, som Thorkild, Trovin, Alf,
Det troe, det ædle danske Folk? — Endnu
Er' disse Mænds, er' Folkets Stemmer deelte —
Skal jeg fortryde, hvad for dig jeg virked?
I blandt det Folk, som du forlod? Endnu
Det staer til mig —

Frode.

O du miskjender Thubar.

Det er.....

Ulvilde.

Hun kommer, Thubars elskete Skoldms!
Den ulyksalige! hun er uskyldig

Og sejøn — o næsten kunde jeg tilgive ham.
 End er hun ei bedrager, ei forladt —
 Hun uforstyrret nyde maa sin Drøm;
 Den er sør — men rædsom er den Baagnen,
 Naar Drømmen er forbi; og kort den varer.
 Jeg syver. —

Glyende Oprin.

Frode. Alvina.

Alvina.

En selsom Drøm! dog kun en Drøm!
 Hvor er jeg? Skjold, og Hjelm og Sværd er' borte —
 Og — her er Kongen? var min Drøm da sand!
 Og var det ingen Drøm!

Frode.

Alvina!

Alvina.

O!

Han kender mig.

Frode.

Alvina, min Alvina,

Som ukjendt af din Frode fulgte ham
 Igjennem Moie, Strid, og Storm, og Farer
 Bestandig ved hans Side; men ej kjendt
 Af Frode — Dog gav Halfdan ham sit Veneskab,
 Og modtog Frodes. Som Alvinas Frænde
 Har Halfdan lært, at kjende hendes Beiler,

Har seet ham uden Dække, uforstilt
 I Ord og Daad; har seet hans hele Sjæl,
 I trende Vintre været Vidne til,
 Hvor ganske hver dens Tanke hans Alvina
 Var helliget. Nu ved sin Frøende, Halsdan,
 Tilsulde underrettet om sin Frode,
 Hun selv har seet, hvorvidt han kan opfylde
 Det, som Alvina fordrer af sin Brudgom!
 Fortjene dig — det kan han ei. Alvina
 Ufriig min Dom.

Alvina.

Det er da ingen Drøm;
 Den svage Halsdan faldt for tunge Vægt
 Af Gingals Sværd.

Frode.

Da Halfdans Skiolb afbeded'
 Det Hug, ved hvilket Frode ellers alt
 Bar sendt til Valhal, for at finde Valhal
 En frydlos Ørk, saalænge til Alvina,
 Som hans Valkyrie, omstakte den
 Til Gudeglæders Hjem.

Alvina.

Svag rebed' Halsdan
 Kun alt for kiendelig Alvinas Svaghed.
 Velan; for Frode er det heller ei
 Det burde bølges, at det blot er Drøm,
 Om han har troet Alvina fri for Svaghed.

Frode.

O! er det Svaghed, at den Skionnes Barm
Med Heltens Mod, for hendes Beiler, kjæl
Har trodset Fingal?

Alvina.

Men at hun forglemte
At Kamp, og Kamp mod Fingal, ei var det,
Hvortil hun kaldtes; at, hvad hun formaaede,
Var kun maakee at rove Frode Sejren
I Kamp mod Fingal — at hun glemte sig
Og Alt. —

Frode.

O Halfdan! tor Alvinas Beiler
Fortolke sig, hvad denne Svaghed töber?
O tor han kalde sin Alvina sin?
Ufriig hans Dom —

Alvina.

Ret, End jeg Halfdan er,
Og Frødes Ven, skjondt funden svag i Kamp,
Alvinas Haab, at hendes Beiler, Frode,
Vel fremfor alle Nordens Kongesonner,
Ved Heltedaad vandt Adgang til den Haand,
Han selv ansaae for Heltens Løn — det viser,
At ei hun skatted' ringe Frødes Værb.
At hun udsendte hendes Frøende Halfdan
Til at ledsgage ham; at denne Halfdan,
Skjondt svag, ukrigerse, villig fulgte ham

Og dog — var endnu intet Dieblik
 Den store Hensigt, som jeg fødtes til,
 At være Danmarks Lykkes Bærn og Stifter,
 At vinde ødle Danskes Agt og Godhed,
 Udslettet af min Barm. Men ødelt, ret;
 Alvinas Haand fortjener ikke den,
 Hvis Niemed var først Alvinas Haand.
 Men jeg har Haab, thi du har vakt min Sjæl,
 Og den er opfyldt, brændende af Lyst,
 Af Iver, for at vinde, at fortjene
 Det Navn, den Hæder, som fortjener dig.

Ottende Opchin.

Thorkild. De Forrige.

Thorkild.

Med utaalmodig Længsel ventes du
 Til dine Høvdinges Forsamling, Konge!
 Og Kongeborgens Vagt, med lige Længsel
 Forsamlet i din Gaard, med Velkomstraab
 Udbeder sig, at følge dig derhen.

Frode.

Af Vagt omgiven, vandrer Frode ei
 Til sine Høvdinge, til sine Venner.
 Send Bagten bort. Siig den min Tak. Saasnart
 Jeg mine Høvdinge modtaget har,
 Jeg kommer, at modtage hines Hilsen.
 Farvel! min ødle Halsdan! siig Alvinæ,

At Halfdans Veneskab værb, jeg iiter nu
 Til mine Mænd, med Stræben og med Haab,
 Alvina værb blandt Danske Mænd at kjendes.

Niende Optrin.

Alvina allene.

Held dig, Alvina, at du vandt! Det kosted',
 At end du maatte nægte dig den Fryd,
 At nævnes hans, den ædle, kjække Frodes!
 Paa din Opfordring vandt han herligt Navn
 Blandt Krigens Mænd, ved uforstået Mod,
 Ved sindigst Klogskab. Herligt, stort og skønt!
 Men tifold herligt, ædelt, stort og skønt,
 Om det er dig, Alvina, som opvækker
 Hans ædelstore Sjæl til at opnæae
 Den for den Viise, Gode, saa langt større,
 Den ædle, den guddommelige Hæder,
 At være Menneskers Lyksalighed.
 I Fredens Skygge; at velsigne dem,
 Med alt det Held, hans Viisdom og hans Ræshed
 I at udføre, hvad han viis besluttet,
 Og o! hans Hjertes blide Godhed kan,
 Og vil udbrede over danske Folk!
 Hvor stort, at du før love dig, Alvina,
 Den Fryd, den Roes: det var paa din Opfordring,
 At Frode vandt, ved Fredens Heltebaad
 Den Hæder, Stribens Rædsel aldrig-gav.

Tiende Optrin.

Ulvilde. Frovin. Alvina.

Ulvilde.

Som jeg har sagt dig, Frovin! men forstandig
 Udføre du dit Erende, og kjæf,
 Men god. Vort Folks Lyksalighed er Malet.
 Den unge Konges Sjæl er fuld af Blidhed,
 Af velmeent Uttraa til at handle vel;
 Men den er boielig. En trolos Ven
 Er farlig for den stærkeste, min Frovin! —
 Med fast Bestemthed fordre du, at Thubar,
 Som trolos hidtil ledte, styred ham,
 Forlader Frode, flygter fra hans Land.
 Da vil det sees, om Thubar er ham meer,
 End Folkets Agt, og alle Godes Vensteb.

Frovin.

Som Hævdbingspligt, som Pligt mod danske Folk,
 Som Hadings Vensteb før, og som endnu
 Hengivenhed og Agt for Frode selv
 Mig byder, tro dit Maad jeg følge skal.

Ellevte Optrin.

Alvina. Ulvilde.

Alvina.

Ulvilde! Frodes Søster selv! og Anslag
 Mod ham, og mod hans Ven, den ødle Thubar.

Fyrstinde! o tilgiv — dit Die tindrer,
 Dit Kasyn viser Harme, o men Frode
 Har længe siden lært sin Ven, at kjende
 Sin elskete Søster. Sendebud fra Danmark
 Forkyndte Tidender fra dig om Anslag
 Til Frodes Undergang; hans faste Tillid
 Til dig, Fyrstinde, trodsed' alle Indtryk,
 Og tvang os til at agte høit Ulvilde.
 Og dog, jeg selv har hørt, at du mod ham,
 Og mod hans Ven, mod Thubar.....

Ulvilde.

Ogsaa han

Har vist nok understøttet Frodes Roer!
 Det er ei Thubars Brøde, om Ulvilde
 Er ei tilbedet af hans Elskerinde?

Alvina.

Af Thubars Elskerinde? Frodes Søster!
 Jeg fatter ikke dine Ord. Men vist
 Det er ei Thubars Brøde, om Ulvilde
 Er ei tilbedet overalt. Af ham
 Tilintetgjordes ikke blot hver Evivel,
 Som hine Tidender mod dig opvakte;
 O men hans Bruds, men hans Ulvildes Dybs
 Og Viisdoms Roer betrygged', meer end alt,
 Den ødle Frode for sit Riges Skjebne.
 At blive Hadings store Datter værdig,
 Var, hvad i Raad og Kamp opflammed' Thubar

Til ødel Daab. Og det er ham, Fyrstinde!
Din Broders Ven, din Brudgom du vil følde!

Ulvilde.

Spar denne Spotten, Ulyksalige!
Saa dybt Forræder! skulde du fornedre
Ulvilde, at forkastet hun skal spottes
Af den, for hvilken du forkasted' hende!
Og dog, endskjøndt hun spotter mig med Haan,
Teg kunde, jeg, forkastet, haanet, spottet,
Tilgive ham — O den Uskyldighed,
Den Sandruhed, den Blidhed i hvert Træk!
O han fortjente ei en ødel Brud,
Hvis føleslos han elsket var af hende.
O styrk mig, lær mig, at tilgive Thubar.
Du elsked' ham; du robed' ham din Elskov?
Og han blev troles! o tilstaae mig det,
Og jeg vil elskæ ham endnu, som din.

Alvina.

Teg elskete Thubar! jeg Ulvildes Brudgom!
O Frodes Søster! Frode har endnu
Ei robet dig, hvem dette Vandser sjuled!
Har Rygtet ikke nævnet dig Alvina?
Ei unavnkundig ved det stolte Fortrin,
Som Danmarks Frode hende værdig fande
Blandt Østens Kongedøtre? Frodes Søster!
Det er Alvina, som til denne Dag,

Ukjendt af Frode selv, i Vaaben fåjult,
Har fulgt ham hid.

Ulvilde.

Hvad? Thanokongens Datter?

O du Alvina! Frode elsker dig —
Men Thoras Fyrste, Thubar, Frodes Ven,
Endogsaa trolos mod sin Ven, mod Frode.....

Alvina.

Han trofast, ædel, Frodes Venstabs værd,
Og alle Godes Agt, tilbeder dig,
Som altid, o Fyrstinde!

Ulvilde.

Guder! Guder!

Og jeg bedrog mig — Du er den Alvina!
Som Frode elsker, og som elsker Frode!
Som følger ham ukjendt i Kamp og Farer!
Og Thubar — ulyksalige Ulvilde;
Jeg dør af Blusel — jeg miskjendte Thubar,
Og dig, Alvina — O kan du tilgive
Mig, som mistænkte, som fordomte Thubar.....?
Og Frovin gif — og han er ikke trolos —
Døg Alf er her endnu, og end en Deel
Af Frodes Mænd. O kom Alvina, kom
At redde den vildfarende Ulvilde,
Og Thubar, o! og Frode, Frode selv.
Bed alle Guder, det var ingen Tib
Min Agt, at stifte Ulyksalighed!

Tilgiv mig, o tilgiv mig, Frodes Brud!
O var det Brode, at jeg elsked' Thubar?

Femte Optog.

Tingstedet.

Første Optrin.

Høvdingerne forsamlede; adskillige af Folket.
Gor.

Han tøver, og dog var det, synes mig,
Til danske Høvdingers Forsamling først
Han burde vende sig, naar han kom hjem
Fra disse Dage. Man har dog vel ei
Forsomt at melde ham, at vi er her?

Sigurd.

Erbødig Thorkild nys med Grovin gif
Til Kongeborgen, at inddybe ham,
Igjen at tage Plads i vores Krebs.

Sakon:

Velan! Endkjondt for min Deel seer jeg ikke,
Hvortil den Underdanighed, den Smiger,
Erbødig at inddybe ham. Han ventes
I os af hele Dannerrigets Folk,
Det Folk, som han forlod; det Folk, hvis Sonner

Han med sig drog til Strid i fremmed Land;
 Det Folk, for hvilket han maa gjore sig
 Bekjendt igjen, som værdig Hadings Sted,
 Om ei den Underbanighed maaske
 Skal være spildt.

Sigurd.

Vi har jo, brave Hakon!
 Samtykket, at antage Fingals Dom,
 Som vor. Til i det mindste han har domt,
 Er Frode, Hadings Son, vor Hersker, Hakon!

Hakon.

Belan, og nys var Morvens Konge her;
 Hjist er han etter.

Andet Optrin.

Fingal med Ryno og Folge. De Forrige.

Fingal.

Eders Konge kommer.

Grindrer evers Løfte, danse Venner!
 Med sindig Fasthed og ørbodig Ro
 Modtager Hadings Son!

Hakon.

Dog Regnskab! Regnskab
 For Bruget af de Aar, som Hadings Sæde
 Af ham forsømtes; og for vore Sonner,
 Dem han drog med sig bort til fremmed Egn.

Singal.

Du nys erkjendte, at det ei var dig,
 Der skulde domme Dannerkongens Daab;
 Selv overdrog du det til mig; og jeg
 Ei usfremkaldt staaer her; af danske Mænd
 Af Thorkild, af dig selv opfordret, Hakon!
 Min Agt det er at hævde eders Met,
 Og Frodes Met, og Fred; kom det ihu.

Tredie Optrin.

Thubar, nogle Sømænd, deriblandt Hødur.

De Forrige.

Thubar.

Han er ei her, ved Kongeborgens Indgang
 Man sagde mig, at Kongen hid var falder.

Singal.

Han kommer, Frøende!

Hakon.

Nogle af hans Mænd
 Jeg seer dog, Quænaland gav os tilbage.

Hødur.

Min Fader!

Hakon.

Du min Son, min elskete Hobur!
 Velkommen, o velkommen! du er dog
 Endnu min Son. Fra Feide-kommer du;
 Hvad var dit Bytte? hvad medbringer du?

Sødur.

Mit Bytte, Fader! — prøvet Mod, Erfaring,
 Vor ødle Konges Agt; forsøget Agt
 Blandt Østens Folk for danske Stridsmænds Vaaben;
 Den brave Thubars Vensteb, disse Ur.
 Hvad meer, min Fader?

Sakon.

Godt min Søn, omfavn mig.

Jeg vilde vide, at du ikke var
 Besmittet med et andet Slags, et dig
 Og mig og danske Mænd uværdigt Bytte.
 Hvor er din Broder Thorleif?

Sødur.

Danske Navn

Og dig og Frode værdig, faldt han, Fader!

Sakon.

Han faldt!

Sødur.

I mandig Kamp, begrædt og hævnet;
 Ei før hans Blod igjennem tyve Saar
 Forlod hans Hjerte, lod han Sværdet synke;
 En Kreds af Fiender laae udstrakt omkring ham.

Thubar.

Hans Tab oplived' alle vores Mod,
 Hans Død gav Vore Sejren, Kongen selv
 Modtog hans sidste Suk, og hævned' ham,
 Og vlested meb en Zaare Stenen til

Men, Thubar, vore Sømænd ogsaa her,
 Og her i Vaaben? Er vort Tog ei endt?
 Gaaer Venner hjem, at glæde eders Frænder;
 Forvarer eders vældig brugte Vaaben.

Thubar.

Er ogsaa Thubar fremmed her i Dag?

Grode.

I Hovdingeskredsen, Thubar, og bevæbnet?
 Borthæng dit Skjold og Sværd, og tag dit Sæde
 Et mellem Dannerfolkets valgte Mænd!
 Arbodig valgte sig din store Frænde .
 Hjist fjern sit Sted; og han er Morvens Gingal.
 Nu til vort Værk. Alt fire lange Aar
 Henglede, siden sidst vi mødtes her.
 Da var jeg ung, for ung til Hadings Sæde.
 Kun eengang sad jeg her. Sandt Aldren har
 Et siden da forsølvet mine Haar,
 Dog søgte jeg, at vinde Aldrens Fortrin
 Erfarings kostelige Underviisning.
 Belan, forener eders her med min —
 Mænd, tager Sæde. —

(Han sætter sig selv paa Kongesædet og Hovdingene sætte sig
 paa Stenene, som udgjøre Kredsen der omkring. Han
 hænger sit Skjold og sit Sværd paa Stenen.)

Gor.

Er det afgjort, Grode!

At Leirekongens Sæde end er dit?

Frode.

Du twivler, Gor! dog troer jeg, Hadings Søn,
 Som end besidder det, som fire Aar
 Drog om i fierne Land, at danne sig
 Ved Monstre og Erfaring til den Hæder
 At sidde overst mellem danske Mænd,
 Vor ikke svag forlade dette Sæde,
 For han har undersøgt, hvordan hans Pligt
 Er blevet opfyldt af den Mand, som han
 Betroede den. Du, Høvdingraadets Eldste!
 Tael, Hakon, først: Har Ubbo syldest gjort,
 Hvad jeg med eders Minde overdrog ham?

Hakon.

Af danske Høvdingraad, af os i Dag
 Han valgtes, at beklæde Hadings Sæde,
 Han er til Dannerkonge valgt, o Frode!
 Og han modtog vort Valg.

Thorkild.

Dit Høvdingraad,

Ei eenigt, sjondt ved Stemmers Overvægt,
 Udvalgte ham. Men her i Høvdingskredsen
 Staaer jeg, staaer Frodes Høvding, Thorkild, frem
 I mit og alle brave Danskes Navn,
 Som hans Anklager. Ubbo lod sig vælge
 Til at berove Hadings Søn sin Arv.
 I mit og alle brave Danskes Navn,

Jeg fordrer over Ubbo Havn og Net,
Som den, der traged' efter Kongevælden.

Gor.

Ved vores Valg blev Ubbo Rigets Konge,
Dg dog han, valgt af danske Høvdingsraad,
Nu skulde dommes?

Frode.

Jeg forstaaer dig, Gor!

Som valgt til Kongesædet, mener du,
Han er ophojet over eders Dom. —
Ei saa? Du vilde dog ei smigre mig,
Som om jeg skulde troe, at Folkets Dom
Ei heller kunde strække sig til mig!
Jeg har ei blindet mig, til ei at vide,
At der er ingen Mand, hvis mindste Daad,
Hvis Tanke selv saa noie agtes paa,
Saa ængstlig speides, og saa strængt bedømmes,
Som Fyrstens af hans Folk. Wel! Ubbo blev
Af eder valgt, i mit Sted valgt, til Konge.

Thorkild.

Dg modtog dette Valg.

Frode.

Dg hvo var den,
Som foreslog, som paadrev dette Valg?
Man svarer intet. Altsaa ei ham selv.
Ei heller man besvarede mit Spørgsmaal,
Hvorledes han har fyldestgjort min Pligt,

Da han i mit Sted paatog sig at vange
 For Dannerigets Bel? Men nu velan!
 Han valgtes, at besidde Kongesædet,
 Og han modtog det Valg, hvorved han blev
 Saavidt ophoiet over eders Dom,
 At ene nu af mig han dommes kan.
 Hvor er han?

Thorkild.

Teg lod Kongeborgens Vagt
 Ham bringe hid. Han venter nær herved,
 At kaldes for dit Nasyn.

Frode.

Af min Vagt
 Han bringes fangen? Thorkild! kald ham frem.

Femte Oprin.

De Forrige undtagen Thorkild.

Sakon.

Du spurgte, Konge, hvo blandt dine Mænd
 Var den, som foreslog, som paadrev Valget;
 Det var dig selv, o Konge. Fire Aar
 Stod Kongesædet her paa Tinget ledigt;
 Der spredtes Rygter under Sandheds Præg,
 Som ei anstode Hadings Søn, og den,
 Der skulde sidde overst her blandt os.
 Jeg veed ei ellers, hvo der foreslog,
 Ei hvo især der paadrev Ubbos Valg;

Men, skyldig eller ei, var jeg blandt dem,
 Som først samtykked' det. Jeg modte her
 Med fuldest Agt, ved Ord og Daad at ville
 Forsvare det; thi, Frode! du forlod os.
 Men, før du kom, du alt afvæbned' mig.
 Til fierne Tog, hvis Hensigt var os skjult,
 Ifald det havde Hensigt, drog du med dig
 Den bedste Deel af vores unge Mænd.
 Blandt dem var' ogsaa mine tvende Sønner.
 Den ene faldt — men ørefuld og hædret;
 Den anden kommer, dannet ved din Side
 Til Hædersbaab. Ubannet drog han ud!
 Han kommer hjem, en ødel Hædersmand.
 Jeg kan ei meer forsøgte Ubbos Valg,
 Skjondt han fortjente det. Jeg kunde næsten —
 Men blues ved at — gaae i Bon for ham.

Frode.

Du fandt ham altsaa Kongesædet værdig?

Sakon.

Ham fremfor alle, da jeg troede dig
 Ei mere til, ei i det mindste meer
 For os, og Hadings Septer. Du forlod os;
 Han var vort Rigets Bærn, vor Ven og din.

Sigurd.

Men Ubbo modtog blindet Skares Valg;
 Og den, som tragter efter Danmarks Septer,

Frode.

Han kommer fremkaldt for sin Dommer, Sigurd!

Siette Optrin.

Ubbo. Thorkild. De Forrige.

Frode.

I Lænker, Ubbo! Trælle bære Lænker;
 Ei dømmer Dannerkongen over Trælle.
 Det er hans Hæber, at forkynde Ret
 Og Dom og Lov blandt frie danske Mænd.
 Bort med de Lænker! Du anklaget er,
 Som den, der valgt af ubesindig Hob
 Tilegned' dig din Konges Arb og Magt;
 Og Ubbo! du, til hvilken jeg betroede,
 Da jeg drog bort, at vaage for mit Land,
 Dig er det, Ubbo, som har brugt den Adgang
 Til Folkets Gunst, som min Fortrolighed
 Dig gav, dig er det, som har brugt den
 Saa viis, at du ved Folkets frie Valg
 Udkaares til dets Hersker. Men du seer,
 End sidder Hadings Son blandt sine Mænd
 Paa Dannerkongens Sted. Du er anklaget,
 Sael: hvad har Ubbo til sit Forsvar?

Ubbo.

Intet;

Hvad jeg anklages for, er Sandhed, Konge!

Dit ædle Folk, o Konge! Fingal selv
Har forsøet ham, og skal bekrefte det.
Det Folk, som valgte ham, er uden Frode.

Singal.

Jeg kaldtes, at forsvare danske Folk,
Dg først jeg gjennemvandred' deres Land.
Som Landsbestyrer, Ubbo handlet har,
Som ædle danske Folk behandles bør.

Frovin.

Det er mit Bidnesbyrd.

Sigurd.

Mit.

Alle Søvdingerne (efter hinanden.)

Bores alles.

Frode.

Mod Fienden stred han — ?

Singal.

Viis og kjæk.

Alf.

Som Hading.

Frode.

Netfærdighed haandhæved' han —

Sakon.

Hans Dom

Var altid ædel-stræng.

Sigurd.

Selv den, han straffed',

Erkjendte den retfærdig.

Frode.

Agermanden

Nob tryg sin Stræbens Frugt, ukrønket, udeelt?

Gor.

Ham takker Bonden for sin Agers Grode,
Som om han var en Gud. Af ham beskyttet
Han nyder den; og undervist af ham,
Han høster dobbelt nu mod før,

Alle Høvdingene.

Saa er det.

Frode.

Men Kongesædet! Ubbo, lokked' dig;
Fortryllende var Septrets gyldne Glands
For dine Mine, for du rakte Haanden
At gibe det!

Ubbo.

Det er mit Haab, o Konge!

At selv du snart erfare skal den Fryd,
At gjøre Dannerigets Folk lyksaligt,
Og nyde øble Danskes Løn derfor.
Den Fryd, den Løn fortrylled', blinded' mig,

Frode.

Velan. Det er beviist, du selv tilstaaer det,
At af et Folk, som glemte Hadings Søn,

Mistænkte mig, fordomte mig paa Nygter,
 Vandærende for mig og danske Mænd,
 Du lod dig vælge i din Konges Sted.
 Her sidder jeg, din Dommer, midt i Kredsen
 Af Rigets valgte Mænd. En mægtig Deel
 Af dem, jeg veed, er trofast mig hengiven.
 Min Magt, hvormed jeg vidt drog om i Østen,
 At lære Sejerskunst — og lærde den —
 End nær ved Leire, lyder mine Vink.
 Der staaer min Ven, den ødle, store Fingal:
 Hans Magt er rede, mener jeg, ifald
 Jeg til mit Forsvar skulde fordre den —
 Min Ven, den kjække Thubar, som har fulgt mig
 Paa fjerne Toge, ved min Side staaer.
 Uvæbnet, svag, afmægtig, altsaa ei
 Jeg dommer Dannerfolkets valgte Fyrste,
 Og Danmarks Høvdinge, som valgte ham.

(Han reiser sig; og samtlige Høvdinge reise sig med, i kjendelig Angst.)

Dit Valg utvunget, uberedt, og frit,
 Og meer endnu, det ødle Vidnesbyrd,
 Som ydes dig endog af dine Fiender,
 Bekræfter, hvad om dig jeg dømte selv,
 Da dig jeg overgav min Magt, at du
 Forstod, fortjente at bestyre den:
 Omsavn mig, Ubbo! vær min Ven, som hidtil.

Singal.

Til Lykke, Dannerkonge! og til Lykke

Du Dannerkongens Folk. Jeg veed alt nok
 Til nu at følde Dommen, som man bød mig.
 Jeg kommer strax, og bringer med mig den,
 Som skal afsige Dannerkongens Dom.

(Gaaer med Thubar.)

Syvende Optrin.

De Forrige undtagen Fingal og Thubar.

Ubbo.

Min Hagnb var udstrakt mod dit Septer, Frode!
 Frode.

Men værd at føre Septret. Danske Mænd!
 I valgte Ubbo. Selv I vide det,
 At han er eders Valg tilfulde værdig.
 Jeg! Habings Søn, ved Arv og ældre Valg
 Var eders Konge. Jeg var dragen bort,
 At vinde Aar, og hente Underviisning.
 Hvad jeg i fremmed Land udrettet har,
 Skal Nygtet først endnu forkynde eder;
 Ei heller vide I, hvad Underviisning
 Jeg hentet har, og ei, hvorledes jeg
 Skal bruge den; men Ubbo kjende I.
 I valgte viseligen denne Mand,
 Da jeg var troet, at have glemt min Pligt;
 Vel — ogsaa mig er Dannerkongens Hæder
 Saa dyrebar, som ham — dog endnu meer

Er Dannerigets Held og Gavn mig helligt.

(Han nedtager sit Skjold og Sværd af Stenen, hvor han havde hængt dem.)

Den værdigste beklæde Hadings Sæde!

Nu er det ledigt. Dommer, danske Mænd !

Af hvem det skal bestiges.

Alle.

Leve Frode !

Den gode, ædle, viise Dannerkonge !

Hakon.

Tilgiv os Konge ! dine gode Mænd
Har kendt retskaffen Kjækhed, Erlighed,
Forstand og velmeent Godhed ; dette alt
Vi fandt hos Ubbo, som hos Hadung før ;
Men paa Heimodighed, som din, o Konge !
Vi første Gang i Dag Exempel saae.

Frode.

Vær mig ei med Smiger, gode Hakon !
Velan, ved eders nu gjentagne Valg
Er Dannerkonge-Septret mit igjen.
Jeg tillidsfuld og tryg modtager det,
Med min og eders Ubbo ved min Side.

Solket.

Den ædle, viise, store Frode leve !

Frovin.

Han leve stor, og god, og viis, og æbel,
Hans Wedelmodighed fornyer Freden

I blant hans Folk. Den er os tryg Forvisning
 Om sandt og varigt Held. Men Morvens Fingals
 Og alle brave Dansek's hulde Ven
 Fortjener Venner kun, som ham og os;
 Og han fornederer vort og Fingals Venstak,
 Om varsom ei han vælger sine Venner.
 Hin Thubar er den store Fingals Frænde;
 Men værd, at være Dannerkongens Ven,
 Erkjende vi ham ei. Vor Grund er gyldig,
 Og mig og disse gode Mænd bekjendt.
 Den taaler ei, paa Dannerfolkets Ting
 At vorde udraabt. Det vor Fordring er,
 At Thubar, Konge, dig uværdig, ei
 Erkjendes længer for vor Konges Ven,
 Men flyer dit Land. — Uvlilde er din Søster,

Thorkild.

Og jeg, som før i mit og Landsmænds Navn
 Anklaged' Ubbo, lægger her det Sværd,
 Som Frode gav sin Kongevagts Anfører.
 Det bruge, hvo der vil; men Thorkild tjener
 Ei den, der giver troles Mand sit Venstak.
 Men Ubbo er en troles Mand. Han sveg
 Sin Brud og mig. Min Hilda var hans Brud.
 Frikjendt ved Kongens Dom, jeg fordrer ham
 Mod mig til Kamp, men med mit eget Sværd,
 Ei med min Konges. Dog forud jeg kræver

At, om endog jeg føldes, han dog ei
Antages meer i danske Hovdingsraad.

Ubbo.

Jeg strider ei mod Thorkild, som jeg ei
Var troles mod min Brud.

Frode.

Og Frovin, Thorkild!

De mig hengivneste blandt mine Mænd,
Forstyrre vor Forenings glade Fest,
Af Skin bedragne?

Frovin.

Var din Søster ei,
Var ei Ulvilde, havde hun med Klogstab
Ei samlet, ei opmuntret end de faa
Blandt dine Mænd, som ei forlode dig,
Din Arv var end i fremmed Haand, o Frode;
Du skylder hende Alt. For hendes Skyld,
I hendes Navn, i alle vores Navn,
Jeg fordrer, Thubar sendes bort fra Leire.

Thorkild.

Og jeg, at Ubbo ei er Frodes Ven,
Ei en af os.

Frode.

Gorvonne! — Dog jeg glemmer,
At der er Hædersdag i Dag paa Leire.
Jeg kjender begges eders faste Trossab
For mig, og for vort Folk. Jeg veed og alt

Det Skin, hvorved I begge blindedes.
Min Alf har i min Søsters Navn oplyst mig.

Alf.

Det var Ulvina, Dannerkongens Brud.....

Frovin.

Det var Ulvina!

Sakon.

Dannerkongens Brud!

Adestillige Stemmer.

Bor Konges Brud!

Ottende Optrin.

Ulvilde. Hilda. Thubar. De Forrige.

Ulvilde

Et Skin forblinded mig.

Tilgiv mig, Frode, som min Ven tilgav mig!

Alf, Frovin, Sigurd, vidner, danske Mænd!

Til Forsvar for Ulvilde, at min Id

Kun hans og eders fælles Held og Tryghed

Opoffret var.

Frovin.

Han veed det, Uden dig

Var Hadings Søde Ubbos, eller styrket —

Men Thubar —

Ulvilde.

Ham og eder værd er Thubar,

Hans Ven og eders. Jeg miskjendte ham,
Men han tilgav sin Brud. Tilgiv mig, Broder!

Thubar.

Ei min Ulvilde, ei din Søster, Frode!
Men mig tilgive du, som havde dulgt dig,
At Halfdan var Alvina. Min Ulvilde
Opmærksom, øengstlig, ved at finde svag
Saa mangen forhen dansk og ødel Mand,
Opdaged', at Alvina ei var Halfdan;
Med din Alvina skjult i Krigerdrage
Jeg steeg i Land — —

Frode.

Jeg veed det alt, min Thubar!
Og dog! du veed, du hørde selv! jeg gav,
Min Ubbo Lovte om min Søsters Haand,
Hvis han opfyldte tro ham givne Kald;
Han har opfyldt det.

Ulvilde.

Ogsaa ham, o Konge!
Mistybed' din Ulvilde.

Frode.

Frode gav
Sit kongelige Ord; og tillidsfuld
Han end bekræfter det. En Konges Ord
Er intet Spøg, min Søster. Indtil han
Har løst mig fra mit Lovte, staaer det fast.
Mit Minde Thoras Første selv ei har,

Før jeg er fri for det, jeg gav til Ubbo.

Tael, Ubbo!

Ubbo.

Thorkilds Hilda var min Brud,

Før du bestemte mig Uvbildes Haand.

Dit Tilbuds hele Værd erkjender jeg.

Dg var jeg trolos, var min Konges Søster

Dog ei for ødel til en trolos Mand?

Frode.

Dg om du var det, Ubbo, var jeg løst

Fra Lovket, som jeg gav dig, som jeg er,

Da trofast du mig giver det tilbage.

Hilda.

Saa var ei heller Ubbo trolos, Konge!

Dg jeg har givet ham det Ord igien,

Som han gav mig. Ei vilde jeg, det Lovte,

Som han, maastee i Elskovs Kuus, gav mig,

Ham skulde rove Septret og Uvbilde.

Ubunden var han; saa han er endnu.

Hans Lykke var mit Hjertes første Ønske,

Dg at besidde ham er kun det andet.

Ubbo.

Dg de er' eet. Hvor er en Lykke, Hilda,

Som den at være din, at eie dig?

Thorkild.

Din Dom, o Konge! var, saa viis som ødel.

Tilgiv mig, Kongens Ven! Modtag min Hilda.

Ubbo.

Du har mistjendt mig. Af min Konges Haand
Modtager jeg min Brud, min kjælle Thorkild.

Frode.

Af min og hans, min Ven! De blide Guder
Belsigne eder!

Ubbo.

Folket valgte mig

I Frodes Sted. Din Haand, min Konges Søster!
Gav Frode mig, og kaldte mig sin Ven.
Af mig modtage Thoras ædle Fyrste
Ulvildes Haand.

Sakon.

Af os modtage han,
Dg Kongens Søster, Ubbo og hans Brud —
Afs os det hele danske Folks Lykonsening,
Afs alle blide Guder Held og Fryd!
Men Dannerkonges Brud man nævned' os;
Hvo er hun? hvor?

Thubar.

Hun kommer, danske Mænd.

Niende Optrin.

Alvina. Fingal. De Forrige.

Flere af Folket.

Fingal.

Opfordret loved' jeg Kong Frodes Mænd,
I Dag at demme mellem dem og ham.

En rødsom-vigtig Daab, som, dog jeg troede,
Det var min Pligt, ei at undslaae mig for.

Jeg forsked' eders Konge, danske Mænd!

Jeg proved' selv hans Mod, og fandt det trofast;
Jeg hørde ham blandt eder fælde Dom,

Dg — —

Sakon.

Morvens Hærster, Frodes Ven og vor!
Hans Dom er føldt i alle danskes Barm.
Du skulde domt den Frode, som forlod os,
Ei Dannerkongen, alle danskes Ven.

Singal.

Er da min Dom endogfaa overslødig,
Er han ophoiet over den, han selv
Vil ei uvillig see sig domt af den,
Som skal i Singals Sted affige Dommen;
Som, af ham selv ukjendt, utrættelig,
Har spejdende ham fulgt i Kamp og Farer,
Som stred for ham, endog i Dag mod mig,
Alvina, Thanokongens skjonne Datter.
Alvinas Dom er min; den vægrer sig
Ei Frode selv, at være underkastet.

Frode.

Alvina! O! men du har alt i Dag
Affagt min Dom.

Alvina.

O hvo er jeg, o Konge,

(17*)

At her blandt dine Mænd jeg skulde fremstaae,
 At domme dig? Hvad Værd endogsaar du
 Skal kunne hæfte ved Alvinas Dom,
 Uvigtig er den dog for danske Mænd.

Frode.

Og dog har de forlangt mig domt, Alvina!
 Paa Fingals Ord antage de din Dom.
 Du domte mig med Mildhed, men med Viisdom.
 Af hvem skal Frode heller see sig domt
 End af Alvina?

Alvina.

O du veed min Dom;
 Vær selv min Folk!

Frode.

Det skal jeg, min Alvina!
 Af herligt Rygte, hoit det lød og skjønt,
 Jeg havde lært, at kjende og at elste
 Kong Handuans Alvina. Toras Fyrste
 Paatog sig Frodes Sendebud, og drog
 Til hendes Faders Borg. Men ubekjendt
 Var Hadings unge Son. Hun gav til Svar,
 At, naar ved herlig Daad jeg havde naaet
 De Fædres Roes, af hvilke hun nedstammed',
 Og Heltenavn forhjent, og Heltes Løn,
 Hun vilde vente mig igjen. Men Fiender
 Bestormed' hendes gamle Faders Land.
 Jeg mødte dem, og slog, forfulgte dem.

Vi danske Mænd befried' Thanos Land,
 Vanbt mangen overvunden Fyrstes Agt,
 Og mangen ædel Bundsforvandtes Vensteb.
 Men Raab om Uro fra vort eget Hjem
 Os kaldte hid. Først her opdaget jeg,
 At min Alvina selv mig havde fulgt
 I Strid og Storm, og under Halvdans Navn
 I trenende Vintre været Frodes Ven.
 Glad troede jeg, mit Ønskes Maal var naært,
 Og stolt jeg kaldte min Alvina min. —
 Men nu — den ædle underviste mig,
 At Krigerroes, saa stor, saa ædelstion
 Den end kan være, er dog høit en Deel,
 Selv ei den vigtigste, af Heltens Noes.
 Og hun anvisete mig, at vinde Hæder,
 For stiftet Held iblandt et elsket Folk,
 I Fred at vorde kjendt mit Lands Belgjører;
 Da loved' mig Alvina Heltensavn
 Og Heltes Lon. Jeg veed min Stræbens Maal,
 Jeg veed dens Lon. End kjendte hun mig ei,
 End kjendte jeg mig selv ei værd den Hæder,
 Jeg beised' til.

Alvina.

Men Morvens Fingal har
 Fortalt mig Frodes Dom blandt sine Mænd,
 Sit Folks Belgjører var han alt ved Ubbo,
 Endog da selv, ved Heltens Krigerdaad

Han hented' Kraft og Roes i fierne Land;
 Og Kongesædet var ham, siger man mig,
 Af mindre Værd end Freden blandt hans Folk.
 Men dette troer Alvina Heltens Daad;
 Og efter hendes Dom har Danmarks Frode
 Nu Heltens Navn og Heltens Løn fortjent.

Frode.

Alvina!

Sakon.

Bor og alle dansses Dom.
 Og hun, som domte saa i vores Navn,
 Er Helsen værd. — Held Frode! Held hans Brud!

Alle.

Held Danmarks Frode! Held hans ædle Brud!

Frode.

Alvina! min Alvina! du er min
 Ved Dannerfolkets Bifald, som bekræfter
 Den Dom, hvorved du forud mig tilkjender
 Den ædle store Løn, jeg skal fortjene.
 Jeg skal fortjene den ved ædel Stræben
 Til Dannerfolkets Held, ved Ubbos Bistand,
 Hvorved jeg forud agtes Lønnen værd,
 Ved Raad af mine danske Mænd — ved dig. —
 Paa fire Aars Dmtumling lærde jeg,
 At vinde Sejer, og at skatte Fred;
 Den haaber jeg, ved vundne Fyrstes Agt

Og ved Forbundnes Vensteb at beholde.
Dit Vensteb slaaer jeg Lid til, store Fingal!

Singal.

Som jeg til dit. Jeg prøvede i Dag,
At undervise dig. Begjørlig, taus,
Din Lærer, unge Fyrste, møtter selv
Hos dig sin Sjæl med mandig Underviisning.
Her er min Ryno, som jeg bragte hid,
At skue Heltes Daad og lære Viisdom.
Tilstæd, at ved din Side han maae dannes
Til det, du er; at rolig jeg kan vandre
Til mine Fædre.

Frode.

Glad modtager jeg,
Og stolt, saa dyrt et Vandt paa Fingals Vensteb.
Og, ødile Yngling! du antager mig
I Fingals, i den store Fingals Sted
Til Fader?

Ryno.

Alt, hvad jeg har seet i Dag,
(Tilgiv mig, om det blot er barnlig Drøm)
Det viser, synes mig, at Fingals Aand,
For stor til enkelt Mand, besseler ogsaa
Dit Bryst, o Konge! Du er eet med ham.
Jeg bytter ikke Fader, synes mig,
Naar du antager mig til Son. Men først

Tilgiv mig, at det var imod din Brud,
Jeg rede stod i Dag at grieve Vaaben.

Frode.

Omfavn mig Ungling! Nu ved dobbelt Vaand
Foreenes vi, o Fingal! Doras Fyrste,
Min Ven, din Frænde, er Ulvildes Brudgom;
Din Son er min; o Hilda, og min Ubbo —
Og vi, og dette hele Folk med os
Er eet, een Slægt; vort Vel, vort Maal er fælles —
O dette Hele! o den Guders Fryd,
At leve blot for dette Heles Vel,
At nyde samlet dette Heles Fryd,
Og ved Alvinas Bryst at nyde den —

Alle.

Held Frode, Held hans Brud! og Held hans Folk!
Og Held hver Frodes, Held hver Danmarks Ven!

B r o n d e n .

Skuespil i fem Optoge.

Personerne.

Ludvig Burchard.
Rose Selner.
Mad. Rehberg, hendes Møster.
Hanne, Roses Pige.
Major Berghorn.
Hofraad Lauter.
Frue Lauter, hans Møber.
Kammerherre Eitelsels.
Grevinde Buchenhain.
Mester Peter, en Skræber.
Lise, hans Datter.
Hans, hendes Brudgom, Snedkersvenb.
Adelaide Dupuis.
Agnes.
Anton Dreistern.
Carsten Weisbart.
Rechtheim.
May, Marqueur.
Betjente.
En Djener hos Madame Rehberg.
En Opvarter hos Adelaide (num.)

Første Optog.

(Egn nær Pyrmont.)

Første Optrin.

Ludvig. Agnes.

Agnes.

Men hvorsor kan du ikke udstaae ham, Cousin?

Ludvig.

Fordi han meener Dig det ikke ørligt.

Agnes.

Du, som er ellers saa billig, hvor kan Du domme saaledes om den gode Anton?

Ludvig.

Du, saavel som Adelaide, har villet, jeg skulde kalde og ansee mig for jeres Cousin. Det berettiger, det forpligter mig, til venstabelig Fortrolighed. Jeg hør sige dig det; Anton's hele Fremgangsmaade staer mig ikke an. For det første faaer han dig til at reise herhen under et fremmed Navn, og — —

Agnes.

Jeg har jo fortalt dig det: Adelaide var mig en anden Moder; min egen kjendte jeg aldrig; min gode

Plejemoder var død. Adelaide skulde reise. Anton
kunde ikke selv være med. Jeg maatte følge hende al-
lene. Naar jeg var hendes Søster, saa — — —

Ludvig.

Det vil ikke hænge mig rigtig sammen. Og nu
kommer I her. Anton er her ogsaa; han besøger Dig
rigtig nok daglig; men stjæler sig ind ab en Bagdør,
eller bier til det er mørkt. Hvorfor gaaer han ikke
med Dig for alle Menneskers Kasyn? Holdt han til-
gavns af Dig, som en ørlig Karl, saa vilde han være
glad og stolt ved din Side for hele Verdens Dine.

Agnes.

Men hans Familieforbindelser!

Ludvig.

Er der nogen, saa hellig, saa mægtig Familiefor-
bindelse, som den, Kjerlighed slutter mellem to, der
skal leve for hinanden og med hinanden? Jeg advarer
Dig, som din Ven, lille Cousine! vigt Dig! han mee-
ner dig det ikke ørlig.

Agnes.

Den Advarsel, Cousin, vilde, af enhver anden
end Dig, lyde forstrekkelig for mig.

Ludvig.

Men hvorfor ikke af mig?

Agnes.

Jeg bør tale oprigtig med Dig, Cousin, fordi jeg
finder dig ellers i alt saa oprigtig og god.

Ludvig.

Ellers? hvori ikke?

Agnes.

Nu! vil du da, jeg ikke skal mærke det? Du er tungfndig og adspredt. Du spadserer med mig hver Dag, og gjør ingen Hemmelighed deraf for nogen —

Ludvig (afbryder.)

Det var jo Skurkeri.

Agnes.

Men der ligger Dig noget paa Hjertet, som Du ikke kan komme ud med, og Du gaaer saa gjerne, ligesom nu her, paa eensomme Steder. Hvoraf kommer det?

Ludvig.

Pyrmont vrangler saa af Mennesker, at intet Sted rundt om er eensomt. Nu er vi her saalænge — nu ja, saa meget lang en Tid er sagtens ikke endda en fire, fem Dage; men mig synes det dog en skæckelig lang Tid, for lang til, at det skulde undre mig, om Du endnu ikke var møet, ligesaalidt som Adelaide, af Sværmens der i den store Allee, hvor I begloes, og nikkes til, i eet væk, af flave Drenge, som vil gjelde for gamle Bekjendte?

Agnes.

Det er jeg virkelig længe siden møet af. Men svar mig: hvorfør dette tungfndige og adspregte Væsen? Hvad er det, som Du ikke kan faae frem? Om

det var nær i Slægtsskab med den Mistro, Du ytrer til Antons Erlighed?

Ludvig.

Det vil sige, at jeg skulde være Antons Rival! nu, saa maa jeg oplyse Dig om, at den Mistanke mod mig er ugrundet. Jeg holder af min lille Cousine, fordi jeg finder Dig uskyldig, og aabenhjertig, og god, og smuk; Men jeg elsker en anden Pige, en Pige, der er den eeneste paa Jorden, som mit Hjerte ret kan elské, som jeg har elsket fra begge vores Borneaar, og skal elské, saalænge jeg lever. Rose, Rose Gelner, hedder hun. Du skal maaske — ganske vist — ifald hun er her — lære at kjende, og sikkert ogsaa at elské hende. Omstændigheder, Misforstaelse, har bragt os fra hinanden. Hun skal være her, med en Tante, den Madame Rehberg, Du har hørt mig spørge om. Det er for at soge hende, jeg er her.

Agnes.

Erlige, ødle Cousin! Jeg troer Dig, og holder af Dig for denne Aabenhjertighed.

Andet Oprin.

De Forrige. Hanne.

Hanne

(standser, i det hun kommer, seer siwt paa ham et Dieblik, og
brisser i latter.)

Dem selv; virkelig Dem selv, Hr. — Hr. —

nu, maa det endnu være Hr. Broder? — det rette
Navn sif jeg je aldrig at vide.

Ludvig.

Hanne! min gode Søster Hanne!

Agnes.

Virkelig Din Søster?

Ludvig.

Ligesaa virkelig, som Du min Cousine.

Hanne.

Ejenerinde! min Broders smukke Cousine! Til-
giv, men jeg kan umulig holde Latteren tilbage, ved
at see denne Broder igjen. Det var alt for naragtigt.
Jeg har ikke seet ham, siden den Gang med Raaben og
Kapperolliken paa. Deres Broder har dog fortalt sin
Søster det? — — —

Agnes.

Din Søster, Ludvig! er meget munter. Hvil-
ket? —

Ludvig.

Jeg har Uret i, at jeg ikke har talt om den pu-
seerlige Tildragelse, da Anledningen gjør min gode
Hanne megen Ære.

Hanne.

Mig? — nei Dem, Dem gjør den Ære. O!
men er han Deres Cousin, saa maa De kjende høm,
og vide, at det er det øedelmodigste, det meest velijje-
rende, det bedste Menneske under Solen. O! hvor

jeg er glad, at jeg seer Dem igjen! De har dog nylig
havt Efterretning fra den arme Kone, som De den
Gang reddede fra al den Elendighed?

Ludvig.

Bed Din Hjelp, gode Hanne! — nei jeg har
længe ikke hørt fra hende.

Hanne.

Da kan jeg bringe Dem en ikke endba saa gammel
Hilsen. Hun, og hendes Mand, og mange gode Mens-
nesker velsigne Dem hver Dag for al den Lykke, De der
bragte til Vie.

Agnes.

Ludvigs Søster gjor mig stolt af min Cousin,
men ogsaa nysgjerrig. Den Tildragelse — — —

Hanne.

O! den er til at lee sig forbærvet over. Forestil
Dem! denne alvorlige Patron opdagede man midt om
Natten paa mit Kammer. Jeg sik ham i en Snup-
stjult i mit Klædeskab; men man snusede omkring, og
træk mig ham frem med min Kaabe, og et af mine
Nattsoier paa.

Agnes.

Dem, Hr. Burchard! Dem? —

Ludvig.

Min lille Cousine maa vide —

Agnes.

Forslad mig! det, jeg veed af Historien, er allerede,

synes mig, meere end nok. Men De! De vil fortroe mig en saadan Forbindelse! De, som for et Dieblik siden talede saaledes om Anton, har selv været i Stand til en Forbindelse, som — — Jeg beundrer Dem. Jeg vil ikke videre forstyrre.

Ludvig.

Du vil gaae, min lille Cousine! Jeg følger —

Agnæs.

Det frabeder jeg mig. Det er desuden kun et lille Stykke hjem. Forsom ikke deres gjenfundne Søster! O Mennesker, som jeg er fastet ud iblandt!

Tredie Optrin.

Ludvig. Hanne.

Sanne.

Hun løber bort!

Ludvig.

Min Søster Hanne er nok ogsaa lidt Husentast. Denne Historie er neppe saa at fortælle for Folk, som ikke ved Sammenhængen.

Sanne.

Men brød hun ikke af, førend jeg kom saa langt? Jeg skulde desuden formode, Deres Cousine kjendte Dem.

Ludvig.

Meget kort, og —

Sanne.

Og Cousine! haha! nu gjetter jeg det. "Cousine, ligesom jeg Søster," det vil sige: foregiven Cousine! Broder! jeg skulde dog ikke faae Anledning til at holde Dig en lille Formanings-Præken?

Ludvig.

Den vil neppe behøves. Jeg haaber, Du kjender mig nok til, ikke at ansee mig farlig for en stakkels uskyldig Pige!

Sanne.

Sandelig det gjør jeg, og det, som meere er, en Pige, uskyldig eller ikke, vilde neppe heller blive farlig for Dem.

Ludvig.

Nu da; saa fortæl mig gode Pige! hvorledes lever Du?

Sanne.

Prægtigt! Prægtigt! — O, jeg har siden, nu for kort siden, faaet et Herstab! Ja Hr. Broder! den bedste, den fortreffeligste, den skønneste Pige i hele Verden. O, men heller ikke lykkelig.

Ludvig.

Og det er?

Sanne.

Men nei; det er ikke det Slags Ulykke, som Edelmodighed kan afhjelpe. Nei men — o det er vel, det er usigelig vel, jeg treffer Dem. De er dog lige saa god, som De var?

Ludvig.

Jeg haaber, ikke slettere. Men hvorfor var det saa lykkeligt, at Du traf mig? Har Du ogsaa her no- gen i den ulykkelige Kones Kaar, som Du forrige Gang tog Dig saaledes af? Hvad jeg kan undvære af mine Sparepenge, er endnu til den gode Hannes Tjeneste.

Sanne.

O nei! mit Herfkab har nok for det, jeg behover, endogsaa dertil, saavidt det kan gaae gjennem mine Hænder. Desuden er jeg selv ved Muffen. Ja, min Broder bør jo dog vide det. En gammel Faster, jeg havde i Felsberg, har for fort siden efterladt mig 1200 Gylden, som jeg endnu har det meste af.

Ludvig.

Det er jeg glad for. Jeg vilde, Du var endnu meget rigere.

Sanne.

Det vilde næsten være mig det samme, for jeg kan ikke komme til at bruge det, jeg har, engang.

Ludvig.

Du ikke? hvorledes forstaaer jeg det?

Sanne.

Det vil jeg — dog nei, det vil jeg ikke fortælle Dem, for saa græder jeg, og — jeg vil saa nødig græde. Nei, men seer De, langt derover paa Bakken, forbi den anden Allee, det graae Huus, der een, to,

tre, det fierde paa hoire Haand, to Trapper op. Jeg siger ikke mere. Jeg veed vist, De gaaer selv derhen.

Ludvig.

Min gode Hanne anviser mig det. Vel!

Hanne.

Men det er sandt. Penge — det er ikke alt; og dog, ogsaa der behøves Penge, og det endda ikke saa faa. De har vist ikke saa mange med, at De kan undvære dem, der maaſſe kunde behøves. Mig vil de underlige Mennesker ingen have af.

Ludvig.

Jeg er nogenledes forsynet. Jeg mener, jeg kommer ud.

Hanne.

Nei vist gjør De ikke. For en Sikkerheds Skyld kan de jo tage imod mine. De kan jo forvare dem for mig. Jeg faaer dem altid igjen.

Ludvig.

Vel! dersom jeg behøver det, saa lover jeg at tage mod dit Tilbud.

Hanne.

Nu! altsaa de staae til Tjeneste. Jeg har dem naturligviis desuden ikke hos mig. Men, hille Skamfærd! Klokk'en slaaer alt Tolv. Jeg maa galoppere hjem. Naar De vil mig noget, saa — Hjørnehuset nede ved Alleen. Vi sees!

Fjerde Optrip.

Ludvig

(staer et Sieblik, og stirrer hen paa det Sted, Hanne anviste ham.)

Men nu er det de Folks Spisetid. Ultsaa først en lille Forklaring med den gode Agnes, saa hen til de ulykkelige Folk, Hanne anviste mig; — og saa — O, min Rose! min gode Rose! skal jeg da aldrig finde Dig igjen!

(Han gaaer bort mellem Drøerne.)

Femte Optrip.

(Unden Egn nær Pyrmont.)

Fru Lauter. Major Berghorn.

Berghorn.

Lyftige, glade, lykkelige, skal Folk være; især derfor maatte det være, man skulde gifte sig. Kan man da være det, uden at være gode og fornuftige? Deres Son er et Barn.

Fru Lauter.

Hvor vil De hen? da han blev født, var jeg knap sytten Aar gammel.

Berghorn.

Ultsaa er han nu over de fyrettyve. Jeg siger Dem, Deres Son Hosraaden er en Dreng, en uopdragten Dreng; send ham i Skole. Glaut og skjevt

Complimentmageri er lige saa lidt Tegn paa Opdragelse, som Ryggeslosshed paa Forstand eller Mands Characteer.

Fru Lauter.

Man veed dog, Ungdommens Tilbørelighed var altid en Smule Galanterie.

Berghorn.

Farvel Fru! det er mange Aar, siden vi saaes. De er den samme, mørker jeg. Jeg leed aldrig at høre slette Sæder tagne i Forsvar. Af et Fruentimmer, helst et, der selv skal gjelde for at være af Stand og Opdragelse, er det mig fuldkommen modbydeligt.

Fru Lauter.

De er mig dog ogsaa den evige Bulderbasse. De vil gaae, da vi efter femten, sexten Aars Forlob neppe har seet hinanden i fem Minuter, uden at faae sagt mig, hvorledes De i al den Tid har levet; uden at De bekymrer Dem det ringeste om mig, eller engang fortaeller mig, ved hvad Hændelse vi her mødes.

Berghorn.

Som om det, eller nogen venstabelig Forbindelse laae dem paa Hjerte. De kalber mig Bulderbasse. De veed selv, hvor lidt jeg er det; hvor villig jeg stedse har voeret til efter Evne at skaffe og tage Deel i al sædelig Glæde, som ogsaa til at raade Bod paa Misfornoelsen, naar det stod i min Magt, endog uden saa noie at undersøge Aarsagen. Uagtet vi nu er i den

Alder, Frue, hvor det ikke gaaer an, selv at gjøre
mange Spilop; saa glæder det mig bestandig at see
glade Folk. Dersor er jeg her, hvor Folk under Paas-
skud at sørge for Helsbreden, samles for at fornse sig.

Fru Lauter.

Nu kan jeg igjen lide Dem. Men De talte om
et ungt Menneske, som De her sogte.

Berghorn.

Ta! en saadan Fyr skulde Deres Herr Hofraad
være. Netop det modsatte. En ørlig, aaben, rast,
inderlig godmodig Knos, som kommer lige ude fra
Landsby-Opdragelsen, ufordærvet af Sæder og Hjerte.

Fru Lauter.

Hvem er da det Særsyn?

Berghorn.

En af dem, Frue, som jeg glæder mig over at
velte mig ind paa, for at bidrage til at holbe ham fra
det besmittende Selskab med saadanne Fløse, som Herr
Hofraaden, Deres Herr Eitelsels, og de Fløse, som
saadanne Karle trække sammen her til at besnere den
uerfarne Godtroenhed. — Men siden jeg dog seer Dem;
Jeg ørgrer mig, og skammer mig næsten over, at jeg
ikke har spurgt om, hvad jeg sagtens alligevel har gjort
 mig Umag for at glemme. — —

Fru Lauter.

Dg det er?

Berghorn.

De forstaer mig ikke. — Et ungt Fruentimmer,
som nu vil være saa en sytten Aar omtrent.

Fru Lauter.

I Sandhed, Herr Major! jeg er ikke stærk i at
udlægge mørke Taler.

Berghorn.

Er min Tale Dem mørk? jeg faaer da gjøre den
lys. De erindrer dog vel, saa et Par Aar efter Deres
fødig Mands Død, inden jeg endnu havde skillet mig
ved det Gods henne ved Siden af Deres — da den flau
Dreng, denne Eitelsfels, løb der om Dem. Fruen blev
upasselig. En lille Reise paa nogle Maaneder blev
nodvendig. De gjorde mig den Øre at betjene Dem af
min Fortrolighed, for at skjule Frugten deraf.

Fru Lauter.

De er en grusom Mand, Herr Major! De burde
skaane mit Hjerte for den knusende Grindring om et
ulykkeligt Viebliks Forvildelse. Det vilde De, dersom
De vidste, at det frembragte en Pige, Herr Major,
saa elskværdig, smuk, velopdragen.

Berghorn.

Det er mig kjært, at De dog ikke reent er en
Ravnemoder. Jeg havde neppe ventet det.

Fru Lauter.

I Sandhed, fordi De er Medvider i den fatale
Lilbragelse, maa jeg taale af Dem, hvad der er haardt

at forudsie. Og, naar jeg nu siger Dem, at denne Forvildelse har kostet mig hvert Aar til de Folk, hos hvilke den lille Uskyldige blev hensat, over 50 Aaer? Nu er hun da ogsaa kommen saavidt, at hun skal være saa god at sørge for sig selv.

Berghorn.

Det gjor De Dem til af? — Hvor meget koster vel Deres Herr Son Dem om Aaret for det, han anvender paa at holde andre elendige Skabninger i For-dærvelsen? Det er nu mange Aar siden jeg saae Dem. Jeg sogte Dem ikke. Det ærgrer mig, at jeg stodte paa Dem.

Fru Lauter.

Mig ikke mindre. De er en utaaelig Mand, Herr Major! Jeg veed ikke heller, hvorfot jeg længer skulde udholde denne kjed sommelige Samtale. (Med sig selv.) Han er dog for ærlig til at robe, hvad han engang har lovet at fortælle.

Sjette Optrin.

Berghorn (allene.)

Det er en Moder! O af dem vorer der da og Born frem! Lykkelige de, som de reent ud aldrig besatte sig med. Det glæder mig dog, at jeg sik at vide, det stakkels Pigebarn er blevet der hos den skikkelige Kone, som tog imod hende, da hun var spæd. Det er uret, at jeg saalænge ikke har underrettet mig derom,

da jeg dog var Medviber. Hvor naturligt, at der af saadanne forladte Stakler ellers bliver det Slags, som gaae her, og lægge an paa at ødelægge dem, der endnu kan ødelægges. Ha! der kommer en, den ene af de to, som min flinke, unge Provindskrabat er falder i Klørne paa. Jeg maae give mig i Snak med hende, sejondt det falder lidt tungt at tale stikkelig til det Slags.

Syvende Optrin.

Berghorn. Agnes.

Berghorn.

Et Ord, lille Tomfru!

Agnes.

Min Herre!

Berghorn.

Det er hende, som logerer her med Ludvig Burchhard?

Agnes.

Med min Cousin, Ludvig Burchhard, og min Søster Adelaide Dupuis.

Berghorn (med stigende Bitterhed.)

Cousin? hør Tomfru! hun maa ikke kalde ham Cousin. Jeg lider det ikke, hører hun.

Agnes.

De känner ham, min Herre!

Berghorn (sagtner sig, ironisk.)

De vil komme i slet Rygte for ham.

Agnes.

Deres Nasyn, min Herre! hvor haardt De end taler, har saa meget ørværdig — —

Berghorn.

Det nyttet ikke at tale saadan med mig, lille Pige; jeg er et godt Stykke over de tredfindstyve Aar, desuden — —

Agnes.

Deres Nasyn, og deres Advarsel forbrer min Forstolighed. Hvor streng endog Lyden af Deres Stemme er; saa synes den mig at robe en redelig og velsindet Mand.

Berghorn.

Det er jeg. Men derfor?

Agnes.

O, derfor maa De høre min Retfærdiggjørelse. De forbyder mig at kalde Herr Burchard Cousin. De taler haardt om ham. Det er sandt, han er ikke min Cousin; men, min Herre! lige til for nogle Dsiebliske siden, har jeg i den forte Tid, jeg har kjendt Ludvig, havt saa mange Leiligheder til at troe om ham, at han er en sjeldent, ædel, fortreffelig, ung Mand, og som saadan talte alle Mennesker om ham i den Egn, hvor jeg er fra.

Berghorn.

Tor Pokker! derfor, just derfor. Torstaer hun mig ikke? det vilde hun være vel tjent med, om det rygtedes! Jeg forsikrer hende om, der vil ingen i Længden komme til at troe, at hun har faaet ham til at blive en Udhaler.

Agnes (bevængstet.)

Min Herre! jeg skulde — —

Berghorn.

Nu hun, eller hendes smukke saa kaldte Søster. Jeg siger, ingen skal komme til at troe det om ham, fordi det aldrig vil blive sandt, uagtet man seer ham her hver Dag i saadant Selskab.

Agnes.

Det, De der siger, ørværdige Gamle! Jeg forstaer ikke Deres Ord — men Deres Tone — Deres Mine siger mig noget saa — De knuser mig, ørværdige Gamle! De giver mig et Lys — en Mistanke — —

Berghorn.

Pige! Du seer mig saa uskyldig ud, at — saa gammel jeg er — saa undskylder jeg dog ganske Ludvig; jeg kan selv ikke tilgavns troe om Dig, det, dog ingen tvivler om; heller ikke kan jeg tale haardt til Dig. — Ulykkelige Barn! Gid jeg kunde sige, uskyldige, ulykkelige Barn! er der nogen virkelig Godhed endnu hos Dig, Du Lærling af Mamself Dupuis, saa saan den brave, den herlige unge Burchhard, i det mindste

for den Skjændsel, at gaae her for hele Verdens Dine
med en saadan, som — den Mamsell Dupuis er, og
som hun vilde opdrage Dig, ulykkelige, til at blive.
For Resten! man passer paa Den; og Den hende og Dig,
om venlig Advarsel bliver frugteslos.

Ottende Optrin.

Agnes (allene.)

Altsaa — altsaa — er Adelaide et Fruentimmer,
hvis Omgang en ødel ung Mand skal skaanes for —
og jeg — jeg skal være hendes Lærling! "Ulykkelige
Barn", siger han; og, "gid jeg kunde sige, uskyldige
ulykkelige!" Det troer Du altsaa ikke at kunne, ødle,
grusomme Gamle? Græsseligt! græsseligt — Det
skulde være muligt! O! det er slette forvildede Men-
nesser, der kommer. Der er i Adelaides hele Adfærd
meget, som jeg aldrig har funnet forklare mig, især
siden hun kom hid — Og den Gammels ørlige godmodige
Ansigt — og — O jeg maa tale med Adelaide, reent
ud, uden Forbeholdenhed. Og, naar saa hun virke-
lig er, hvad hun alt for meget lader frygte, hun er —
o hvor — hvor flyer jeg saa hen?

Niende Optrin.

Agnes. Kammerherre Eitelfels. Hofraaden.

Hofraaden.

Den søde lille Agnes!

Litelfels (sanger Hende, i det hun vil løbe.)

Agnes vil igjen smutte fra mig.

Agnes.

Ret, ret! Min Herre! Det er ret, at De begegner mig saa. Der er ret, at De viser for heele Verden, at De er et skamlost Menneske, og at jeg hører med til det Slags Folk.

Litelfels.

Er Du gal, Pige?

Agnes.

De hører jo, jeg siger, De er det, min Herre! just dersor — hvor kan De, De, et Menneske af vores Selskab — ville noget, som er ret? Forstaer De mig ikke? Det er ret, De gjør, hvor kan De da ville gjøre det! — Dersor — o dersor lad mig gaae!

Hofraaden.

Jeg beder, Herr Kammerherre! for min Skyld!

(Litelfels slipper Hende.)

Agnes (til Hofraaden.)

Tak min Herre! — skjøndt ogsaa af vore Folk! Tak! — Skulde det have hændet Dem før, at en Ulykselig har været Dem forbunden? (Gaaer.)

Tiende Optrin.

Litelfels. **Hofraaden.**

Hofraaden.

Hvor De er u forsigtig! Tilgiv mig! Herr Kam-

merherre! at jeg er saa fri, at sige Dem det; De glemmer reent, at jeg er med. Virkelig! hvor kan De glemme, at jeg er i en Stilling, som gjør det nødvendigt at være yderst tilbageholden.

Litelfels.

For Handen! Hvem kan erindre en saadan hjertebrækkende Roman, naar den sode Unge flyver een lige i Armen? I Astes, da De i Mørke sneeg Dem ind ad Bagdøren, gik det an.

Sofraaden.

Ta seer De; det er ganske noget andet.

Litelfels.

Teg begriber! kom den pertentlige Landsbypige, Deres Rose, efter det; der vilde blive en Cathechisering. Men hvad gik der i Dag af den lille Satan?

Sofraaden.

Nykker! Dog hun er novice endnu. Har ikke Mademoiselle Dupuis ogsaa formanet Dem?

Litelfels.

Vist har hun! Men min Gud! Hun var ogsaa lidt landsbybly det Var Gange, jeg før saae hende. Men hørde De nu, hvad hun sagde?

Sofraaden.

Tør jeg give mig den Frihed, at sige Dem det, saa har De neppe den rette Maade til at temme saadan Bildbasse. Det turde jeg nu paatage mig saa vist.

Litelfels.

Min Methode tor ogsaa staae an. Jeg har selv
aftalt med vor gode Ven Max. Paa een eller anden
Maade vil han nok hjelpe mig til at opdrage hende.
Kun, at vi havde den pudseerlige Junker, som ingen
forstaer sig paa, af Halsen.

Hofraaden.

Det er en allerkjøreste sod Pige.

Litelfels.

Nu! men jeg maan til min dejuner. Det er
Tid. Vil De endnu ikke være med? Betenk dog, en
dejuner dansant!

Hofraaden.

De veed, min kjære Hersterinde vil ikke; Kan da
jeg? Det er Frierdagene, Herr Kammerherre!

(De gaae.)

Ellevte Optrin.

Burchards og Mamselle Dupuis Værelse.

Adelaide. Anthon. Dreistern.

Carsten Weisbarth.

Adelaide.

Bekommen mine Herrer!

Carsten.

Tor Fanden! Han er alt ude, saa jeg sit endnu
ikke gjøre hans Bekjendtskab! Og Agnes med?

Adelaide.

Før længe siden begge to i det Grønne.

Carsten.

Det er Din Skyld, Anton! De maa vide, Mam-selle Dupuis! Han har besluttet, at være frisk Fyr; han mærker, der kommer ikke noget ud af at være den evige sode Hyrde. For at skyde Hjertet op i Livet paa ham, tog vi Frokost sammen; men inden han kunde drive det, er alt Tiden forløben. Havde han faaet tomt bare et Par Glas endda, saa skulde De seet ham som et andet Menneske.

Adelaide.

Den Mangel vil jeg see at oprette. (Ringer.)

(Der bringes Frokost, Flaske og Glas.)

Anthon.

Ta, frisk Fyr vilde jeg blive. Men hvordan? som I andre Fuskere! Nei, som Burchard; han forstaaer det tusind Gange bedre; med alt det, vilde jeg han var paa Bloksbjerg.

Carsten.

Som Burchard! — men er Du ikke der alligevel jalour paa ham, Kammerat! Nu saa har Du da Ulykke nok. Du er ligesaadan en Nar, som han. Det er Landsbnygger og Pertentlighed. Den første Regel for Omgang med de Skjonne er: pereat Jalousie! Skaal paa det samme: pereat!

Anthon.

Nu da — nei den Skaal glider ikke; hvorfør ikke:
pereat han, som tager os Agnes væk!

Adelaide.

Og dog kan De slaae Dem saa sikkert til No, thi
for det første kan jeg gratulere Dem med den Efter-
retning, at Agnes er ligesaa slaaet i Dem, som De i
hende.

Carsten.

Au! saa er hun jo tabt for heele den øvrige stak-
kels Verden.

Adelaide.

Og for det andet er Herr Burchhard allerede en-
gageret.

Carsten.

Hvem er ikke det?

Adelaide.

Han er her allene for at opføge een vis Rose
Gelner, som skal være kommen her til Brønden i Sel-
skab med en Madame Rehberg fra Brunswig.

Carsten.

Og endda boer han her med Mademoiselle Dupuis
og Agnes? Han er ikke saa gal.

Adelaide.

Han har givet mig selv i Commission at opføge
ham denne Madame Rehberg.

Carsten.

Men Nehberg! — det Navn. — Ja vist! Tanten, og den lille søde Landsbypige. De er her med Frue Lauter.

Anthon.

Hun er deilig.

Carsten.

Men det er alt. Livlos, livlos, som Lilien i Enge.

Adelaide.

De kjender hende?

Anthon.

Det er jo hende, der skal have Fetter Lauter. De har været borte et par Dage her henne paa Modesrens Gods. Ja Aftes først kom de hid tilbage.

Carsten.

Smuk er hun, men ikke seer hun ud til, at nogen skulle umage sig langt for gjøre hendes Crobring. En kjon Bondepige i en Helgenindes Rolle. Ja Malerne give ogsaa undertiden detslags Billeder ret kjonne Ansigter.

Anthon.

Men hvorledes kom De i Kast med denne snurige Figur, denne Herr Ludvig?

Carsten.

Vi glemme det væsentlige. Først hans Skaal. Nu kan Du dog vel drikke den, da han vel ikke kan være Dig saa farlig længer.

(De drikke.)

(19*)

Anthon.

Hans Piges Skaal!

Adelaide

Begyndelsen til vores Bekjendtskab med ham var narrist nok. I den By — hvad hedder den, en 15 a 16 Miile herfra, ligemeget — var Madame Nehberg og Niecen taget ind. Vi med. Han kom silde, og havde jaget adskillige Møtter og Dage for at hale dem ind. Nu havde han naaet det; men alle Værelserne i Huset vare optagne. Han tog til Tøkke, satte sig ind i Taleschen, som havde bragt ham, og faldt naturligvis i een dyb Sovn. Dette vidste Kudsk'en intet af. Midt om Natten spønder han for, og kører ham tilbage igjen til den forrige Station. Der vaagner han nu tidlig om Morgen'en, og troer, han er endnu, hvor han om Natten var kommen. Det varer længe, før rend han efter den latterligste Hurlumhei begreb Sammenhængen. Nu føynde han sig da, alt det han kunde, tilbage igjen; men Madame Nehberg og hans Rose var imidlertid borte, og, hvor de var taget hen, vidste ingen. Vi, som om Aftenen havde hørt ham spørge med Heftighed om et par Damer, var der endnu, og kunde ikke vide, om det ikke maaßke var os. Os fandt han; og det var billigt, at vi søgte at holde ham skadeslos.

Carsten.

Naturligvis! og det forstaer sig, han blev skadeslos!

Adelaide.

Med alt det, han farer Landet om efter en Pige,
saa — oh! saa var han i Stand til at holde Dem,
mine Herrer, artige Forelæsninger.

Carsten.

Det troer jeg. Skinsyg er han sagtens som Fanden.

Adelaide.

Troede Han, der var Aarsag dertil, saa voer vis paa, vi var ham qvit inden en Time. Derfor —

Carsten.

Men hvor bliver han nu af? jeg længes efter at gjøre hans Bekjendtskab; og Agnes sukker stakkels Anthon efter.

Anthon.

Sukker! Jeg sukker ikke længer. Jeg kunde ørge mig over mig selv, at jeg ikke kan være en Fandens Tyr, som I andre; at den lille Her skal gjøre mig til en alvorlig Grinebider, mens I andre kan lee ab alle Indtryk. — Et Glas endnu: pereat al Alvorlighed, og pereat Sr. Burchardt! ho! der er Agnes!

Solvte Optin.

De Forrige. Agnes.

Anthon.

Nu Agnes! Den Skaal skal Du stemme i med.
 Oh! det Ansigt, Du der kommer med, det gør det
 nødvendigt, Agnes, at Du stemmer i med os: Pokker
 i Bold med al Alvorlighed!

Agnes.

Sikkerlig! Herr Dreistern! o! sikkerlig. Jeg
 vilde ønske, at jeg kunde — — men ikke istremme den
 blot! o drikke, drikke den Skaal til en fuldkommen be-
 dovende Kuus. Jeg — behover det.

Anthon (med Ømhed.)

Agnes!

Agnes (sigeledes med stærkt udtryk.)

Anthon! — Men bort med al Alvorlighed! Var
 den ikke saa, Deres Skaal? Skulde De have havt no-
 gen Alvorlighed paa Hjertet at jage bort! Jeg har blot
 to Ord at sige Mademoiselle Dupuis. Vilde De vel
 tillade mig det? Saa er jeg strax borte, og det er ikke
 min Skyld, om ikke al Deres Alvorlighed ogsaa er
 forbi.

Anthon

(Som et Dieblik har været høist alvorlig.)

O — men der er jeg igjen en Drømmer. — Dit
 Sind er i Oprør, Agnes! Du har grædt. Jeg har i
 Gaar sat Dig Griller i Hovedet. Jeg sagde Dig,

jeg elskede Dig, og det sagde jeg som en Romanhest!
 Det var dumt af mig. Tro mig ikke. Jeg holder
 af Dig; men den Alvorlighed er Narreri; Seer Du,
 jeg er en ung Galning, som alle de, her sværmer om
 Dig. Jeg holder meere af Dig, end alle de andre tils-
 sammen. Men en Galning er jeg. Det var alt for
 alvorligt Spidsbuberi, om jeg vilde indbilde Dig, at
 jeg eller nogen ørlig Karl meente Dig det alvorligere.

Adelaide.

For Himmelens Skyld, Her Dreistern! — De seer
 dog, Mennesket er forvildet, Agnes!

Agnes.

Jeg seer — o jeg seer! Anthon! Tak, Tak, for
 Deres Verlighed! Jeg vidste det før. Jeg burde vidst
 det. De gjor mig fuldkommen overbeviist, om jeg ikke
 var —

Anthon.

Jeg forstaaer Dig sagtens ikke, Pige! Ikke heller
 gav jeg speculere derpaa. Men Du forstaaer mig, og
 veed, at jeg holder af Dig, som en ørlig Galning. —
 See! der har vi Burchard.

Trettende Optin.

De Forrige. Ludvig.

Anthon.

De finder Selskab! en endnu af Adelaides gamle
 Venner. En feiendes Fyr, Herr Burchard!

Ludvig (hilser med Kylde.)

Anthon.

De maa tage Frokost med, o, ja viist, De maa gjøre alting med; det har jeg for min Part besluttet. Især den Skaal, vi drak for et Dieblik siden, den fortjener at gjentages: Fanden i Vold med al Alvorlighed!

Ludvig.

Teg drinker ingen Viin til min Frokost, og ingen affindige Skaaler.

Anthon.

Affindige! nu vel! men De maa! See her! Jeg istemmer den med den sode Agnes paa mit Skjod.

Ludvig (føldt befaledende.)

Slip Pigen, min Herre!

Anthon.

De befalet? med hvad Ret?

Ludvig.

De er hos mig.

Anthon.

Det veed jeg. Men De befalet?

Ludvig.

Og tillige, at De strax forseier Dem bort.

Anthon.

Hverken det ene eller det andet.

Ludvig.

Ikke? Paa Dieblikket, min Herre! eller jeg faste Dem ud.

Anthon.

Hvad? De kaster mig ud? Ved De, hvem De
tale med? (gaaer ham paa Livet.)

Carsten.

Du vover!

Ludvig.

Vover? hvad skulde jeg vove, ved at opfylde den
Pligt, at fælle mine Veninder ved et Par uforstammede.

Agnes

(vriden sine Hænder i sum Fortvivelse.)

Adelaide.

Men Herr Cousin! mine Herrer!

Carsten

(da Ludvig har krystet dem mod Døren.)

Lad os gaae!

Anthon.

Bel, min Herrel jeg gaaer, for denne Gang.
Men vi tales ved! alvorlig tales vi ved.

Fjortende Optrin.

Ludvig. Adelaide. Agnes.

Adelaide.

Herr Burchard! Cousin! Hvad har De der gjort?
Og De kan overiile Dem saa forskæfelig?

Ludvig (albedes rolig.)

Fat Dem! hvad — kunde jeg andet?

Agnes.

Græsseligt! o Ludvig, Ludvig! Bidste De —
Døs, mig, o ogsaa mig — gjør De dette for, udsetter
Dem selv for alle gode Menneskers Omdomme! Og
jeg, jeg! —

Adelaide.

Og det Folk af Stand, og med den Allarm!
Seg er vis paa, alle Folkene i Huset hørde det.

Ludvig.

Veed da ikke hele Verden alligevel, at en ublu
Skurk, som fornermer Uskyldighed, maa — i det mind-
ste kastes paa Doren. Men Du seer jo forfærdelig
bleeg og forvirret ud, lille Cousine!

Agnes.

O Herr Burchard! ikke mere det Navn! Edle
Ludvig! thi uagtet De er her — og uagtet det, Pigen,
vi modte, fortalte, og som jeg maa have misforstaet —
er De uskyldig, som De er ædel og god. O men ber-
for beder jeg, besværger jeg Dem: skynd Dem bort fra
os, kom aldrig til os mere! Tak, uendelig Tak for
Deres Godhed.

Adelaide.

Hun er syg, haardt angrebet, arme Agnes! Hun
behøver virkelig Doctoren. Sol engang hendes Puls,
og see Hendes Nine! Sødeste Cousin! Dersom De
selv vilde springe hen til Doctoren, saa kom han strax!
Stakkels gode Agnes:

Ludvig.

Virkelig er hun ikke vel. Jeg gaaer i Dieblikket
at hente ham.

Femtende Oprin.

Adelaide. Agnes.

Agnes.

Ludvig! Du gaaer — Men vel! Naar Du
kommer tilbage, saa er Agnes borte! Hendes Tak,
hendes Hsiagtelse, ødle unge Mand, bliver stedse hos
Dig. — O Din Tilgivelse! Men den skal Du ikke
nægte mig, naar Du faaer vide, hvad Du ikke veed.

Adelaide.

Du er forunderlig, Pige! Din Forstand —

Agnes.

Ta forunderlig er den med et i Dag bleven opkla-
ret. Jeg forstaer, hvad jeg, desværre, før ikke for-
stod.

Adelaide.

Hvad da, min Engel?

Agnes.

Deres! O! jeg var Deres. — Et forladt Barn,
tankeløs, uerfaren. De — gjorde mig til Deres
Lærling, sagde den graahærdede Gamle. — Jeg har
udlært, Mamsell Dupuis! — O! havde De et Hjerte
at tale til, saa vilde jeg fortælle Dem den Glendighed,
den uudsigelige Jammer, De har braget over mig, og

over Dem selv, hvis De kunde føle den. Det har De ikke. Men jeg vil meddele Dem en Advarsel, som jeg selv har faaet. Dersom De ved Deres Omgang vedbliver at udsætte Herr Burchard for at agtes lige med det Slags Mennesker, som De for Resten omgaaes, saa — man passer paa Dem, hører De — saa venter Straffen paa Dem — ikke den sande, den værste, som brænder i Hjertets Inderste — men den Behandling, Skjendsel, og Forfølgelse, Lovene skylder saabanne, som De er — og som jeg skulde have været. (Gaaer.)

Adelaide.

Er Pigen reent gaaet fra Bib og Sands? —
Hun løber sin Vei! Men Agnes!! — Skulde hun virkelig for Alvor pakke sig bort? Nu, hende var der saa aldrig blevet noget af.

A n d e t O p t o g.

Værelse hos Madam Rehberg.

Første Optrin.

Rose. Madam Rehberg.

Rose.

Saa høflig.

Madam Rehberg.

Det er ogsaa en Feil?

Rose.

Teg vil ikke, min Mand skal være høflig imod mig.

Madam Rehberg.

En smuk Lære. Heller grov?

Rose.

Det just ikke.

Madam Rehberg.

Hvordan da?

Rose.

Saadan, som Hofraaden ikke er.

Madam Rehberg.

Det vilde see kjønt! ud naar din Mand eller Brudgom kom travende ind i Stuen, lod Hatten sidde ned paa Næsen, og saae ikke til Dig.

Rose.

Nu, naar han i det Dieblik havde andet at see eller tænke paa; — bedre, end om han slog Ryggen i aldrig saa krum en Bue, og var soleslos nok til at see blid paa mig, naar jeg saae fortæbelig paa Ham.

Madam Rehberg.

Eller, naar han vilde ud at spadsere med Dig, sagde: Madam! Gesvindt! folg! hnrtig! hendes Vifte og Handfør!

Rose.

Han blev mig berved ikke saa foragtelig, som naar han spilte fremmed Ravaleer, eller underdanig

Slave, og med ydmygt Haandkys udbad sig det, som noget, der behovede stor Øpofrelse?

Madam Rehberg.

Brug din Fornuft, Pige!

Rose.

Den siger, jeg skal ikke begaae en dum Streg.

Madam Rehberg.

Hvad kalder Du en dum Streg?

Rose.

F. Fr. om jeg givtede mig med Hofraaden.

Madam Rehberg.

Aarsag! Fornuftig, mit Barn.

Rose.

Han er saa høflig, intet uden høflig. Jeg kan ikke elské Ham, han vist ligesaaledt mig.

Madam Rehberg.

Han ikke? Hofraad Lauter? Nu maa det maa Du dog tillade ham selv, bedst at vide. En fornuftig Mand; det tilstaer Du dog?

Rose.

Han kan ingen elské, folgelig heller ikke mig. Lad ham have Fornuft længe nok! Han skal have Hjerte for at kunne elské; og har han begge Deele, saa kan han ikke ville bukke sig en Pige til, som ikke kan tage ham.

Madam Rehberg.

Han kan ikke elské! Du er en enfoldig halstarrig

Tos! — Og har Du ikke dog selv givet mig Haab,
og selv Anledning til, at det er kommen saavidt, som
det er kommen. Var det ikke med Dit fulde Sam-
tykke, vi reiste hen til Fru Lauter, Hofraadens Moder.

Rose.

Men skulde nødvendig beraf flyde, at jeg skulde
ægte hendes Son?

Madam Rehberg.

Ta jeg saae nok, hvad jeg saae. For sit alle
Friere Afslag for Ludvigs Skyld, til Du kom efter, at
han var en vild Flemknegt. Siden da Du sit det Nys
om, at han skulde givtes, saa i det første Dieblik beslut-
tede vi at hevne os, og maaskee tage imod et Tilbud.

Rose.

O Tante! Sandelig, Tante!.....

Madame Rehberg.

Midlertid har jeg, saa at sige, indsladt mig med
Fru Lauter; og nu skal jeg staae i Stikken, siden det
kanstee ikke er saa reent med Ludvigs Givtermaal.

Rose.

Tael ikke meer om ham, Tante. Ham vil vi
glemme.

Madam Rehberg.

Om vi kan, Barn! Om vi kan, ja. Nei, vi
skal gjøre, hvad vi ikke kan lade; erindre ham, siden
vi dog ikke noget Dieblik kan glemme ham. Vi vil
lade ham vederfares Net, og tilstaae, at han var en

øedel Knøs, øerlig og flink, og elskværdig, saameget som nogen kan være, dersor havde Du Net i at elské ham.

Rose.

Kjæreste Tante, hvortil?.....

Madam Rehberg.

Du gider dog ikke saa nødig høre det. Du veed, det var mig ikke imod, om det var bleven ham, om Du endogsaa havde tilgivet ham, den Gang, han ikke endnu havde gjort det alt for galt.

Rose.

Jeg har tilgivet ham, og vil aldrig mere tænke paa ham.

Madam Rehberg.

Nei tilgivet ham har Du ikke; jeg veed det; og Du vil heller aldrig tilgive ham; og deri har Du ogsaa Net, Du Hjertens gode Pige! Et Diebliks Forvildelse kunde være, hvad det var, naar for Resten ingen sik videre Nys om det; men saa mange saadanne Historier, som da han kom der i Værtshuuset i Skoven, hvor vi maatte tage ind, da vor Bogn var gaaet itu, og bragte der en gemeen Dvinde med sig, og maatte lade sig der overrumple der for alle Folkene; og saa siden der i Cassel at snige sig ind i Huset hos Kammerpigen, og lade sig grike i et Klædeskab med hendes Matkyse og Kaabe paa.

Rose.

Hold op, bedste Tante, hvor gider De — ?

En Tiener.

Hofraad Lauter!

Rose.

Teg kan ikke tage imod ham. Tante! jeg tager ikke imod Hofraaden. For Guds Skyld!

Madam Rehberg.

Nu, nu, Barn! Jeg nøder dig jo ikke. Siden! siden! Du maa have Stunder at fatte Dig.

Rose.

Teg er ikke hjemme. Teg er syg; jeg er — i det mindste ikke nu.

Madam Rehberg.

Nei, nei! Teg gaaer ind at hilse paa ham i den anden Stue. Lad mig kun!

Andet Oprin.

Rose

(Slukker Dørene efter Madam Rehberg, og staaer Glæsen for.)

Rose.

Nei! nei jeg vil ikke see denne høflige Hofraad. For jeg ikke for Verdens Dine og i Selskab tale mere om min Ludvig, saa skal dog ingen forstyrre min Ensomhed (sætter sig med Haanden under Kinden.) Her vil jeg kun tænke dig, tilbagekalde vores Ungdoms henfarne Dage. — Og kan jeg da troe Dig til alt det, du beskyldes for? Det, jeg selv var saa hastig, o ganske vist for hastig, at troe dig istand til?

Tredie Oprin.

Hanne. Rose.

Hanne (glad og frugtsom.)

Jomfru! Jomfru Gelner!

Rose.

Hvad godt, gode Hanne!

Hanne.

O noget meget godt, men —

Rose.

Hvorfor men?

Hanne.

De er saa bedrovet, saa forsørget — og det, jeg har at sige, er saa inderlig fornoieligt — Jeg tor ikke —

Rose.

Tael, min gode Pige; Jeg behøver det fornoelige, jeg hører det gjerne.

Hanne.

Jeg kan ikke see saa megen Sorrig, som den, der hviler over Deres Hine, uden at græde; og — det er saa fort siden jeg kom til Dem, og De kjender mig saa lidt, at jeg ikke kan forlange at vide, hvorfor.

Rose.

Hvortil nyttede det hende ogsaa?

Hanne.

Men enten jeg er glad eller bedrovet, saa maa

jeg have nogen, noget godt Menneske at sige det til,
som vil glæde sig eller græde med mig.

Rose.

Nu kom kun med, hvad hun har at udtomme.

Sanne.

Teg er sprunget her lidt udenfor Huset ud imellem Træerne, for jeg maa ud, hvor jeg kan aande frit, om jeg skal trives.

Rose.

Dg der?

Sanne.

O der modte jeg — hvor kunde jeg tænke paa det? — en Broder, som jeg har faaet.

Rose.

Hun holder da meget af denne Broder?

Sanne.

O saa inderlig. Det gjorbe sandelig De ogsaa, Tomfeu, naar De kjendte ham.

Rose.

Det er hun saa vis paa?

Sanne.

Som paa, at jeg er til. Vibste De kun, hvorledes jeg kom til denne Broder. Seer De. Jeg havde den Gang — det er kun et Aar siden — Condition hos Kammeraabinde Bœhr i Cassel. I Huset heede en Kone, der var saa ulykkelig, forladt, syg, hjælpelös. Jeg sik Nys om en Fremmed, der var i Byen, som

havde saa mange Penge, og som havde givet, jeg veed ikke, hvormange, Louisdorer til en fattig Familie, jeg hjaende, hvis Nod han havde opdaget. Jeg henvendte mig til ham om noget for min stakkels Kone. Jeg sik ogsaa stikkelig, men han forlangte at tale med hende, for maaske at gjøre noget tilgavns for hende, sagde han. Fru Bæhr er en stræng Kone. Jeg maatte lade ham passere for min Broder, om jeg skulde faae Adgang for ham i Huset. — De seer paa mig, De troer dog ikke, jeg fortæller Dem Eventyr?

Rose (hestig.)

Og naar — hvorlænge er det siden? Bliv ved!
Bliv ved!

Sanne.

Snart et Var; ja i Fjor Høst.

Rose.

Og hans Navn.

Sanne.

Det veed jeg ikke; jeg sik det aldrig at vide. Min Broder kaldte jeg ham. Dog jo — det er sandt, han maatte dog hedde, ligesom hans Fader. Og han — ja hvad var det nu? — han kom der med sin Familie, medens han endnu var i Cassel — de hoede omme til Kjøbmand Salters.

Rose.

Ludvig Burchard?

Sanne.

Burchard, riktig Burchard fra Elbergen. De
kjender ham?

Rose (fatter sig.)

Af Navn! — (for sig selv.) o! skulde Hanne være
den Pige? —

Sanne.

O Tomfru! De skulde velsigne det Navn, og
ham, der boer det. Det meest velsignede Menneske un-
der Solen. Bidste De, hvud han udrettede for den
ulykkelige Kone; for alle dem, som behøvede en Men-
neskeven!

Rose.

Ogsaa beraf veed jeg en Deel, gode Hanne.

Sanne.

Ta men saa skulde De vide Løier. En Aften, da
han havde været hos Ministeren, eller ube paa Landet
for Konen, jeg taler om, og havde mange Ting med
hende at afhandlne, saa blev han derover hos hende til
meget silde, da alle Folk i Huset var i Seng, paa mig
nær. Og saa lukkede de Gadedøren; og da han skulde
ud, kunde han ikke komme ud, uben at vække hele
Huset. Det havde da seet ud, omrent, som om han
havde gjort et Mattebesøg hos hende, og det havde han
ikke, og var for god til at lade det se saadan ud.
Hvad skulde han gjøre? Koldt og Regnvejr var det.
Han gaaer op paa mit Kammer. Vi sidde, og slæbde;

en gammel Knegt i Huset lurer; seer en Fremmed liste sig om Natten op ad Trappen, sætter sig i Hovedet, det er en Tyr, ja endogsaa, at jeg staaer i Forbindelse med ham, troer jeg; Han sender i al Stilhed efter Politiet, det kommer, og — trækker min Herr Broder frem af et Skab, hvor jeg havde skjult ham, da der blev Spektakel, og vi ikke vidste, hvad det havde at betyde.

Rose

(ude af sig selv for Glæde.)

Hanne, Hanne! — og det er sandt, den rene Sandhed, hvad hun der siger?

Hanne.

Men hvorfor i al Verden, Tomfri, skulde jeg —

Rose.

Himlens bedste Welsignelse over min — — (stroaber at fatte sig.) min gode Hanne, som sætter saa megen Priis paa et godt Hjerte.

Hanne.

Seg vidste nok, det maatte være Dem kjært, at lære at kjende denne Broder; og nu har jeg ham her; jeg har talt med ham —

Rose.

Og hvor? — hvad vilde jeg sige? Ja jeg er virkelig glad — paa hendes Begne meget glad over — — og — — men nei! jeg er saa underlig i Dag — jeg lejer, og jeg græder — Jeg skammer mig — Hør Han-

ne! hun maa ikke sige til nogen, hvor besynderlig jeg bær mig ad. Der — —, hun maa have noget at gjøre hendes Broder tilgode med, om han skulde komme (giver hende penge.) Saa Tak for hendes Fortælling! Lad mig være lidt allene, gode Hanne!

Hanne.

S Sandhed Jomfrue — hvad skal jeg med det meget? De —

Rose.

Tag, tag! som jeg har sagt. Er der noget tilovers, saa den første Fattige, hun træffer, lad ham glæde sig med hende. Caa! gaa! lad mig være allene,

Hanne

(med betydende Mine gaaer.)

Fjerde Optin.

Rose (allene.)

Altsaa — Gode Gud! — hvor jeg har gjort den ødle, ødle Ludvig Uret? Uret gjorde vi ham! O Uret med enhver Tanke, elskede Ludvig, som fornærmede Dig. Tilgiv, tilgiv! O at jeg kunde lysse den velsignelsesrige Haand med Bon om Tilgivelse! Saaledes; saaledes skal hver Twivl mod Dig udsllettes og forsvinde — Og Du er her, Ludvig? Hvorfor er Du ikke her, her ved mit Hjerte, Din Noses elskende Hjerte! (efter nogen Taushed.) Men han er her i Pyrmont, og kommer ikke til os. Kan han være uvidende — — Men see ham

maa jeg dog (slader ud af Doren.) Hanne! Gaa ind, og
beed Tante trine herud. — Ja see ham, spejde hans
Dine — nei ikke spejde! ingen Mistanke mere! kun see
ham — ham.

Femte Optin.

Madam Rehberg. Rose.

Rose.

Teg er i lettere Stemning, soebé Tante, jeg er
nu munter, meget munter. Kan Tante ikke snart
faae Hofraaben bort, saa vi kunde gjøre en Tour endnu
inden Bordet?

Madam Rehberg.

Pige! synes Du da virkelig, at det kan bestaae
med sund Fornuft og Skikkelighed, at vise ham bort,
og saa i Dieblikket gaae ud?

Rose.

Nei! o nei! ikke engang ham maa man bedrøve
i Dag. — O men hvad! — Jeg maa jo see ham alli-
gevel. Lad ham gaae med.

Madam Rehberg.

Hvad skriver vi da i Dag, at Du paa engang er
bleven saa til Sinds? Ret min Pige! Ret! — (ind i
næste Værelse.) Herr Hofraaben er min Niece velkommen.

Siette Optrin.

Hofraad Lauter. De Forrige.

Lauter (siret og stram.)

Smukkeste Rose! jeg har den Ære at gjøre Dem
min Opvarthning.

Rose.

Og min Tante og jeg give os den Frihed at føres
flaae Dem strax en lille Spadseregang.

Lauter.

De tilgive mig, at jeg giver mig den Frihed at
sige Dem: De har Uret.

Rose.

De kan ikke! Men, bevare os! Uleilighed vil vi
ikke gjøre Dem. Vi gør vor Spadsersetour allene.

Lauter.

Virkeligen. De straffer mig for haardt, fordi
jeg bristede mig til at sige, De havde Uret. Jeg vilde
kun sige, at da Klokken alt er eet, og De endnu i Dag
ikke har spadserset, saa, da Veiret i Dag er saa usigeligt
skjont — næsten som De, skjønneste Tomfrue Gelner —
saa har De Uret i først nu at gaae ud.

Madam Rehberg.

Næsten siger jeg med Rose, De er alt for høflig,
Hr. Hofraad! Men brug dog Deres Forstand!

Lauter.

I det Dieblik jeg, efter Advarsel, begynder med
at sige Dem, De har Uret.

Rose.

Giv min Tante Deres Arm, Herr Hofraad!

Lauter.

Teg har den Ere.

Syvende Optrin.

(En fattig Stue.)

Mester Peter. Lise.

Mester Peter

(Kommer med sit Persejern, og presser paa en Kiole,
der er snart foerdig.)

Noget maatte det hjelpe; en heel Deel i det
mindste.

Lise

(Kommer paa Deerne ind fra Sidevaerelset og sætter
sig ved sit Sytoi.)

Hvilket, min Fader?

Mester Peter.

Hvordan er det med Din Moder?

Lise.

Hun har voeret lidt toligere, og nu, synes det, som
hun slumrer en Smule.

Mester Peter.

Det kunde hun da ogsaa traenge til efter en Dag,

som i Gaar, og en saadan Mat. — (for sig selv.) Her allene skal der komme snart hvert Aar en 3000, siger man.

Lise.

Gaer taler med sig selv.

Mester Peter.

Jeg regner over, hvad det vilde udgjøre, dersom de tog alle de unge endnu nogenledes brugbare Bengler, her kommer, og sendte dem til America.

Lise.

Af — til America?

Mester Peter.

Hvormange kommer her vel i Brondtiden hvert Aar? og nu til Achen, og til, jeg veed ikke? Mange bliver der dog hjemme, som ikke forstaar at knibe Kortene saa, at de kan faae Reisepenge. Alle de mange skulde de sende over, og lade forsøge, om de kunde staae sig, eller blive skudte ved Totaliternes Armee.

Lise.

O hvorfor skulde der sendes nogen over, til der at slagtes?

Mester Peter.

Nu jeg siger jo, Benglerne; de, som komme, for at spille deres eller andres Penge bort, for at lure paa unge fordaervede Loser, og plukke dem; for at forfoere Loser, eller lade sig forfoere, — — er de bedre værd,

siden der dog skal sendes nogen for at slagtes? Saa behovede de ikke en ærlig Karl, som vor stakkels Hans?

Lise.

O vor stakkels Hans.

Mester Peter.

Og saa kunde saadan en Karl, som den vakre Kammerherre, dog nyttet til Noget.

Lise.

Min Fader! Jeg kan dog ikke ret faae i Hovedet, hvorfor Fader ikke vilde, jeg maatte tage imod det Tilbud af den gode velsignede Hanne i Morges. Den kjere Pige, som vilde gjort Udlægget, og græb, og bad saa inderlig, at Fader dog vilde kun tage imod det!

Mester Peter.

Endnu engang, Pige! Ærlighed varer længst. Det var alt, hvad hun havde i Verden, alt, hvad der skulle gjøre hendes Lykke. Det var Taabelighed af Pigen. Saadan Hjælp er ingen Hjælp. Det er Lyveri, at benytte sig af Folks Taabelighed. (det banker.) Kom ind.

Ottende Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig.

Jeg veed ikke, om jeg gaaer feil.

Mester Peter.

Det kommer an paa, hvad De søger, min Herre!

Søger De, hvad Mængden, troer jeg, af de unge
 Tyrer søger i Pyrmont, Lystighed og Slapperment,
 eller Piger, der ville lade sig forføre, eller tjenstfærdige
 Folk, som vil leie et Bagværelse bort til hemmelige
 Sammenkomster, eller ogsaa — som ogsaa skeer — unge
 Knose, som ere dumme nok til at sælge sig selv for en
 Ruus og rare Lovter, til at lade sig slagte i fremmed
 Herres Tjeneste, og deslige, saa gaaer De feil! Herre;

Ludvig.

Teg søger intet af alt det, min gode Mand!

Mester Peter.

Søger De om en Skrædder, som kan give brav
 Credit, og mager det saa, at han staaer sig, naar Halv-
 parten af hans Kunder betaler — saa søger De ogsaa
 feil.

Ludvig.

Ligesaaldt, Mester!

Mester Peter.

Men søger De en Skrædder, som gjør Dem en
 velsyet og velskaaren Kjole, i kortest mulig Tid, for
 contant ordentlig Betaling, saa er Mester Peter Manden.

Ludvig.

De er uden Twivl vant til at være i slette Folkes
 Hænder, siden De gjetter paa, at jeg just skulde have
 et slet Wrende.

Mester Peter.

Vant? Det ikke. Jeg har ikke levet længe her i

denne store Verden; er først flottet hid for en fort Tid siden. De er neppe heller af de sædvanlige Brøndgjester?

Ludvig.

Hvoraf slutter De det?

Mester Peter.

De seer mig ikke ud enten til en Lykkesribber, eller Pigejæger, eller naadig Junker. Deres Ansigt og Mine spaar en ørlig ung Mand. Seer jeg ret, saa adva-
rer jeg Dem, at De tager Dem i Agt; for saadanne Herrer og Damer, der forstaae at lense Deres Kommer for alle Deres Penge, og Deres hele Person for hver Smule godt, der kunde være igjen, udgjor Brimmelen her, min Herre!

Ludvig.

Tak for Deres Fortrolighed, min gode Mand! Men da De taler saa aabenhjertig med mig, vilde De da vel sige mig, hvad der har bragt Dem til at ansee alting her saaledes, som De der beskriver det?

Mester Peter.

Hvorfor ikke? hvorfor skulde ikke hele Verden vide det? Seer De! hvor jeg før boede, var der kun lidet Næring. Jeg drog derfra for nogle Maaneder siden; her var nok, sagde man, at fortjene. Jeg leiede dette Huus. Nedan under ere et Par skikkelige Værelser. Dem leiede jeg bort. Professionen kan virkelig ret godt ernære sin Mand her. Leien indbringer ogsaa skikkeligt. Vi havde Udsigt til at slaae os ret godt igjennem; og

endda lægge en Nodstilling tilside. En vis Kammerherre von Eitelfels leiede sig ind her for Brøndtiden. Han betaler godt. — De kjender ham vel? er en af hans Venner?

Ludvig.

Teg har ingen Bekjendtskaber her.

Mester Peter.

Desbedre. — Nu! vi levede allerede her ret lykkelige, og havde Udsigt til at leve endnu bedre. Hvad skulde der ogsaa være i Veien? det er kun i Brøndtiden, her er lidt travlt. Min Kone, og min gode, gode Lise, der sidder, hjelpes ad at opvarte vor Logerende, som da sagtens ikke er saa let en Sag, men som sagt, saa bringer det noget ind. Og vidste De saa, hvilken en Kone jeg har, og hvordan en Datter min Lise er hende og mig? Oh min arme gode Lise! — —

Ludvig.

Bidere min gode Mand!

Mester Peter.

Nu! jeg kjender Dem ikke. Men det letter at forestille sin Kammer. Ja vor Kammer, Herre! For, seer De, denne Pige, vort gode, vort eeneste Barn, skulde til Mikkelsdag havt Bryllup med en Knos, der holdt af hende, fra de begge vare Born; en ferm Knos, god og ørlig som Hun; han var ifærd med at fåste Huus her; eiede intet, men forstod sin Profession;

og skulde gjort hende til den lykkeligste Kone, og alle os til de lykkeligste Folk i Verden.

Ludvig.

Dg hvorfor kan han ikke det endnu?

Mester Peter.

Landsherren behøvede at paataage sig en Levering af Recruter til Krigens derover i America. Vor gode Hans maatte altsaa indskrives som Recrut. — Paa Lovverdag gaaer Monstringen for sig; og saa Marsch til Stade, der indstibes, og — vil De vide mere? —

Ludvig.

Haardt! virkelig skæckeligt! — dersom der ingen Redning var. Men skulde den være saa umulig?

Mester Peter.

O nei saamen er den ikke. Seer De denne Pige her! (Tager hende ved Armen, og trækker hende frem.) For fort siden var hun ikke nærsaa udteret og affalmet, som De der seer hende. Hun hjalp, som jeg har sagt Dem, at varte Kammerherren op. For Hendes Skyld vil Herr Kammerherren ogsaa heller end gjerne betale de 300 Rbdler., som det kostet, at løse Hans ud. Men saadan en Losse er hun, at hun afflaaer ham en lidet Willighed, som han derimod betingede sig.

Ludvig.

Satan! Satan! Altsaa, min gode Pige! skulde tre hundrede Rigsdaler gjøre Dig ret meget lykkelig. Det meste deraf kunde jeg maaskee undvære,

Lise.

Gode Gud! — —

Mester Peter.

Og Vilkaarene?

Ludvig.

Frygt ikke, at jeg er af Kammerherrens Slags.
Et Par hundrede Rigsdaler har jeg tilovers. Jeg laa-
ner hendes Brudgom dem, og faaer dem tilbage, naar
han har Le:ighed. Ager driver jeg ikke.

Lise.

Virkelig! 200 Rbd. — Jeg har selv 30 Gylden,
og en Ducat, og et Guldkors, og Hans har ogsaa —

Ludvig.

Nu de 30 Gylden, og Dukaten og Guldkorset spa-
rer Du, min Pige! —

Mester Peter.

(Staaer længe i taus Forundring.)

Er De riig?

Ludvig.

Nu! disse Penge har jeg. I øvrigt — —

Mester Peter.

Tag mig det ikke ilde op. Jeg vil vide, om De
er formuende nok til at taale det uden Savn, om De
aldrig faaer disse Penge igjen. Ikke, at jeg jo vil be-
tale, naar jeg kan, og skal gjøre alt, hvad mig mu-
ligt er, for at kunne. — Jeg tager ellers ikke imod
Deres Penge.

Ludvig.

Næt, brave Maub, saa vil jeg sige Dem det.
Min Fader er Burchard Eier af Elbergen.

Mester Peter.

Den Mand kjender jeg i det mindste nok til for at vide, jeg kan modtage et Laan af hans Son. De er en retskaffen og riig Mands Son, efter det, Rygetet har sagt mig om ham.

Ludvig.

Utsaa (Han tæller imidlertid op af sin Yng.) — Men det er sandt, hvor er Generalen, eller Compagnies-Chefen?

Mester Peter.

Compagnie-Chefen! Ja nu! det har jeg egentlig ikke tænkt paa. Kammerherren har paataaget sig den hele Mellemhandling. Jeg veed ingen uden ham, som kan staffe os det at vide.

Ludvig.

Utsaa — nu ham skal jeg vel faae opføgt.

Niende Optrin.

De Forrige. En Dreng.

Drengen.

De er Herr Burchard?

Ludvig.

Ja! Hvad godt?

Drengen.

En Fremmed, som saae Dem gaae herhid for
lidt siden, sender Dem denne Seddel.

Ludvig (æsær.)

Og han findes — —

Drengen.

Ikke langt herfra. Jeg har Ordre at vise Dem
Bejen.

Ludvig (til Mester Peter.)

Vi sees endnu i Eftermiddag.

Tiende Optrin.

Mester Peter. Lise.

Lise.

Fader! det er dog ingen Drøm?

Mester Peter.

Og han forsvandt.

Lise.

Den Engel fra Himmelnen var det, o men Moer
sig ham ikke at see!

Mester Peter.

Men see her hans Penge! hvad skal han gjøre,
naar han ikke har dem!

Lise.

Jeg springer efter ham, og flyer ham Dem.

Mester Peter.

Og jeg ind til Moder med vor glædelige Ester-

(21*)

retning — Men varsom! — ellers doer hun af
Glæde.

Ellevte Optin.

Anthon Dreistern. Carsten Weisbart.

Rechtheim.

Carsten.

Han kommer ikke. Jeg vœdder, han kommer ikke.

Rechtheim.

Han kommer Tanden ikke.

Carsten.

Men naar han alligevel virkelig kommer, Anthon,
hvad saa?

Anthon.

Raser du Menneske! hvad andet end slaaes? Har
Du ikke selv — — —

Rechtheim.

Hvad andet end slaaes?

Carsten.

Sa det er vel nok — o ja, han, den Landsby-
knegt forstaaer nu sagtens ikke at bruge Kaarden!

Anthon.

Troer Du, jeg er en feig Skurk, som gjor Neg-
ning paa det?

Carsten.

Men saa er Du jo gal, at Du fordrer ham.
Selv er Du ikke af de stiveste.

Anthon.

Men jeg er fornærmet, beskjemmet, og det maa jeg, det skal jeg, det vil jeg vase af mig.

Carsten.

Nu, hvad! han kommer saa ikke.

Anthon.

Saa maa jeg node ham dertil,

Carsten.

Men i Grunden, hvad er det at slaaes for
Den Tess! —

Anthon.

Teg vilde være frist Fyr. Teg dræf, og giorbe Hovedet hædt; men endda gik det ikke. Med den Pige har det uden Twivl en egen Sammenhæng. Hun er ikke den, vi vilde ansee hende for. I det mindste lykkes det mig ikke at behandle min Tilboielighed for hende som blot Wildskab. Og er hun en skikkelig Pige — jeg stammer mig over at falde det i Twivl — hvad er saa vi for Folk?

Carsten.

Vi! — Hvad er det for en Preken? — Vi er rafse Drenge, som gaae ud for Haanden med een, vi faae Klammeri med; og begge Parter gaae hjem med heelt Skind, og vel forsigt.

Anthon.

Med heelt Skind! det ikke. Gaae hjem! Kan-

flæ; kanske ogsaa ikke. I sidste Tilfælde — — Dog det seer bedre ved en andens Haand.

Carsten.

Du tager det forbandet alvorlig? Jeg vilde bære mig ad paa en ganske anden Maade. Slaaes kan han ikke; Det antage vi, som afgjort. Man kan vel tvinge ham dertil: men det duer ikke. Derimod skrämmme ham kan vi, saa giver han Kjøb. Hør! gaae Du hjem; han har saa alt biet for længe, spar Dit unge Blod! Lad mig!

Rechtheim.

Riktig! Riktig! Vi skal afgjøre den Sag, uden Blod.

Anthon.

Et par gode Secundanter!

Carsten.

Før Pøkker! der kommer han alligevel.

Tolvte Optrin.

De Forrige. Ludvig. Berghorn

(som man allerede i forrige Optrin har seet vanke om inde blandt Træerne.)

Berghorn.

Der er han! Jeg vil holde mig lidt i Nærheden.
(blander sig ikke i Scenen førend længer frem.)

Ludvig.

Ah det er Dem, mine Herrer, som vilde tale med mig?

Anthon.

Dø. Mig, om De vil. De har fornørmel mig.

Ludvig.

Teg? nei. Jeg har kun fastet dem paa Øren.

Carsten.

Nu for Fanden! det kalder han ikke at fornørme?

Ludvig.

Naar De da saa vil; for mig gjerne.

Anthon.

De skylder mig Satisfaction.

Ludvig.

Jeg skylder Dem, min Herre, intet uden den
Afbarsel: Lad De Pigen gaae, eller De har med mig
at gjøre.

Anthon.

De har med mig at gjøre, min Herre!

Rechtheim.

Før Pokker, Herre. De har med os at gjøre.

Ludvig.

Ogsaa med Dem? Og hvad har jeg da, om jeg
maa spørge, med dette Selskab at gjøre?

Anthon.

Før Djævelen, flaaes med mig.

Ludvig.

Teg har jo, synes mig, affærdiget Dem een
Gang i Dag.

Anthon.

Deres Kaarde! har De ingen bragt med?
Ludvig.

Hvad skulde jeg med den?

Anthon.

Teg bliver rasende. Her er Kaarder. Vælg!
De skal slaaes med mig.

Ludvig.

Sa saa. Det var en Udfordring. Teg vil ikke.
Rechtheim,

Ha! Han vil ikke.

Carsten.

Før tusinde Djævler; De vil ikke!

Anthon.

Saa erklaerer jeg Dem for en Skurt.

Ludvig.

Gjor det!

Anthon.

De faaer Næsestyvere.

Ludvig.

De Prygl.

Anthon.

Af hvem?

Ludvig.

Af mig.

Carsten.

Død og Pestilentse.

Anthon.

Mine Herrer; De ere mine Vibner; jeg erklører den Karl der for den lumpneste Skurk paa Jorden.

Ludvig (leer.)

De er en Nar. De kunde erkløre mig for en Elephant, om De vilde. Blev jeg det derfor?

Berghorn.

Men saa mogaatte De forlade Babet.

Ludvig.

Det lader, min Herre! som De ikke er underretet om Sammenhængen. Dette Menneske kommer i Dag til mig, og behandler en Pige, som staaer under min Beskyttelse, med Næsviished. Jeg siger ham, han skal lade det være. Han vil ikke. Jeg kaster ham paa Øren. Nu spørger jeg, kom nogen af Dem over, at man behandlede Deres Syster, Kone, Veninde, saaledes — —

Berghorn.

Men De skylder ham Satisfaction. Det er en Wresag.

Ludvig.

Men skal jeg etter sige Dem, det er ingen Wresag. Der er ikke for en halv Skilling Ere i den hele Sag. Kan De sige mig noget affskyeligere end at fornærme et uskyldigt Fruentimmer?

Berghorn.

Hold i det mindste til Raade med Deres Udtryk-

ke, dersom De ikke har Mod til at slaaes. Jeg havde
formodet Dem en Mand af Ære?

Ludvig.

Det angaaer altsaa dog Eren, dette her? Et
synderligt Sprog! O! gode Gud, hvad forandrede det
saa i den heele Sag, om jeg stak eller fjord ham ihjel?
Mig synes, at Sagen blev den samme, og han —
Dog — Jeg er virkelig en Daare, som sladrer her
Tiden bort. Jeg har bedre at forrette. (vil gaae.)

Anthon.

Ikke af Pletten! eller formelig Afbigt?

Ludvig.

Hvad skulde jeg gjøre Afbigt for?

Carsten.

Tor tusind! at De har smidt ham ud af Døren.

Ludvig.

Ta saa! Hør mig, kommer De tiere saaledes
igjen, saa kaster jeg Dem igjen ud, og da bliver det
maafkee af Binduet.

Carsten

(til Anthon og Rechtheim.)

Han er Kujon. — Prygl skulde han have, Prygl.

Rechtheim.

Riktig, Prygl! Prygl.

Berghorn

(til Rechtheim, som har Kaarden.)

Strax flye ham Værge! Og vee den, som paa
uædel Maade anfalder ham.

Anthon.

De synes at vægre Dem, min Herre; De seer,
 De er nødt til at give mig Satisfaction. Jeg anseer
 Dem for saameget Mand af Ere, at — om det skulde
 behoves — — De da afleverer denne Portefeuille, og
 det Brev, der er i, efter Udskriften.

Ludvig.

Det kunde jeg vel love Dem. Men jeg beder
 Dem, rærende, unge Menneske — — —

Anthon.

Vil De. Læs Udskriften!

Ludvig

(Kabner portefeuillen.)

Og endda vil De vove et Liv, som burde være
 Dem saa kjært. — Nu! skulde Tilfældet gjøre det for-
 nødent, saa Ja. Men — —

Anthon.

Bel. Jeg takker Dem. O, nu værg for Dem,
 eller

(De fægte. Ludvig staaer ham.)

Berghorn.

Skjønt, skjønt. Han betjener sig ikke af sin
 Modparts Hidsighed, og sin egen Overlegenhed. Bravol

Ludvig

(i det han omsider gør ham vaabenlös.)

Rærende Menneske! som ikke engang forstaaer det
 mindste af den Kunst, skikkelige Folk, kun for at af-
 værge Morderes Unfalb, maa øve sig i. Havde jeg

lidt mindre forstaet at bruge min Klinge, saa havde jeg ikke kundet skaane ham, for at rende sig den i Livet.

Anthon.

De triumpherer! — Pistolerne!

Ludvig.

Menneske! hvad vil De med dem?

Anthon.

De har skaonet mig! siger De? havde jeg endog tusinde Liv at tage, saa vil jeg ikke høre Dem triumphere. Her! —

Ludvig.

Endnu ikke nok! (tager en af Pistolerne,) dersom den Pistol duer noget, saa: Seer De den Kvist? — Tilgiv mig. Det er ikke for at prale; men kun for at vise, at det nyttet Dem ikke at prove Dem med mig, siden min Puls slaer meget rolig.

(Han skyder Kvisten ned.)

Berghorn.

Teg raader Dem, mine Herrer, gaaer. Lader denne Historie være forbi. De seer, der er ingen Udkomme med dette Menneske.

Rechtheim (meget betænkelig.)

Nei! der er ingen Udkomme med dette Menneske.

Anthon.

Var jeg falbet bod for Deres Haand, saa havde jeg maattet erkjende Deres Overlegenhed — eller Deres Held. Min Herre! dette er bittere. Smidertib, jeg

maa bort fra dette Sted. Jeg venter af Deres Ere,
at De afleverer det, jeg flyede Dem — og det Vidness-
byrd, at jeg, hvad der end er forefaldet, har bevist,
at jeg ei fortjener Ringeagt.

Ludvig.

At De har Mod, har De bevist. Kan det nytte
Dem — saa vil jeg sige det, til hvem, der vil høre det.
Med alt det har De baaret Dem galt ab, affskyeligt!
De var svag nok til at lade en dum Jordom drive Dem
til at dræbe mig, om De havde kundet, eller node
mig at blive Deres Drabmand — og dog, — unge
Menneske, kan jeg ikke nægte Dem min Velvillighed.

Berghorn (til Anthon.)

Din Haand, Knos: Du har Mod. Bliver du
sindig, som denne Karl, og skyer Knægte som disse,
Du har med Dig, saa bliver der noget af Dig.

Ludvig.

Med dette dumme Lei gaaer Tiden mig spildt.
Jeg maa — —

Berghorn.

Først lad mig omfavne Dig, unge Mand, og mod-
tag Bevidnelsen af min Agtelse og min Hengivenhed.

Ludvig.

Den modtager jeg ufortjent, De kjender mig jo
ikke.

Berghorn.

Om ogsaa kun af disse saa Minutter!

Ludvig.

Og hvad skulde De lære af det? at jeg kan fægte
og skyde lidt. Det kan mangen slet Karl bedre end jeg.

Berghorn.

Jeg har desuden holdt Die med Dem, lige siden
De kom hid.

Ludvig.

Saa? naa! paa det vi kan lære lidt mere at kjende
hinanden, vil De da ikke følges ned til Brøndsalen?
De kjender maaske Kammerherre Eitelfels! Jeg ikke,
men jeg skal tale med ham, og Tiden forløber.

Berghorn.

Jeg kjender ham. Kom. (Gaaer.)

Trettende Oprin.

Anthon. Dreistern. Carsten Weisbart

Rechtheim.

Anthon.

Og jeg! hvad gjør jeg?

Rechtheim.

En fordomt Historie.

Carsten.

Fordomt? Inden Aften skal heele heele Pyrmont
vibe, at vi har fugtlet den Karl, da han ikke torde
trække.

Rechtheim.

At vi har fugtlet ham? Bravissimo! fugtlet ham,
ja fugtlet ham har vi!

Anthon.

Nederdrægtige! Mod dette Menneske kom jeg til
kort. En slet Karl, som nægter ham det. Ved Kam-
meratstab med jer og jeres Lige paadrog jeg mig det,
der er forefaldet. Jeg vil oprette det ved at afføye
Uslinge, hvis Røes og hvis Dædel ere lige for-
agtelige. (Anthon og Carsien gaae bort til forskellige Sider,
den sidste i Haansatter. Rechtheim bliver staaende i Uvished, og
seer verelviis efter dem begge, og siger:) Ja! Hvem har nu
Rest?

(Dækket falder.)

Tredie Optog.

Første Oprin.

Major Berghorn. Ludvig.

Ludvig.

Det er mig ubegribeligt, at en Mand, saa fornuftig
og ødel, som jeg troer for Resten at finde Dem, kan
sige et Ord til Forsvar, var det end blot til Undskyld-
ning, for saabant Naseri.

Berghorn.

Saa De for Alvor meener, at man heller skulde

ordentlig stevne hinanden til Tinge, og trække igjen-
nem alle Instancer, naar der kom en Kurre paa Traa-
den imellem Folk?

Ludvig.

Hvorfor? Hvem siger det? Dog sagtens heller,
end skyde eller stikke hinanden ihjel. Og afgjordes der-
ved endda, hvem der har Uret eller Ret? Man kunde
ligesaa gjerne rafle eller spille Tærninger for at bestem-
me det.

Berghorn.

Ret eller Uret spørges her sagtens ikke om, kun,
om Du er brav Karl eller ikke? Det er det, man af-
gør; og paa min Aar, det er det eeneste, der er at
afgjøre her i Verden. F. Ex. De sloges i Dag, som
en brav Karl. Jeg veed nu ikke, hvad De sloges om.
Det kom af et Par Fruentimmer, sagde De jo. Er
det de to, man siger, saa er de, begge tilsammen, ikke
en umage Handske værd. Ligegodt! De maatte slaaes,
og det gjorde De godt.

Ludvig.

Kjender de disse Fruentimmer?

Berghorn.

Jeg? jeg er 67 Aar gammel. For Resten har
jeg seet Dem, endogsaa salt et Par Ord med den ene.
I øvrigt slet ikke.

Ludvig.

Nu nok, alt for meget herom. Men her ere vi

igjen bleven staaende. Jeg ønskede saasnart muligt at tale med den Kammerherre.

Berghorn.

Med Tilladelse, hvad vil De den Person?

Ludvig.

Jeg vil — men maaſkee er ogsaa De iſtand til at ſige mig det, jeg vil vide; her oprettes jo et Corps, ſom gaaer til America. Hvem commanderer det?

Berghorn.

Ta hvilket? Her oprettes nu intet. Her herves for adskillige Corps, og Naboherskaberne rundt om ſtrax i Nærheden....

Ludvig.

Altsaa maa jeg dog have ham fat.

Andet Oprin.

De Forrige. Lise.

Lise.

Min Herre! — Jeg beder om Forladelſe.

Berghorn.

Altter en Pigeſtaaelse, min Herr Burchard! Hun ſynes at have noget at afgjøre med Dem. Det ſkal vel være under fire Dine. (Gaaer til Side.)

Lise.

De forlod os ſaa hurtig, Herre! De gjorde os ſaa usigeligen glade. Ingen af os fik sagt Dem det, Herre! hvor inderlig vi takke Dem, og ſkal takke Dem.

saalønge vi er til, og velsigne Dem, det beste Menneske, o sikkertlig det beste Menneske i hele Verden.

Ludvig.

Godt! Godt! Jeg meener, hun gjorde som jeg, om hun var i mit Sted, og ønskede sig ingen Tak, og troede heller ikke at fortjene Tak for, hvad jo ikke anderledes kunde være.

Lise.

Ja vist gjorde jeg, og ganske vist er det, som De siger; for, kjendte De Hans, saa vilde De ogsaa sige, det var ikke for dyrt for at frie ham, sjøndt det er mange mange Penge — Men det er sandt, Deres Penge, dem glemte De der hjemme paa Bordet, og De maa jo have dem selv, om der skal blive noget af. O jeg har løbet saa langt og vidt og bredt omkring for at finde Dem.

Ludvig.

Hun har ret, Pengene maa jeg have med. Nu det er godt. Vi sees inden Aften.

Lise.

O men Deres Haand, og lad mig, lad mig kysser den Engels Haand, som befrier min Hans, og mig, og os alle.

Ludvig.

Jeg lider ikke Haandkys. Her min gode, min smukke Lise! Paa min Mund, ved mit Hjerte vil jeg modtage Din Tak, og love Dig og Din Hans alt det Venstebab, I fortjener. (Han omfavner, og kysser hende.)

Lise.

Himlens beste Welsignelse lønne Dem. — Og i
Aften.....

Ludvig.

Tilforladelig, inden Aften.

Lise.

Hvor inderlig vil jeg længes efter Dem, hvor
inderlig glad tage imod Dem?

Tredie Optrin.

Major Berghorn. Ludvig. Rose.

Madam Rehberg,

(Som ere allerede komne ved Enden af forrige Optrin.)

Major Berghorn.

Det gik varmt til.

Ludvig.

Det godt Barn! Men jeg maa skynde mig at
faae fat paa Kammerherre Eitelfels. (De gaaer.)

Fjerde Optrin.

Rose. Madam Rehberg.

Madam Rehberg.

Saae Du det, Barn?

Rose.

Jeg — jeg veed ikke — — hvilket Tante?

Madam Rehberg.

Jeg meener, saae Du ham? Var det kanskere ikke

virkelig Ludvig, lyslevende? Nu min Gud og Herre! Og det her lige for vore Dine — og for den hele Verdens Hasyn!

Rose.

(Stager Mod til sig.)

Nu hvad er det saa videre?

Madam Rehberg.

Hvad? hvad det saa er videre? Og det siger Du? Den Ubluhed seer man jo knap af de allervildeste eg meest uforstammede Bengler! Og det ham! ham! som dog ikke kan være her, uden just, fordi han veed, vi er her, og det skulde være os, han reiste efter!

Rose.

Men Tante! men — var det ogsaa virkelig — var det virkelig Ludvig?

Madam Rehberg.

Teg skulde troe, vi tog dog ikke feil af ham, om vi saa kunde tage feil af alle andre Mennesker. Ret nu kjender Du vel heller ikke mig med Bisched?

Rose.

Men —

Madam Rehberg.

Endnu en Ævibl?

Rose.

Det Pigebarn — det kan dog være — Det saae dog ikke ud til — O Tante! kanske en Datter af en saadan ulykkelig stakkels Kone, som den, han opdagede i

Gassel; en, som han ogsaa her har gjort vel imod, og
saa — —

Madam Rehberg.

To, da takker ogsaa denne Datter ham med en
Smil, o saa hjerteligt! Og den anden Historie ber,
den sik vi ogsaa en god Oplysning om; da Politiet fandt
ham i Pigen's Klædeskab, med Kapperølliken paa!

Rose.

O den Historie veed jeg ret godt Besseid om. Vir-
kelig var Ludvig der uskyldig.

Madam Rehberg.

Uskyldig! Hvorfor ikke? O han er nok uskyldig
her ogsaa, skal du see. Hvad kan vel være uskyldigere,
end at omfavne en lille Kisselinke, og kysser hende saa
kjerlig og inderlig, her saa godt som paa Gaden. "Og
i Aften — o inden Aften — jeg længes ogsaa inder-
lig" — hvor det gik! hørte Du det ikke? — Nei,
mit Barn! nei, tak nu Du Gud, nu har Du da faaet
see det med Dine egne Øyne, og hørt med egne Øren;
Du skulde jeg haabe, Du dog engang for Alvor slaaer
de Griller om ham af Hovedet.

Rose.

O Tante, Tante!

Madam Rehberg.

Hvad er der da, Barn?

Rose.

Teg er meget, meget ulykkelig.

Madam Rehberg.

Skam Dig, Pige! Her kommer jo Folk forbi hvert Dieblik! fat Dig! Lykke er det, at Hofraaden blev holdt tilbage af de Mennesker, som vilde tale med ham paa Bakken. Han kommer jo strax efter os igjen. Lad dog ikke ham — — O! der er han alt.

Femte Optin.

De Forrige. Hofraaden.

Lauter.

Øbmyst, inderligst beder jeg mine naadige Damer om Forladelse for min utilgivelige Hartighed, saaledes at lade mig rive bort.

Madam Rehberg.

Siger intet, Herr Hofraad. Det har formodentlig været noget af Vigtighed, som den Herre der henne havde at tale med Dem om.

Lauter.

I saa Falb havde jeg torbet haabe Tilgivelse. Men jeg maa tilstaae, det var just en ubetydelig Ubesyndenhed, men af det Slags, som her for en Dags Tid gjør forskækkelig megen Opsigt.

Madam Rehberg.

Tor man tage Deel deri?

Lauter.

Intet andet, mine naadigste, end en lille Duel,

paa Kaarder og Pistoler. Det er ogsaa forsækeligt, som disse unge usædelige Mennesker bære sig ad.

Madam Rehberg.

Bevares. Kostede det nogens Liv?

Lauter.

Man siger dog nei. — En ung Fyr, ingen kender ham, skal for nogle Dage siden være kommet her med to alt for vel bekjendte Damer. Han er ude i Morges, kommer hjem, og finder en af disse Damer i en fortrolig Stilling med en af hendes gamle Venner her fra forrige Aar. Han fordrer. De mødes. Han skal fægte, som en Djævel, og Jalousien havde gjort ham rasende. Det var ham ikke nok, at han fik sin Contrapart desarmeret. Man maatte holde ham, og endda havde han paa det nærmeste gjort en Ulykke, da han i Forbittelsen fik fat paa en Pistol, som han vilde skyde den med, der rev ham den egentlige Havn af Hænderne, ved at føre den bort, der havde fortørnet ham. Pistolen, som skulle dræbt denne Trediemand, fik man slaet ham af Haanden, i det han brændte los paa ham, saa Auglen sloi lykkeligvis bort.

Madam Rehberg.

Det er ugudeligt. Ingen veed, hvem det skal være?

Lauter.

Ingen af dem, jeg talte med, skjøndt man saae ham gaae forbi for lidt siden. Han stod endog her, og

talte med et Fruentimmer; han havde en fort brun Ridetrsie.

Madam Rehberg.

Ham? Ham? her —

Rose

(Er nør ved at besvime, men holder sig krampagtig fast ved Madam Rehbergs Arm.)

Lauter.

Min Gud! Min Gud! — Tomfrue Gelner besinder sig ikke vel.

Madam Rehberg.

Rose! Kjæreste Rose! Jeg ulyksalige Kone! — Her! Her i dette nærmeste Huis.

Lauter.

Beste! Kjæreste Tomfru Gelner! Tillad, at jeg giver mig den Frihed, at bære min sodeste Besvimedede herind. Min Gud! Et Hjerte, som ikke engang kan taale Fortællingen om en saadan Tildragelse.

Siette Optin.

(Forsal ved Balsalen.)

Major Berghorn. Ludvig. Betjente.

(Indenfor Dansemusit.)

Major Berghorn.

Dans! og endnu ikke Middag! (seer paa sit Uhr.)
jo dog, Klokk'en 2, men endba!

Betjent.

Dejeuner dansant, min Herre! Grev v. Wicht
giver Frokerne von Grimme en Velkomst.

Berghorn.

Kammerherre Eitelfels er der?

Betjent.

Jeg troer ja.

Ludvig.

Vilde De være saa god at sige ham, der er en,
som ønskede at tale et Par Ord med ham?

Betjent.

Deres Navn?

Ludvig.

Gør intet til Sagen.

Betjent.

Strax.

(Gaaer.)

Berghorn.

Dejeuner dansant! Jeg kunde onfse mig ung
igjen. Det vidste man ikke af i min Ungdom. Man
har Ret. Men jo mindre jeg bliver i Stand til at
nyde Verden med, jo fornøieligere finder man paa at
giøre sig den. Hvad synes De?

Ludvig.

Dersom evig Spilop virkelig er Fornøielse, saa
finder jeg ogsaa, man har gjort Verden fornøieligere, end
den før maa have været. Men jeg meener, Forskjellen
imellem, hvad den var, og hvad den er, er neppe ret stor.

Betjent (kommer igjen.)

Han vil strax have den Ere.

Berghorn.

Det kan vel hverken interessere Dem eller ham,
at jeg er tilstede.

Ludvig.

Det er ikke mindste Hemmelighed, som De ved.

Berghorn.

Alligevel! jeg aander friere udenfor.

Syvende Optrin.

Ludvig. Betjente, deriblandt Marx.

Ludvig.

Det skulde dog vel ikke være længe?

Betjent.

Han sagde, strax, og studerede i Dansebogen.

Ludvig

(Gaaer en Tid frem og tilbage, hører om sider Dinene paa Marx.)

Jeg skulde kjende det Ansigt igjen. Riktig! Hans
Navn er Marx.

Marx.

Marx hilser, til Dieneste, min Herr Burchard.

Ludvig.

Vi kjende altsaa hinanden.

Marx.

Jeg har havt den Ere at gjøre Deres Bekjendt-

skab, og De, haaber jeg, har havt Nytte af at have gjort mit.

Ludvig.

Altcaa endnu ikke hængt, som jeg seer.

Mar.

Evertimod, jeg haaber at have gjort gode Fremstædt til et langt og lykkeligt Liv.

Ludvig.

Hvorved?

Mar.

Saavidt jeg seer, har De endnu ikke lært at kjende Verden. Jeg havde Dem sagtens kun fort i Lære.

Ludvig.

Han mig?

Mar.

De erindrer, vi gjorde Bekjendtskab for et Aar siden i Brunsbyg. Jeg var den Gang Leietjener. De syntes mig at have Die for kionne Piger. Jeg sergede for, der kom en ret kjon til Dem. De var den Gang taabelig nok, til at jage hende ud af Døren med Ridepidseen.

Ludvig.

At det var hans Værk, opdagede jeg siden.

Mar.

De opdagede da vel ogsaa, at det var mig som kom efter Deres Smag, sic Deres medlidende Hjerte til at bløde over en anden, som kom hylende, da jeg

førte Dem forbi der nede i den lille Gade, og beklagede sig over, at hendes Forældre havde villet sælge hende til en ung Herre. Det lykkedes rigtig. De tog hende i Deres Beskyttelse, og førte hende ud paa Landet, til hendes Paarørende, skulde det være. — Erindrer De Dem ikke den Aften, — o jeg glemmer den albrig, da hun løb, som hun blev afmøgtig i Bognen, sik Dem til at tage derind i Vertshuset i Skoven, og De passerede Matten hos Hende, siden alle Værelerne i Huset vare optagne. Men er De endnu ligesaa føleslos? For det maa De dog tilstaae mig, det var en sed Toss; og saa naturlig hun i halv Besvimelse hængde sig fast om Deres Hals!

Ludvig.

Og han er djævelst nøk, til at erindre sig, ja jeg troer til at gjøre sig til af, at det var hans Værk!

Mar.

Men De da, som er mig ikke anderledes taknemmelig for saadan en Undervisning! Nu; men det forstjente jeg, for det øvrige af Historien var virkelig ikke mit, men den Skjønnes eget Værk; og det burde jeg ogsaa have udfundet: Det, at den foregivne Fader var bestilt at hale Dem ind, og fandt Dem saaledes med den smukke Tomfru hængende om Deres Hals. Nu det kostede Dem sagtens lidt; men den Lection i Systemet af Verdens Kundskaben var dog ørlig de Penge

værd. Det erkjender De dog vel? De er nu et heelt
Aar ældre i denne ugudelige Verden.

Ludvig.

Men endnu engang: Han taler om den Ne-
derdrægtighed i en triumpherende Tone? og frygter
ikke....

Mar.

Hvad skulde jeg frygte? Var jeg et Faarehoved,
som kunde ikke andet end løse min Morgen og Aftenbon
og slentre mig igjennem Verden ved Pligt og Guds frygt,
ja saa kunde jeg sagtens blive Graverkarl hos en Degrn
paa Landet, eller høit, Factotum hos en riig Lagerkarl.
Og hvad bringer saa det ind om Aaret? Jeg fortæller
derimod bare et Par saadanne Bedrivter, saa er jeg
Marqueur paa hvilket af de bedste Billardhuse, eller
jeg modtages med Glæde, i hvilken galant Cavaliers Li-
beri, jeg vil. Nu er jeg her Marqueur. Efter Brønd-
tiden har jeg den Ære at være Kammertjener hos den
samme Herr Kammerherre von Eitelfels, som De spurgde
ester. For Resten, Gud ståe lov! staarer jeg mig ret
vel. En Amtsforvalterplads havde jeg ikke Fordeel af
at hortbytte mine Kaar med.

Ludvig.

Og det Slags Kreaturer falder man Mennesker?

Mar.

Men apropos. Hvorledes besinder Madame Neh-

berg i Brunsvig sig, og den charmante lille Pige, som
hun havde i Huset? — Hvad var det hun hedte?
Ludvig.

Karl! Madame Nehberg! hvor kommer han til
at nævne det Navn?

Max.

Seg beder om Forladelse. Det besmittes dog vel
aldrig, fordi jeg tog mig den Frihed at lade det gaae
igjennem min Mund. De gjorde mig sagtens ikke den
Ære at betroe mig, at De kjendte denne respectable
Kone, og hendes Niece; at det var for hendes Skyld,
De den Gang var kommen til Brunsvig, og at hun var
bortreist, da De kom. Det opdagede jeg først siden.
Det gjør mig dog virkelig ondt, at det just skulde
träffe, at hun havde maatte lægge sig ind i det
samme Værtshuus, hvor De kom om Matten med den
omtalte lille Pige; at de saae Dem, og kjendte
Dem, saae Dem bære den omtalte lille Snut i
Deres kjelne Arme ud af Vognen i Værtshuset der, og
blev saa godt som Bidner til den hele Historie siden om
Matten.

Ludvig-

De var — siger han — de — de var Bidner
til — — Store Gud! hvilket Lys! — Det var da
Aarsagen — Max! Max! — affygeligste, nederdræg-
tigste Karl paa heele Guds Jord! — —

Mar.

De glemmer Dem selv, Herre! De prostituerer Dem! De tænker ikke paa, De er fremmed her, og at jeg har hele Verdens Protection. De farer op, som De vilde hevne Dem. Hvordan? De over mig? Det, jeg her trohjertigen fortæller Dem, hvorledes skulde De bevise det, om det kom til alvorlig Dmtale? De taber Processen med svære Omkostninger.

Ludvig.

At jeg ikke slaaer Arme og Been itu paa den over al Maade skjændige Skurk!

Mar.

Det gjør De dog forsigtigst i at lade være. De forløber Dem jo forskrækkelig; Tænk engang, hvor let kan ikke selv Madame Rehberg og hendes smukke Niece, siden de er her paa Stedet, faae det at vide, om De gav Dem den Ridicule, at querellere med mig her paa et offentligt Sted.

Ludvig.

Hvordan? Rose og Madame Rehberg! — de er altsaa dog her, her ved Pyrmont? og hvor?

Mar.

Det veed De ikke? mere end otte Dage, og løn-
ger maaskee. Hvor de boe, vil vi snart komme efter.

Ludvig.

De er dog ikke nu her? — i Dansesalen.

Mar.

Muligt, sjøndt jeg har ikke seet dem, og slet ikke seet dem i de sidste Dage.

Ludvig.

Muligt dog! — oh! jeg maa selv see efter.

Ottende Optrin.

Mar. Andre Betjente.

En Betjent.

Du kjender saa noie den Tandens Karl!

Mar.

Som Du seer. Hvem kjender ikke jeg? men hvorfor en Tandens Karl?

Betjent.

Neent en Djævel.

En anden Betjent.

Dg det er jo den samme, som holder de to Dupuis her henne.

Den Sørste.

Hvem skulde see ham an for det? Sin Kaarde og sine Pistoler forstaer han ogsaa.

Mar.

Det veed jeg just ikke.

Den Sørste.

Ikke? Nu, mens Du passiarer med ham, kommer Jørgen, og forteller det. Det er neppe en Time siden, saa har han hugget den hoire Arm over paa

Dreistern, og skudt Weisbart en Kugle igjennem Lyndstegen.

Max.

Fanden heller! — Nu! to Maitresser, og saa to Dueller paa en Dag! Det lover noget. Med alt det finder jeg ham den selv samme, jeg lærte at kjende for et Aar siden.

Niende Optrin.

Kammerherre v. Eitelfels. Ludvig.

Betjente, siden ogsaa Berghorn.

Eitelfels.

Mennesket raser. Jeg siger jo, de Damer, De spørger om, er der ikke.

Ludvig.

Det var denne Gang kun en Bisag, Herr Kammerherre. Jeg saae desuden selv, at de ikke vare her.

Eitelfels.

Det være for Resten, hvad det vil, saa kan det dog ikke haste saa umaadelig; De seer, jeg staaer i Begreb med at føre en Dans op.

Ludvig

(holder ham fast i Kjolen.)

Kun et Ord! det er et Diebliks Sag! Det angaaer Dem selv, og en Ulykkelig!

Eitelfels.

Taalmodigheden forgaaer mig. De hører jo,
Prams Skrivter, 3 Deel.

(23)

Menneske, jeg kan ikke. Saasnart jeg har ført ned! —
Det har, for Fanden! dog vel Tid til siden.

Ludvig.

Har Tid! min Herr Kammerherre? Har det Tid,
naar jeg siger Dem, det angaaer en Ulykkelig? Det
kan voere: for Dem. For mig er der aldrig Tid til Op-
sættelse, naar der handles om at hjelpe. Altsaa —

Eitelfels.

De understaaer Dem? Lader De mig ikke med
Fred, saa skal jeg lære Dem Høfslighed.

Ludvig.

De vil lære mig! — men jeg vil lære Dem,
min Herr Kammerherre, saa De skal blegne, dersom
der er mindste Følelse af Ere i Deres Bryst.

Eitelfels.

Hvad? Hvordan? For tusind Djævler! Hvad
tor De sige?

Ludvig.

Sandhed, Herre, Sandhed; Altsaa kun svær
mig; hvor —

Eitelfels.

Teg har intet at høre af ham, og altsaa intet at
svare paa. Han er en grov Karl.

(De dansende fra Salen samle sig i Døren, og trænge sig
 frem, Musiken opholder)

Mar

(sagte til Eitelfels :)

Modereer Dem! det er den skinbarlige Satan i at skyde og fægte.

Eitelfels.

Haha! det er ham. Hans Besynderlighed har jeg hørt tale om. Hvad vil De altsaa egentlig af mig, min unge Herre?

Ludvig.

Af Dem ingen Ting i Verden, uben den Generals og den Capitains Navn, under hvilke det unge Menneske er engageret, hvis Brud De vilde gjøre til Offer for Deres Vellyst.

Eitelfels.

Hvorledes det? Jeg veed af ingen Ting, Lad dog — —

Ludvig.

De veed af ingen Ting? — Herre, Herre! jeg raader Dem, begge de Navne, jeg bad om, strax i dette Sieblik.

Eitelfels.

Ei dog! Ei! (blæser sig op, og giver sig Mir.) Man burde dog kjende sine Folk. Vilde De ikke engang være saa god, min ubekjendte Herre, at lade høre, hvem De egentlig er?

Ludvig.

Det gjor her slet intet til Sagen. Et Menneske er jeg. Jeg forlanger blot, at De figer mig de to Navne;

(23*)

og saa kan De gaae hen, og danse saa meget, De lyster;
 eller, om De folger mit Raad, saa gaae hen, og haeng
 Dem, for at spare en ærlig Mand, hvis uskyldige
 Datter De forsvører, for at opfordre Retten vertil.
 Disse Navne, Herre! Hvem er de?

Litelfels (forlegen.)

Teg har virkelig Uret, at jeg indlader mig, uden
 at vide — — Min Herre, er De Adelmand?

Ludvig.

Men for Pokker, Herr Kammerherre! hvad kom-
 mer det herved? tor De maa ikke tale med uadelige?
 Nu da, nei, jeg er ikke Adelmand, — ligesaalidt
 som den, der fører sig op som en lumpen Karl, om
 han saa har fürsindstyve Ahner.

Litelfels

(bukker sig venlig.)

De er ingen Adelmand. Saa behøver jeg ikke
 at slaaes med Dem. Saa kan De gaae Fanden i
 Bold.

Ludvig,

Men hvem i al Verden vilde slaaes med Dem?
 Ved Gud, jeg vilde skamme mig ved at bruge mod
 Dem noget andet Vaaben, end en Vifte.

Litelfels.

Kort sagt, jeg slaaes ikke med Dem. Evertimod;
 jeg lader Dem falde for Retten, — Mine Herrer! min
 Ere sider — —

Ludvig.

Lilvisse liber den, den liber overmaabe. For
en Deel kunde De rebde den.

Litelfels.

Det gjør mig ondt, at jeg ikke strax kan give mig
Satisfaction. Men han er ingen Adelsmand; Det
er ikke min Skyld.

Ludvig.

Min ikke heller.

Litelfels.

Riktig. Det er en Ulykke for os begge. Abieu,
min Skat!

Berghorn.

Herr Kammerherre! De er saa god at svare denne
unge Mand her, eller — jeg er Adelsmand. (Han aabs-
ner sin Overkjole; man seer en Orden paa hans Bryst.)

Litelfels

(end yderligere forlegen og bange.)

Maa jeg spørge, hvad denne Sag kan angaae Dem?
Dog det forstaaer sig, jeg er til Deres Tjeneste. Jeg
undstaaer mig albrig, hvor det er en Mand af Ere
tilladt.

Berghorn.

Det er mig kjert. Og (til Ludvig.) De, min Ven!
Jeg er en gammel Mand, Mig tager vel ingen bet
ilbe op, om jeg ikke selv slaaes. Min Haand ryster
alt. Vilde De vel engang veple Kugler for mig med

Herr Kammerherren? saa lidet hans Ere jo intet.
De moder i mit Navn.

Ludvig.

Men kjære Herr Major! jeg skyder Herr Kammerherren en Kugle i Livet.

Litelsels

(Yderst forlegen og bange.)

Jeg — jeg vil jo med Fornøielse svare enhver ørlig Mand, min Herr Major! det er jeg enhver ørlig Mand skyldig, og paa Deres Ord holder jeg denne unge Herre for en meget ørlig Mand.

Berghorn.

Desbedre! saa bliver De i Live. Utsaa —

Ludvig.

Jeg forlanger af denne Mand intet, uden de to Officierers Adresse, under hvilke det unge Menneske staar, hvis Brud Kammerherren vilde — —

Litelsels.

De to Herrers? — ret gjerne. Den ene er General von Holzhausen, den anden Capt. von Destrph.

Ludvig.

Og hvor mange Penge skulde der betales for Karlens Frihed?

Litelsels.

Hundrede Daler.

Ludvig.

De havde jo sagt Forældrene 300 Rigsdaler.

Litelsels.

Ja seer De — det — det var — det skulde —
Ludvig.

Sandsynligviis desbedre tvinge den kjonne Pige
 til at være Deres — —

Litelsels.

Min Herre! De — De —
Ludvig.

Videre. De staer i Underhandling med Capitainen?

Litelsels.

Jeg havde Medlidenhed med den stakkels Pige,
 ikke, som De siger, at —

Ludvig.

Og det er afgjort?

Litelscls.

Afgjort.

Ludvig.

De gjor mig da maaſkee den Billighed, at skrive
 et par Ord til Capitainen, at han udleverer mig Kar-
 lens Friheds Brev? Jeg paatager mig at være Budet.

Litelsels.

Meget gjerne; men de hundrede Rigsdaler?

Ludvig.

Betaler jeg, Herr Kammerherre!

Berghorn.

Eller jeg.

Ludvig.

Teg vil gjøre saa lidt Uleilighed som muligt. Teg har Papiir i min Portefeuille.

Litelfels.

Vel. Teg skriver altsaa.

Ludvig.

Om De befaler (dicterer:) "Det bevidste Frihedsbrev for Recruten Hans....

Litelfels.

Hans Wille, af Neustadt Pyrmont.

Ludvig.

"anmodes Herr Capitaine von Deströff at ville udlevere til Overbringeren, som betaler de aftalte 100R." Og saa Deres Navn! Er det ikke saa rigtigt?

Litelfels.

Teg seer ikke rettere.

Berghorn.

Det gik jo excellent. En anden Gang, Herr Kammerherre! skulde De begynde med at være smukt soielig. Havde De nu ikke omsider givet efter, saa havde Deres Ere kunne kommet til at lide — at lide den Tort, at den unge Mand havde nødt Dem til at tilstaae, De var en Poltron.

Ludvig.

Mine Herrer og Damer! Teg beder om Forladelse, om jeg har været nødt til et par Dieblikke at berove Dem Herr Kammerherren. Teg har den ære,

herved at overlevere Ballet sin Fordanser i uſtadt Staub
tilbage.
(Ludvig og Berghorn gaar.)

Litelfels.

Hahahaha! En narrisk Karl! Paa min Ere,
den meest comiske Landsbyknold! Han begyndte imid-
lertid at være lidt studs. Men jeg tog ham i Skole;
og seer De, hvor artig han blev? Hahahaha! —
Men nu til vor Dans igjen, inden vi glemmer den
charmantte Tour.

Fjerde Optog.

(Kammerherre Litelfels Værelse hos Mester Peter.)

Første Optrin.

Litelfels. Lauter.

Lauter.

Teg tilstaar, En fatal Casus! virkelig fatal!

Litelfels.

Ikke sandt? og hvad ſkulde jeg giøre?

Lauter.

Som jeg har givet mig den Frihed at ſige; og
med Deres bevaagne Tilladelſe, forsiktig! lidt forsigtigere!

Litelfels.

Nu ja! men den fordomte Skræbertos! ſkulde
nogen for det forſte ventet — — ?

Lauter.

Guldkommen rigtig. Det er, som De behager at sige, hoistfiedent.

Eitelfels.

Og saa dette Satans Menneske, som kommer her for at være hendes Ridder. En Knold, som ingen kñndte, som ingen skulde anseet for — — —

Lauter.

De tilgive! just derfor;

Eitelfels.

De veed, jeg feiler ikke Courage.

Lauter.

Teg beder ydmygst.

Eitelfels.

Men skulde jeg da strax, kunde jeg, inblade mig med en saadan gemeen Knegt?

Lauter.

Bevare os!

Eitelfels.

Og dog! uagtet jeg feiede ham; De kan aldrig forestille Dem det. Jeg gjorde ham saa souple — saa — og dog, saasnart han var borte, jeg badinerede med den hele Affaire; for, i Grunden, hvad var det andet end Badinage? men hvad skeer? man minauderer hele Salen over. Jeg vil igjen føre den Dans op, som jeg blev reven ud fra; ingen vilde staae ved Siden af mig; min Dame forlod mig; alle boudeerte mig;

Teg blev stødt; og jeg maa, mellem os, tilstaae, det
lod til, som man begyndte at sisitere mig; mig, Herr
Hofraad! mig!

Lauter.

Forskrækkeligt! uhørt!

Litelfels.

Nu er det engang saa. Teg vilde nu blot raads-
føre mig med min Ven: Hvad er der nu andet for mig
at gjøre end — — forlade Pyrmont — reise herfra?

Lauter.

De gjør mig den Gre, at spørge om mit Raab.
Ja — De vil være forsikret, haaber jeg ydmyst,
om min Sorg over at savne Dem — men efter de Om-
stændigheder, og som De behager at fortælle, saa —

Litelfels.

Altsaa, den Sag er afgjort. Teg maa; ja —
De bisalder det — jeg har besluttet at reise, og det jo
sor jo heller.

Lauter.

Som jeg har givet mig den Frihed at anmærke;
saa synes det at være det forsigtigste.

Litelfels.

Altsaa! Teg kan saa ikke blive her i dette Logis,
hos den Nar af Fader til Pigen. Men, ondt gjør det
mig dog; thi seer De — Den Plan med Pigen her i
Huset er nu vel forbi. Hun faaer nu vel den Klods,
jeg haabede, skulde gaaet med Muskatten Fanden i Bold

til America. — Men det lille uskyldige Opr, som Mamsel Dupuis har bragt herhen!

Lauter.

Ta Agnes! De vil neppe kunde tage henbe med Dem.

Litelfels.

Mei det er Ulykken. Imidlertid er hun dog nu taget bort fra Mamsel Dupuis og Landsbyjunkerens, som jeg havde denne fordomte Affaire med. Max, den hule Skalk, har passet paa. Hun er i hans Hænder — og nu maa jeg bort!

Lauter.

Teg tager mig den Frihed at sige —

Litelfels.

Ta jeg veed det. Teg maa bort. Og De — Deres Fru Moder og Madame Nehberg har gjort Beslag paa Dem til det hellige Egteskab.

Lauter.

Teg beber om Forladelse. Derned gaaer det nu saa, at — imellem os — jeg er halv kjed af den heele Roman. Teg troer neppe, den kommer videre. Det Skridt er gjort, og — Hoslighed forbyder at træde tilbage.

Litelfels.

Men om nu ogsaa den Roman med med Mamsel Gelner maatte spilles til Enden, saa — Agnes er en sed Pige. Det er ikke uben Exempel, Et Hjerte, som

ikke er alt for snevert, kunde maa skee rumme to Amouretter.

Lauter.

Teg stoler paa Deres Ere, Herr Kammerherre !
 Det kunde — — Agnes er virkelig meget smuk og
 indtagende — og Max er en Karl, hvis Lævshed
 man tor lide paa. De reiser. Teg — nu vel! jeg
 sørger for Agnes

Litelfels.

Desværre! ja jeg maa reise — Ultsaa, Top
 Agnes er Deres. Og der er Max meget bekvemt, som
 han var kaldet.

Andet Optrin.

De Forrige. Max.

Max.

Altig i Ordnen. Deres Agnes er nu meget rolig;
 jeg har constitueret Deres dydige Basserkone til at være
 min Møster, en ejon stille gudfrygtig Enke. Baade
 hun og jeg har det lille Dørs Fortrolighed. De kan
 der vænne hende til at see Dem, og — Resten sørger
 De selv for.

Litelfels.

Det gjør jeg neppe. Teg reiser endnu i Aften.

Max.

Før Polker! De reiser! De kommer da vel igjen?

Litelfels.

Teg troer nei. Herr Hofraaden er saa god at
sørge for Agnes, som jeg selv, — ligesom jeg selv,
forstaer Du.

Lauter.

Og jeg skal ikke mangle, min Ven, ogsaa at
sørge for Omkostningerne. Men, Taushed! —

Mar.

Teg meener, Herr Hofraaden kjender mig, i det
mindste af Herr Kammerherrens Anbefaling.

(Det banker.)

Litelfels.

Det banker. O det er min Vert, som jeg har
ladet kalde, for at afgjøre vores Regning.

Lauter.

Altsaa. Teg anbefaler mig. Teg skulle desuden
allerede være til Madame Nehbergs.

Litelfels.

Vi sees inden Afreisen.

Lauter.

A revoir.

Litelfels.

A revoir.

(Lauter vinker Mar, i det han gaaer.)

Tredie Optrin.

Citelfels. Mester Peter.

Mester Peter.

De har forlangt Deres Regning. Her er den.

Litelfels.

Lad see! opsmurt, formodentlig, som sædvanlig.

Mester Peter.

Opsmurt? og som sædvanlig? De har aldrig forsaaet nogen Regning fra mig; heller ingen betalt. Jo et Forskud af 10 R. Lejen er efter, hvad De selv tilbød. Klæde=Regningen — —

Litelfels.

Klæderegningen, ja! uforstammet nederdrøgtig opsmurt! 200 R.

Mester Peter.

Behag at eftersee! Deraf skylder jeg selv hos Kræmmeren 180 Rbd.

Litelfels.

Skjændig; 200 R. for det Lapperi! en Snyder er han! en skammelig Snyder! Jeg betaler den ikke.

Mester Peter.

Ikke! og jeg en Bedrager! jeg Herr Kammerherre! Saaledes talte De ikke for to Dage siden!

Litelfels.

Ta seer han; det er noget langt andet. Fordi han er en Mar, en dum Mar, og fordi jeg havde forga-

bet mig i den Tøs, han har til Datter — og dersor
skal jeg nu betale — — —

Mester Peter.

Gordi jeg altsaa ikke vilde følge Herr Kammerher-
ren min Datter, dersor er jeg nu en Snyder, og en
dum Nar.

Litelfels.

Han tør mukke! Som sagt, en dum Nar og en
Snyder er han, og jeg betaler ikke hans ublue Regning.

Mester Peter.

Herr Kammerherre! jeg er en fattig Mand. At
Regningen er rigtig, paa Samvittighed, det seer De
ved første Diekast. At jeg er en usykelig, aldeles øde-
lagt Mand, om De ikke betaler, det veed De ogsaa —

Litelfels.

Med hans fordomte Sniksnak! Væk! Jeg betaler
ikke den Regning, dumme Skjelm!

Mester Peter.

Ikke? Altsaa ikke? Nu ødelagt, fortvivlet, gør
De mig. Jeg kan vel neppe holde en Proces ud med
Dem; men en Bedrager, en Skjelm, en dum Nar,
kalder De mig! —

Litelfels.

Og prygler ham ud, om han ikke gaaer, eller be-
tænker sig, og slaaer det halve af.

Mester Peter.

Og prygler mig! Det gør De! De!

Litelfels.

(I Attitude, som om han vil slæae.)

Du bliver ved, Karl! Saa skal —**Fjerde Oprin.****De Forrige. Ludvig.****Ludvig.**

Saa hoirostede! (Kammerherren farer forsætset tilbage:) Aha! jo virkelig seer jeg, Herr Kammerherren har Courage!

Mester Peter.**Han troer, fordi jeg er Skräder — —****Litelfels.**

(Bestyrket og forbøjet, som det heele Oprin igjennem :)

Med Dem, min Herre! har jeg intet at bestille.
Den Sag imellem os er bilagt, haaber jeg.

Ludvig.

Jeg kunde maaskee hjelpe til ogsaa at bilægge
Dem denne Sag.

Litelfels.

Jeg haaber, De har den Godhed at lade mig af-
giøre den selv med denne ørlige Mand; den — —

Ludvig.

Vedkommer mig ikke? Riktig; men seer De,
jeg vil dog forståane Dem, om jeg kan, for den Plec
paa Deres Ere, at blive afbanket af en Skrädder;
thi tager jeg ikke feil, saa kunde det let hende sig, at

Mester Peter ikke lod sig ansalde af Dem uden Modværg, Altsaa, hvori bestaaer Venigheden?

Mester Peter.

Kun min Regning, som Herr Kammerherren, saa godt som ubeseet, vil ned sætte til det halve.

Litelfels.

Den er opført, virkelig opført, for Resten —
Ludvig.

Det simpleste af Verden er jo at lade den undersøge.

Litelfels.

Det er sandt; meget sandt! imidlertid, hvortil saa mange Omstændigheder?

Ludvig.

Til at oplyse, om Manden virkelig vil snyde Dem,
eller De ham.

Litelfels.

Seg — jeg, min Herre!

Ludvig.

Er det Tilføldet, saa jeg forsikrer Dem ved
erlig Karls Knokler, det skal fortryde Dem.

Litelfels.

Seg seer, De viser denne Mand et Veneskab,
som — Kort sagt, jeg blæser ad de lumpne Penge;
og for at vise, at jeg ikke — at jeg — See, der har
han Belobet — Kvitteringen saaer jeg altid. See
saar! — saa er der (i det han gaaer:) Ende paa de Po-
belagtigheder.

Femte Optrip.

Mester Peter. Ludvig.

Ludvig.

Den Elendige! Jeg kom her for at bringe Dem dette Papiir, gode Mester! Sædet jeg kom forbi Døren, hørte jeg Larm. Nu vel! Her er Frihedsbrevet for Deres Svigersøn.

Mester Peter.

Edle, velsignede, unge Mand! Men hvorledes var det muligt?

Ludvig.

Jeg fik af Kammerherren Addressen til Capitainen. Han er i Qvarterer i Waldeck. Jeg reed derhen; det er ikke saa langt; og nu er jeg her!

Mester Peter.

Himlens bedste Velsignelse over Dem! — o nu min Lise! min ørlige Hans! — De gjør mig, De gjør os alle saa usigelig lykkelige!

Ludvig.

Nok derom! Det kostede kun Trediedelen af, hvad Kammerherren havde sagt; Resten, see der, lad det være lidt til Hjælp til at sætte Bo med.

Mester Peter.

Menneske! eller Engel! hvad De er! — nei utaknemmelig er jeg ikke. Nei! men tilgiv mig. Det — det modtager jeg ikke. Frihedsbrevet, det overgik min

Egne, og var uben for Regningen. Det modtager jeg — og inderlig takker jeg Dem. Men Resten skal vi, kan vi, selv foruge for. For intet! tro mig, Herre! det duer ikke, at Mennesker, som skal arbeide for deres Brød, faaer det for intet. Arbeide skal de, bør alle.

Ludvig

Synderligt! og dog har De maaßee Ret, Mester! — dog — derom en anden Gang. Men Pengene ere imidlertid de unge Folks. Laane dem kan de dog vel?

Mester Peter.

Om de behover dem. Men nu kom! lad min Datter og min Kone takke vor Belgjører!

Ludvig.

Dertil, min gode Mand, har jeg nu ingen Tid. Jeg har overalt intet Dieblik. Siig mig; veed De, hvor her boer en vis Madame Nehberg fra Brunsvig, som opholder sig her ved Brønden.

Mester Peter.

Madam Nehberg! nei, men — —

Ludvig.

Ikke heller, hvor en vis Marx er at finde?

Mester Peter.

Marx! det er en affyelig Karl! Hvad vil De den affyelige Karl? Kammerherrens Geheimeraad?

Ludvig.

Nu! jeg veed, det er en slet Karl; men jeg maa tale med ham.

Mester Peter.

Jeg vil vise Dem Huset, hvor han boer; men De skulde ikke besatte Dem med det Menneske.

Sjette Optrin.

(En Allee.)

(Paa den ene Side et anseeligt Huns imellem Treerne. hvor Madam Rehberg boer, med vinduer, en Altan, og Udgang til Alleen; paa den anden et mindre Huns.)

Madam Rehberg. Rose.

Madam Rehberg.

Du er virkelig en god Pige, en fornustig Pige. Du har vidst at fatte Dig, og bruge Din Fornuft. Den friske Lust har ogsaa gjort sin Virkning. Ikke sandt! nu befinder Du dig rolig og vel?

Rose.

Rolig? ja! o ja! Jeg veed nu omsider, hvordan jeg er farende. Men vel? Nei Tante! ikke ganske vel. O jeg beder Dem, Tante. Ved al Deres Godhed for mig besværger jeg Dem, lad os skynde os herfra.

Madam Rehberg.

Nu ja, det vil vi da. Men siden Du er rolig, og feiler intet mere, saa kom nu, og folg med mig op. Du veed, her kommer Visiter til os.

Rose.

Tuft derfor flygted jeg, hvor svag jeg var, og
hvor lidt i Stand til at gaae ud. Der er ingen No-
paa dette urolige Sted.

Madam Rehberg.

Du var virkelig meget upasselig; men nu er det
jo ogsaa forbi, og maa saa være. Hvorledes skalde det
lade, om Du nu for Alvor lagde Dig syg? Fru Lauter
er vist allerede der, og Grevinde Buchenhain har ladet
sig melde. Ogsaa hun er der maaskee alt. De kan
gjerne være der, skjøndt vi ikke har seet Dem. Den
rette Indgang er jo fra den anden Side.

Rose.

Hvad skal jeg blandt dem? Tante, Tante! De
har virkelig gjort ilde i at bringe mig mellem disse
Mennesker.

Madam Rehberg.

Barn, Barn! men for Din egen Skyld, vær
dog fornuftig! Nu er vi her engang. Hvad gjør det
dog for en Opsigt, dersom Du nu unddrager Dig fra
alle Mennesker?

Rose.

Nu da, skal det endelig saa være. Men med
Forord, jeg vil være i Fred for Hofraaden, for alt,
hvad der har Hensyn paa ham. Jeg kan virkelig ikke
indlade mig med Ham — og med ingen, slet ingen!

Madam Rehberg.

Du er mig dog en fortrædelig Pige! Nu da! Du skal være i Fred. (for sig selv:) Hun er som et Barn, man maa snakke hende efter Munden — Nu saa kom!

Rose.

O, hvad skal jeg dog der iblandt alle de hjerteløse Skabninger? De faaer saa intet godt af mig. — Ved De hvad, Tante. Nu kommer da der disse fremmede Folk, og drikker Thee, og igjennemgaar der alle de Mennesker, som jeg ikke kjender, og ikke bryder mig om, og stikler paa dem, og paa min Muthed og mit Landsbyvæsen. Men jeg, saasnart jeg kommer op, lukker jeg Dorene op til Altanen der, og sætter mig derhen, og skjenker Thee for dem, og seer her ud over Marken og Treerne, og tager netop saa megen Deel i alt, hvad de snakker, som Theemaskinen.

Madam Rehberg.

Godt! Barn! Det vil finde sig, Barn; kom nu.

(De gaae.)

Svende Oprin.

Ludvig (allene.)

Her var jo Huset, som Mester Peter visste mig. Det ørgrer mig, at jeg skal spørge den elendige Karl, den Max, for at faae at vide, hvor min Rose er. Hvorfor spurgte jeg ikke hans Kammerat Kammerherren! At ogsaa just saadanne Personer skal være mine

Bejvisere paa Bejen til dig — Dig, mit Hjertes eneste, inderlig elskede Rose. Jeg gav neppe banket paa — og bog — hvor mange Timer er det ikke alt, siden jeg fik vide, Du var her, uden at jeg endnu har funnet saae et Dieblik til det eneste, jeg havde her at gjøre, at finde Dig, min kjæreste, Kjæreste Pige! Nu da; velan! (Banker paa Maxes Huns.)

Ottende Optrin.

Agnes. Ludvig.

Agnes (tukker op.)

Ludvig! — Herr Burchard?

Ludvig.

De, Agnes! De, Tombru! er her — — saa var det dog sandt, hvad Majoren sagde mig, (hoit.) De er altsaa her hos Herr Max? Det er jo dog der, han boer?

Agnes.

Den Mand, som har taget imod mig i min Elendighed, flygtig, som jeg var, uden Tilslugt, hedder saa, og boer her. Men Ludvig! De seer paa mig med saadanne Fine. Der staer saa skrækkelig en Mistanke og Bebreidelse i deres Diekast. Ludvig! vil De høre min Retfærdiggjørelse?

Ludvig.

Jeg har virkelig ingen Tid, Tombru! Jeg skulde blot tale et Ord med denne Max.

Agnes.

Han er ikke hjemme. O men saa maa De et
 Sieblik høre mig, forend De fordømmer mig. De
 fandt mig i Selskab med Mademoiselle Dupuis.
 Dette Fruentimmer, Herr Burchard, opholdt sig no-
 gentid i Egnen, hvor jeg er fra. Jeg kjendte aldrig
 mine Forældre; min gode Pleiemoder døde før et Aar
 siden. Jeg var fattig, hjælpelös, forladt. Made-
 moiselle Dupuis overvældede mig med Venstebog og Wel-
 gjerninger. Jeg fulgte hende hid, hvor, hun sagde,
 der kom en Maengde af hendes formuende Paaro-
 rende, som vi for Fremtiden skulle leve hos. Hun
 gjorde mig til sin Søster, ligesom hun optog Dem til
 Cousin. Og nu, min Herre! i Dag, først i Dag —
 o jeg tilstaaer Dem, der forefaldt iblandt de Besøgelser,
 der kom til os, ofte, helst, naar De var borte, et og
 andet, som jeg undredes over, og som burde givet mig
 Mistanke; men i Dag, Herr Burchardt, kommer der
 en Mand til mig, en grusom, o! en ørværdig gam-
 mel Mand, ogaabner mig Dinene,aabner dem, Lud-
 vig, paa den skrækkeligste Maade. Det er — — —
 (standser for Graad.)

Ludvig (for sig selv.)

Skulde ogsaa det være Forstillelse! nei, nei!
 saa affskyligt er dog ikke Mennesket endog alt i den Al-
 der; — (heit.) Gode Agnes! fat Dig. Det er, si-
 ger Du?

Agnes.

Mit Hjerte brister, Herr Burchard! af Skam og Bebreidelse! Adelaide er et affyeligt Fruentimmer, Herr Burchard! Og til at blive ligesaadan en, som hun selv er, vilde hun danne mig.

Ludvig.

Skrækkeligt, affyeligt! Og nu, Agnes! — nu, veed Du, hvor Du nu er?

Agnes.

Nu? her? De forskykker mig endnu. Max kom til mig, da jeg flygtede ud fra den affyelige Du-pus. Han har fjendt mig fra Barndommen hjemme hos min Pleiemoder, sagde han, og han bragte mig herhen til hans Moster, en gammel Enke, som boer her. Det staer Dem ikke an? De troer mig maaßkee ikke? O De har desværre Ret til at mistroe mig, efter det Selskab, hvor De lærte at fjende mig.

Ludvig.

Arme, ulykkelige Agnes! — Det Menneske, i hvis Hænder Du er falden, denne Max, det er den nederdrægtigste Kjeltring, Jorden ejer. I hans Værge er det umuligt andet, end Du er solgt, solgt, Pige! til Foragtelighed og affyelig Jammer.

Agnes.

Barmhjertige Gud! — Det er min Skjebne! — og hvem vil redde mig? Hvem?

Ludvig.

(omfavner Hende omst.)

Det vil jeg, Pige! det vil den guddommelige
vælsignede Rose! o naar hun seer Din Ulykke og Din
Uføylbighed.

Rose

(som imidlertid har aabnet Altanen, og sat sig der ud.)

Gud! det er ham!

Ludvig

(Seer op, seer hende, hun styrter sig ind.)

Rose, min Rose! det var hendes Stemme —
hende selv — Kom Agnes! nei bi — nei kom — o
jeg veed ikke. Bliv her — her i Dørren. Jeg kom-
mer ret strax igjen.

(Gaaer med Agnes ind i Madame Rehbergs Huus.)

Niende Oprin.

(Sal hos Madame Rehberg.)

Rose. Madame Rehberg. Fru Lauter.

Hofraaden.**Madam Rehberg.**

Hvad er der, Barn? Hvad i al Verden er der?

Rose

(ængstlig, vild, forvirret :)

Han kommer! — (Hun vil løbe ind i sit Værelse, men
Kroefterne mangler; hun segner i en Stoel:**Fru Lauter.**

Det kjære Barn er uden Tvivl meget upasseligt.
Har hun ofte saabanne voldsomme Tilfælde?

Tiende Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig (slyrter ind.)

Det er hende. O Dig! Dig, mit Hjertes elskede Rose! — Endelig, endelig fandt jeg Dig, efter saa megen øengstlig, øengstlig Sogen! — Rose! Rose! — (Han ligger for hendes Fodder, trykker hendes Haand til sit Bryst, og udtrykker vexelvis den høieste Glæde og Kummer.)

Rose.

Ludvig!

Ludvig.

Min Roses Stemme! O Du kjender mig omsider igjen? Kjæreste Rose! hvor har Du martret mig! mig, som ikke kan leve uden Dig! hvor inderlig har jeg forsøgt over, at Du forlod mig! O Rose! siig, for Guds Skyld, siig mig, Du er ikke vreed!

Rose

(lofter hans Haand imellem begge sine :)

Ludvig!

Ludvig.

O nok! nok! Du nævner med Godhed mit Navn, Et Aars Kummer er forsvundet. Jeg er lykselig, og jeg fortjener min Lykke, Rose, thi, Din Mistanke mod mig maa have, hvad Grund den vil, jeg er uskyldig.

Madam Rehberg.

Uskyldig! Herr Burchard! uskyldig; og de to vafre Mamfeller, og den tredie i Dag, foruden —

Rose

(Springer op, og sidder hans Haand fra sig. Med
forbittret Værdighed.)

Gaa, Elendige! Gaa!

Ludvig

(efter et Diebliks tause Bestyrkelse.)

Rose! Du sætter en grusom Prøve paa Din
Ludvig.

Rose.

For sidste Gang, gaa! Menneste, som jeg for-
agter! Jeg er denne Mands Brud (hun har convulsive
grebet Hofraadens Haand.)

Ludvig

(staaer nogle Dieblikke som forstenet.)

Alsaa Brud! — Brud er hun! — Gode Gud!

saavidt er det kommet. (Gaaer langsom, og som i Morke;
vender om, da han er uer ved Doren, og uermier sig Hofraaden.)
Denne Mands Brud er hun! Mand! Jeg kjender
Dig ikke, kommer aldrig til at kjende Dig. Dig —
og Din Brud — seer jeg aldrig — aldrig med min
Billie mere. Kan Du gjøre den Pige lykkelig — lyk-
kelig — forstaaer Du? saa, som jeg vilde have gjort
hende lykkelig — o saa være Himlens beste, saligste
Belsignelse over Dig, som over Din Brud!

(Gaaer.)

Ellevte Optrin.

Rose. Madam Rehberg. Fru Lauter.

Hofraaden.

Fru Lauter.

Det Menneske! den samme, som man viste mig i
Dag, der har duelleret med Dreistern og Weisbart —
han er jo forrykt, gandse fra Forstanden.

Hofraaden.

Vist! gandse vist! og dog, den elskværdige, den
ubetydelige Angst, som hans Galenskab satte min til-
bedte Rose i; sandelig! den er mig tusinde Ducater værd!
ubetalelig er den! Den gav mig den Lyksalighed, at
faae af min Roses Løber en Tilstaaelse, som udgjor
mit Livs høieste Lyksalighed.

Rose.

Tante!

Madam Rehberg

Hvad vil min gode Rose?

Rose.

O! jeg — befinder mig — saa besynderlig —
som om jeg havde havt en Feber-Phantasie — jeg
er nok ikke vel, Tante.

Hofraaden.

Tilbedede!

Rose

(farer sammen:)

Jeg beder om Forladelse. Jeg havde ikke mær-

ket — havde glemt — at Herr Hofraaden — — —
kjæreste Tante ! (hun tager hende til Siden, og taler sagte til
hende.)

Hofraaden

(til Moderen assides.)

Dersom min Moder tillader. Tomfren befinder
sig ikke vel. Det var maaſkee bedst, om vi forlod Hende.
Siden vil jeg —

Fru Lauter.

(sagte til Lauter.)

En synderlig Vildragelse desuden, som maa tas-
ges i Overvejelse — (til Madame Rehberg:) Det assindige
Menneske har sat den gode Pige i megen Bevægelse.
Det gaaer over, naar hun er lidt allene. Endnu i
Aften sees vi. Jeg kjender nok det Slags Bevægelser,
erindrer ret godt fra Fortiden. — Uden Ceremonie!

Hofraaden.

Inden en Time giver Deres henrykte Brugom
sig den Frihed, at bede om Tilladelse at lække sig for
Deres Fodder.

Madam Rehberg.

Siden De — — —

Fru Lauter.

Uden Complimenter. Vi sees.

Tolvte Optrin.

Rose. Madame Rehberg.

Rose.

Det var da virkelig ingen Drøm ! o Tante, Tan-

te! Det var! o lyb for mig, Tante! siig het var. Alt, Alt. At han her uden for Altanvinduet omfavnede Hende, at han kom, saae saa inderlig god, og saa inderlig fortvivlet ud — —

Madame Rehberg.

Dg at Du tog Hofraadens Haand, og erklærede ham for din Brudgom, — —

Rose.

Hofraadens? Tante! jeg Hofraadens Haand! det Dreemenneske! I Evighed aldrig, aldrig — og dog, Tante siger det. Jeg synes selv — nei, nei! aldrig —

Madame Rehberg.

Bevar os, bevar os, Barn! Ingen overilede Beslutninger! Det er bestandig mit Raad. Fornuftens! —

Rose.

O men, Tante! jeg er saa forvirret, saa — — Tillad Tante, jeg gaaer ind paa mit Kammer! Jeg martrer Dem bare. Alene skal jeg nok samle mig.

Madame Rehberg.

Bel Barn, vel! Men bliv Du her! Jeg maa saa ind, og tage mod Grevinden. Jeg er glad, Du er dog saavidt vel.

Trettende Optrin.

Rose (allene.)

Altsaa! det var ham! det var min Ludvig, min Barndoms inderlig elskede, min ædle, ædle Ludvig!

Det var ham — — o det var ham — Og nu! skæf-
keligt, — Farvel, alle I min uskyldige Alders Glæder!
alle I Lyksaligheder, som mit Hjerte, ukjendt med
Verden, drømte sig for de kommende Dage! O den-
Verden, hvor Ludvig, Ludvig! forvandledes fra det,
han var, til det — det, han nu er — — Gud! red
mig ud fra den Verden, som saaledes forvandler Uskyld
og Neenhed til Trolosshed og Afskyelighed! — Og dog —
det var ham! o ham selv! endnu med det ligesaa hjer-
teligeaabne Ansigt — o var det, var det muligt,
at det endnu ikke var, som det syntes at være! —
Imidlertid! jeg har erklaaret Hofraaden — sagde Lan-
te! — Nei! o nei! ulyksalige Rose.

Fjortende Optrin.

Hanne. Rose.

Hanne.

Hun er allene. Ja, jeg troede det nok, hun
maatte see bedrovet ud. — Tombru! hvad har De
gjort ved min Broder? De kjendte ham, sagde De i
Morges. Det var ham. O jeg blev saa glad, at han
kom! Havde De seet, da han sikkert paa Dem, som
De sad oppe paa Altanen! Jeg var kommen ud i Dø-
ren, og saae det. O det var alt for loyerligt. Det
var, som der var flojet en Ild gjennem hans hele Krop;
men Glæde var det, der foer ham gjennem hvert Ledemod.
Og vips! var han inde af Døren, og op ad

Trappen. Det var neppe, han vilde kjende mig engang.
Han bare klappede mig paa kinden, uden at faae lid
til et Ord.

Rose.

Nu, gode Hanne! hun er saa snaksom; jeg — —

Hanne.

Ø i Dag mærkede jeg dog ret godt, at De ikke
saa ugjerne hørte tale om Ham.

Rose.

I Dag! ja Hanne! for, i Dag.

Hanne.

Men er han da ikke den samme, han var for i
Dag? Ja, jeg kan nok vide det. Jeg har ogsaa hørt
om det Klammeri, han skal have havt her henne med
en Mar for en Piges Skyld. Jeg veed ikke; men der-
med maa det nok ogsaa have saa sin egen Sammenhæng.
For, saae De ikke nok den lille Tomfri, han talte
med hernen? Han tog hende ved Haanden, med det
samme han sloi her op til Dem, jeg troede, han vilde
taget hende med. Men han lod hende bie; ogsaa gav
jeg mig i Snak med hende. Hun spurgde, om det var
nogen af hans Paarørende, her borde? Jeg svarte,
kanstee, jeg troede det nok. — Ø, sagde hun, maatte
det være den velsignede Rose, som han sagde, han vilde
bringe mig til. — Øg for saae hun saa becengstet ud,
men da hun fagde det, saa — — —

Rose.

Til mig, Hanne? til mig vilde han bringe dette
Fruentimmer? — Du gode Gud! hvad siger hun? og
hvad blev hun —? Men, hun siger, han vilde — —

Hanne.

Ta seer De, inden vi sik talt mere sammen, saa
kom han ud igjen. Jeg glemmer aldrig, hvordan han
saae ud. Han saae stift frem for sig, og gik mig og
Jomfruen lige forbi, ganske langsomt, og saae os
ikke; og vi blev saa forærdede, saa vi kunde ikke tale
et Ord.

Rose.

Men Pigen! hun blev der nede? hun er der end-
nu? og han sagde, fortæller hun — ?

Hanne.

Nei først blev han ved at gaae langt ned af Al-
leen. Og den stakkels Pige saae ud, som hun skulde
da synke i Jorden; og Taarerne strømmede hende ned
over Kinderne. ”O Gud, sagde hun ved sig selv, og
saa han forlader mig; hans Rose vil ikke vide af mig
at sige; blot til afskyelige Mennesker skal jeg være over-
ladt!” Hvad vilde nu det sige andet, end at han har
villet redde den Stakkels fra nogle slemme Folk, hvem
det har været, og overgivet Dem hende?

Rose.

O Hanna! — o var det mueligt! — hun er da
der endnu?

Hanne.

Nei, Somfru, for inden vi kunde komme til os selv, saa kom han hurtig tilbage igjen, men saae lige saa mørk ud, som før. Han tog hende ved Haanden, stod et Døeblik, som om han havde betænkt sig, hvad han vilde, endelig sagde han, "arme forladte Agnes! hvor er der nu Tilflugtssted for os?" Og saa gik han igjen med hende, ligesom han var kommen.

Rose

(for sig selv glad.)

Muligt — o ikke blot, muligt! det er saa, det er saa, han er uskyldig, han er — — men — o han er borte! — Hanne! gode Hanne! Din Broder — jeg — tog feil af ham — jeg tog ham for en anden — o jeg gjorde ham Uret — — skæffelig Uret. Det er et ødeligt, ødest Menneske, Hanne! O at vi havde ham her igjen!

Hanne.

Fat Dem, Somfru! Der er Deres Tante med Grevinden.

Femtende Optin.

Grevinde Buchenhain. Madam Rehberg. Rose.

Grevinden.

De er ikke vel, Kjæreste Rose! O for en Syg feer De ikke saa ilde ud. Deres Tante siger mig, at jeg ikke

maa gjøre Regning paa Dem i Aften; det havde jeg dog saa vist gjort.

Rose.

Deres Naade er alt for forbindtlig. En ubetydelig Upasselighed.

Madam Rehberg.

Ta Grevinde! dersom ikke dette rebelleste Lune var, saa kunde det vel være ubetydeligt; men de Piger, de Piger! Lidt Rolighed vil dog nok bringe hende i Stand igjen. (sagte til Rose.) Er det saa godt? Snakker jeg Dig nu efter Munden?

Grevinden.

Det gjør mig virkelig ondt, om jeg skal i Aften savne den gode Pige! Her er kommen en Ubekjendt, som ved en her gandske usædvanlig Edelmodighed har gjort et Par Mennesker saa lykkelige. Jeg vilde — o men De er jo ikke saa syg. Det gjør desuden frist, at være omringet af gode og lykkelige Mennesker. Jeg vil intet fortælle Dem om, hvad jeg har for. De maa være med.

Rose (for sig selv):

En ubekjendt Edelmodig! — Det kunde være ham. — (hoit.) Grevindens Godhed vilde jeg saa nodig afflæae. Jeg føler mig virkelig en Deel bedre.

Madam Rehberg.

Nu saa troer jeg aldrig mere paa dine Upasseligheder. For et Dieblik siden — — Nu men det er vel! — men alligevel, Gru Lauter og hendes Son —

Rose.

Vores daglige Selskab! de tage ikke ilde op, om vi modtage Grevindens Tilbud.

Grevinden.

Det sørger jeg for. Men hvad om de begge kjørte med mig en Tour — først en Times Tid! Det bringer maaßke den kjære Pige fuldkommen i Orden.

Rose (for sig selv.)

Saa undgaaer jeg Hofraaden og hans Moder. — (Hoit.) Jeg har, med min Tantes Tilladelse, i Aften overgivet mig gandiske til Grevinden.

Madam Rehberg.

Dg jeg! hvorfor skulde da jeg sætte mig imod?

Grevinden.

Teg lover Dem intet andet, end Synet af gode, og, jeg haaber, ret lykkelige Mennesker. Det er efter min Smag altid fornøieligt.

Femte Optog.

(Værelse i Mester Peters Huus. Det samme som i Begyndelsen af fjerde Optog.)

Første Optrin.

Ludvig (allene.)

Brud er hun! — ikke Din Brud, Ludvig! — og ikke lykkelig — nei ikke lykkelig kan Rose blive.

som en andens, end min! og jeg — O at jeg nu,
 da jeg dog er fordomt, til ikke at nyde det eeneste, der
 var Lykke for mig i Verden, dog ikke kan være letfindig,
 som hun maa være blevet. Men nei! at hun er Brud —
 ikke lykkelig — ikke min — ere de eneste Begreber,
 som svøve for min Sjæl. — Hvorfor brod hun med
 mig? Max fortalte, at hun var Bidne til den dumme
 Tildragelse! — Det har gjort Begyndelsen. Hun har
 uret i, at hun ikke sogte Oplysning om Sammenhæn-
 gen. Hun kendte mig dog, og maatte vide, at jeg umu-
 ligen kunde være en saa affskyelig Karl. Det undstyr-
 der hende dog. O har jeg noget Dieblik tænkt, at hun
 ei var undskyldelig? — Men det er forbi. Hun er
 Brud — ikke min, ikke lykkelig; — Førend i Mor-
 gen kan jeg ikke komme bort hersra! Aldrig vil jeg see
 hende mere; aldrig kan jeg. — O Agnes! arme Ag-
 nes! — en dum Streg, at jeg skulde paatage mig at
 flye hende det romantiske unge Menneskes Portefeuille!
 Han meente hende det dog ogsaa ørlig. Hans Por-
 træt, alt, hvad han kunde af hans Formue, og et kier-
 ligt Farvel, sendte han hende. — Jeg maa opsege
 ham. Han er reist bort, men man finder ham vel.
 Saa er de lykkelige, for hun elsker ham; og ham kan
 der engang blive Mand af. — Hvem elsker mig?
 Hvem bringer mig tilbage til — — — O Rose, Ro-
 se! Du er Brud — ikke min Brud — ikke lykkelig!

Undet Oprit.

Mester Peter. Ludvig.

Mester Peter.

De har befalet — —

Ludvig.

Befalet! Det maa De have drømt.

Mester Peter.

De har forlængt at være allene.

Ludvig.

Det har jeg ønsket, det ønsker, det beder jeg om endnu.

Mester Peter.

Bel. Jeg vil blot sige Dem — —

Ludvig.

Det, jeg vilde høre, kan ingen sige mig.

Mester Peter.

De har nu villet tage til Takke hos os.

Ludvig.

Gordi jeg troede, nu her at kunde være allene, indtil jeg kan komme bort, siden Kammerherren var reist, og Børrelserne stode ledige.

Mester Peter.

Men her er kommet Bud fra Grevinde Buchen-hain, for at bede min Datter og hendes Brudgom og mig komme hen til hende.

Ludvig.

Havde hun faaet i Sinde at bede mig med, saa havde De funnet sige hende, jeg vil være allene.

Mester Peter.

Nu min Gud ! men siden De er hos os, saa kan dog ikke alle Mennesker vel gaae ud af Huset, uden —

Ludvig.

Hvorfor ikke da ?

Mester Peter,

Om det var nogen Ting, De vilde imidlertid. Moder er rigtignok, ved det, De har gjort for hendes Datter, ikke syg længer; men dog saa svag, at hun ikke kan forlade Sengen.

Ludvig.

Hvormange Gange skal jeg da sige, jeg vil ingen Opvartering have, jeg vil ingen Ting ?

Mester Peter.

Nu, saa gaaer jeg da. Hans, som De befrieede, og gav os tilbage, skulde med til Grevinden. Vor Herre veed, hvad hun vil. Hele Verden taler om hende, som om en velgjørende Engel. Jeg sendte Bud efter Hans, saa saare De kom, og bragte Frihedsbrevet. Han er henne i — Vi venter ham alle Diebliske — O men De er fortrædelig. De vil da, vi skal gaae derhen, siger De. Ja men Agnes ! det velsignede stakkels Pigebarn, De bragte med herhid ; Hun

græder i eet væk, og vil ikke, vi maae forlade hende.
Kan vi da tage hende med?

Ludvig.

S al Verden — ! hvorfor ikke?

Mester Peter.

Nu! saa gaaer vi da, vi er her snart tilbage.
(Gaaer.)

Ludvig.

Farvel! — Omsider sikk jeg dog Ro. — O men
der er det alt forbi igjen; der er den gode, fortredelige
Major.

Tredie Optinn.

Major Berghorn. Ludvig.

Major Berghorn.

Man havde seet Dem gaae herhen; De lovede i
Eftermiddag, da De kom fra Waldeck, at De vilde
tillade mig at disponere over Dem i Aften.

Ludvig.

Saa! Det gjorde jeg, som en Mar, som jeg gjor
saa meget. Jeg tager det Lovte tilbage.

Berghorn.

Tager De et Lovte tilbage?

Ludvig.

De har Ret. Det Lovte betydede intet. Allige-
vel tager jeg det ikke tilbage. Jeg beder Kun, at De
vil tillade mig, ikke at opfylde det,

Berghorn.

Det lader jeg vel være.

Ludvig.

De gjør mig en virkelig Tjeneste, om De lader
mig slippe. Jeg duer saa ikke til Menneskeomgang.

Berghorn.

De er ikke oprømt; Hvad kan der være modt
Dem? I Døg, synes mig, burde De være usigelig vel
tilfreds.

Ludvig.

Virkeligt! usigelig vel tilfreds. O, De veed alt-
saa ikke — hun er Brud — Brud er hun —

Berghorn.

Skulde jeg ikke vide det? og en meget lykkelig
Brud, haaber jeg. Var det da ikke Deres eget Ønske?

Ludvig.

Vist! — at hun skulde være — uden al Charac-
teer, letfindig, som alle andre. — Men lykkelig! — o
blev hun endda lykkelig!

Berghorn.

Men hvad er nu det for misantrope Dømmerier!
hvør skulde den gode Pige — —

Ludvig.

Troe De mig, den bedste duer ikke det mindste.
Falskhed — nu ja, er det Ord for haardt, saa en Let-
findighed, der har samme Virkning, — udgjør alt,
hvad der er ved dem. Man bedrages, ligegodt om

af Falschedeb, sumst Tigerlyst til at pine, eller af, at de tankeløse holde sig til en Mar, ligesaagdt som til en ørlig Karl. — Erlig! — som om der var Erlighed til. Jeg Daare! Hvor hun er blevet saa fordærvet, der vilde ogsaa ganske vist jeg snart blive, som alle de andre.

Berghorn.

Kjære Ven! for Guds Skyld! hvad er det for en Philosopheren? See engang paa mig!

Ludvig.

Ah! det er Dem.

Berghorn.

Et Dvartere gaaer jeg her, og taler med Dem.

Ludvig.

Det er sandt, Jeg er adspredt. De vil jeg skal folge ud med Dem, og jeg kan —

Berghorn.

Ikke bryde Deres Ord. Men hvad er der da? Det unge Menniske, De har løskjøbt, har betoent sig, saaet Smag paa Recrutlivet! — og Lise! —

Ludvig.

Kan være. Det veed jeg intet om, Nu ja! er det ikke skeet, saa skeer det.

Berghorn.

Altsaa det ikke; men Pigen —

Ludvig.

I Forstningen vilde hun sagtens see suurt og

hyle. Lab hende hyle! Inden et Par Dage havde hun dog havt ham for Mar, og taget sig en anden.

Berghorn.

Det være nu, hvad det vil, saa —

Ludvig.

Saa seer De nok, jeg onsker inderlig, at De vilde lade mig være allene.

Berghorn.

Og De, at jeg ikke vil lade Dem være allene, min unge Herre! og det, fordi jeg holder ret inderligen af Dem.

Ludvig.

Ha, ha, ha! Det kan De fortælle en Patteglut, Hun holdt ogsaa ret inderlig af mig.

Berghorn.

Der er hændet Dem noget galt, hvad det er; det kan være; derfor er De Menneske. Men, unge Menneske, Dinene i Bejret! Brystet høit! Modet op i Lisvet! Ryst Modgangen af! eller, lader den sig ikke afryste, saa bær den med Kjæthed! Derfor er De en Mand.

Ludvig.

Afryste! Det lader den sig ikke. — Bære den! nu ja — kun trykker den mit hele Væsen fra hinanden.

Berghorn.

En Fruentimmer Historie, som jeg mærker!

Ludvig.

Og det en ret almindelig. Man har trukket mig ved Næsen.

Berghorn.

Kunde Du vente andet, min Son! Saadan en, som den Mamselle! Kunde Du ventet Troskab af den Dvinde?

Ludvig.

Min Herr Major! havde jeg ikke Erbodighed for Deres hvide Haar, saa — —

Berghorn.

Men hele Pyrmont kan jo bevidne, at det slette Fruentimmer — —

Ludvig.

Rose Gelner et slet Fruentimmer! uagtet Deres hvide Haar kostet det Dem Deres Hjertebloed. — Rose et slet Fruentimmer!

Berghorn.

Hvem taler om Rose Gelner? Mamsel Dupuis taler jeg om.

Ludvig.

Saa? Hun er altsaa et slet Fruentimmer! Nu ja det tænkte jeg ikke paa. Rigtig! hun er et slet Fruentimmer. Det sagde ogsaa den arme Agnes mig for en Time siden. Men af det Slags, at hele Pyrmont veed det? — at —

Berghorn.

De er nok den eeneste her, som kunde spørge der-

om. Men hvorfor render De ogsaa her med de gemeene Løse? De, den brave unge Mand, som slaaes med en Kjækhed, en Sindsro, uden Mage; hvis hele Væsen og Adfærd synes at vidne om en Selvbesvisthed, der ikke har det ringeste at bebreide Dem; hvis Asyn forkynner saa megen Redelighed og Godmodighed, og som har havt Hjerte til en saadan Handling, som den, hvorved De gjorde denne Familie lykkelig! Unge Menneske! jeg elsker Dig saa inderlig; men dorfors just figer jeg Dig det venskabelig, lob dog ikke her saaledes med de affskyelige Skabninger!.

Ludvig.

Nu! siden jeg omsider har faaet at vide, at den Mamselle Dupuis er et slet Fruentimmer.

Major Berghorn.

Omsider? Det vidste Du ikke før. Er det sandt?

Ludvig.

Jeg lyver aldrig.

Major Berghorn.

O! Gudskeelov! jeg tog feil. Men hvordan? o ligefuldt! Gudskeelov jeg tog feil! Men Son! Son? Loer at see Dig lidt før. Med et Par Dusler under Armen har man dog saa temmeligt Udseendet af en lumpen Karl.

Ludvig.

Dg nu, nu først sandser jeg det! — Gud! Det

var Harsagen til Roses Forbittresse! — Dog, forsilde,
forsilde! — Jeg er fortapt.

Major Berghorn.

Du med dette Hjerte? Alting, unge Ven! gaaer
op og ned her i Verden. Øfste seer det sort ud paa
alle Kanter, og klares kun, for, som det synes, at
blive endnu mørkere. Det eeneste, som er usoranders-
ligt for Mennesket, er Samvittigheden, min Son.
Er den rolig og blid, saa udbreder den sin Blidhed
tidlig eller seent over alt det øvrige. Nu frisk Mod! —
Du har givet mig Dit Ord at være i Aften min Mand.
Ingen Hængen med Hovedet! Har Du ved en taabelig
Streg gjort Dig Kummer, saa forjag den med Frug-
ten af det, Du har gjort ædelt og godt! Kom!

Ludvig.

Bel!

Major Berghorn.

Uden at spørge hvorhen?

Ludvig.

Det er mig uden Forskel. Vilde De føre mig
igjen hen til Kammerherren, jeg troer, jeg lod mig
adle, om han da vilde skyde mig en Kugle for Panden.

(De gaae.)

Fjerde Optin.

(Forsal ved Brøndsalen, Adskillige balklædte, ogsaa nogle mæsserede Personer, gaae i dette og de følgende Optin af og til gjennem Forsalen ind i Brøndsalen.)

Max. Hanne.

Max.

Men Du fortryller mig. Du er jo Føieligheden selv?

Hanne.

Skulde jeg da ikke det, i det ringeste i de første Frierdage?

Max.

Sa, naar jeg lægger de 1200 Gylden, Du har, til dobbelt saa mange, jeg selv har samlet, saa er det dog noget at begynde Bosætningen med. Altsaa, Du samtykker, at vi kjøber det Huus herhenne?

Hanne.

Naar Du opfylder mine Betingelser.

Max.

Leg før love det, førend jeg hører dem.

Hanne.

Svære er de ikke.

Max.

Lad høre!

Hanne.

Den Historie, som Du fortalte mig, om den — hvad skal jeg kalde det — den Spøg, Du havde med
Prams Skrifter. 3 Deel.

Herr Burchard i Bertshuset i Skoven, da Du så ham til at tage berind med en villig Pige, og lade sig gribe med hende der af en, der gav sig ud for hendes Fader — den skal du fortælle, uden at forfolge det mindste, for Tomfrue Gelner, det første Du seer hende!

Max.

Men raser Du, Pige?

Sanne.

Som jeg siger. Ellers bliver der intet af; jeg samtykker ellers i ingen Ting.

Max.

Men saa anseer hun mig jo for en Skjelm, for en slet Karl, og —

Sanne.

Hvad hun anseer Dig for, bliver Du det meere derfor?

Max.

Men — — Nu, Herr Burchard, veed den før. Det kommer dog altsaa vel for en Dag. — Men, hvorfor vil Du, jeg skal? — — —

Sanne.

Liges frem, for det at Nose skal vide, at hendes Ludvig ikke var taget derud, som en udsyævende Karl, men troede at frelse en uskyldig Pige; og for at hun ikke skal være vred paa ham længer uden Marsag.

Max.

Men forsones hun igjen med Burchard, saa er
det ude imellem hende og Hofraaden.

Sanne.

Er det ikke det alligevel? — Skulde hun virkelig
givtes med den Elendige, som vist ikke søger andet hos
hende end Tantens Formue — som midt i den Henryk-
kelse, han forehykler Rose, hverver sig en stakkels uskyld-
dig Pige, for have uden om den Formigelse, at gjøre
hende ulykkelig.

Max.

Er Verden anderledes?

Sanne.

Det er sandt! det har Du sagt mig.

Max.

Men —

Sanne.

Ingen flere Menner.

Max.

Nu jeg vil; Der er min Haand, men saa —

Sanne.

Det forstaer sig, saa har Du jo fortjent mine
1200 Gylden?

Max.

Hvem tænker paa de 1200 Gylden? dig, dig
selv er det kun jeg seer paa.

Sanne.

Det falder af sig selv.

Mar.

Sæg kan bare ikke begribe — For i Dag, saa
vilde Du slet ikke boe her i den store Brimmel.

Sanne.

Sæg har siden bedre lært den at kjende.

Mar.

Da vilde Du ud paa Landet, langt fra disse
Narre og Skjelmere, og Forsørere og Forførte — til
de glade og gode og lyttige Mennesker.

Sanne.

Dem kunde jeg ogsaa finde her, sagde Du.

Mar.

Du talte saaledes om Landlivet, saa jeg begyndte
selv, at faae Lyst til at leve der mellem Flokke af Kalve,
og Lam, og Gjæs, og smaa bitte nysselige Grise.

Sanne.

Saadanne Mennesker er der ogsaa til, at man
meget heller maatte ønske at leve blandt andet ordentligt
Fæ. Men siig mig, hvad er det egentlig, her er for i
Aften?

Mar.

Her skulde være Maskerade; derfor er her en heel
Deel i Masker; men Grevinde Buchenhain skal have
noget Fjas for, hvad det er. Der tales om en Edel-
modigheds Fest. Sæg veed ikke, hvad det vil sige.

Sanne.

Der er ogsaa Bores Hofraad, og hans Fru Moder.

Femte Opchin.

De Forrige. Fru Lauter. Hofraaden.

Fru Lauter.

Ha! Roses Kammerpige. Hendes Tomfri er
her allerede?

Sanne.

Teg troer ikke, naadige Fru!

Fru Lauter.

Det er sandt, hun er saa syg, at hun er taget
ud med Grevinden, sagde man. Vær saa artig, Tom-
fri! at trine ind i Salen. Hun skal vel paa Ballet her
i Aften i Tomfriens Sted, formoder jeg? Teg ønskede
at tale et Par Ord med min Son, siden vi ellers her
kan være allene et Par Dieblikke.

Sanne

(Gaaer leende bort. Hofraaden giver Max et Vinck.)

Siette Opchin.

Fru Lauter. Hofraaden.

Fru Lauter.

Hvad blev da Beslutningen? Man seer at den
Herre har ældre Rettigheder hos Mademoiselle Gelner,
som han sikkert derude har vidst at gisre gjeldende.
Det kunde Du sætte Dig ud over, mener Du?

Hofraaden.

Man ejender Verden, min naadige Moder! Den
Grille at være den første Elsker.

Fru Lauter.

Eg i Grunden ikke meget andet end en Grille.
Vi har nu virkelig indladt os temmelig vidt med den
Plan. Begge Lanterne har god Formue, —

Sofraaden.

Som Niecen arver. Det er et forbeelagtigt Par-
tie. Jeg tilstaaer, jeg begyndte at kjedes, ved at
gaae der, og spille tendre Amant; men siden det
Optrip i Eftermiddag har høvet hendes Betænkelsighed
med eet — —

Fru Lauter.

Nu jeg kunde da vel ogsaa lade det gaae, at hun
med den Insolence manquerer mig, og tager ud med
Grevinden, uagtet jeg havde meldt mig. — Men nu
den anden Historie, som jeg fortalte Dig, den Efter-
retning, jeg fik med Posten! —

Sofraaden.

Den frapperer mig forstækkelig. Jeg maa til-
staae Dem, jeg troer, jeg kjender Pigen, uagtet hun er
hos den lidt for bekjendte Mamselle Dupuis. Hun er
virkelig meget smuk, meget elskværdig.

Fru Lauter.

Du kjender hende, siger Du?

Sofraaden.

Da min Moder pleier vise sig tolerant imod mig
Henseende til en Smule Galanterie —

Fru Lauter.

Min Son! Du forstærker mig —

Sofraaden.

Hvad var det saa egentlig videre? Havde hun ikke været ganske usædvanlig tilbageholden — saa, medens jeg kjedede mig over den hjertelige alvorlige Forbindelse med Rose, havde jeg maaskee amuseret mig med en lille Biforstaaelse med Agnes.

Fru Lauter.

Det er altsaa dog ikke Tilfældet? Ah! Du letter en stor Steen fra mit Hjerte.

Sofraaden.

Hun er, forteller De mig nu, en Datter af en af vore Nærpaarsrende?

Fru Lauter.

En af vore nærmeste Paarsrende, som jeg derfor ikke vil nævne. Det var Frugten af et svagt Diebliks Forvildelse, et lille Feiltrin. Hun veed selv ikke, hvem hun er. Ach, min Son! denne Tilbøjelighed for hende har ganske vist ikke været andet end Blodets skjulte Kraft. — Hun er vel opdragten, hos en meget skikkelig Kone, men denne er nu død; og Mamselle Dupuis har passet Leiligheden og faaet hende sat. Du maa nu sørge for at faae hende derfra til skikkelige Folk et Steds, om det ogsaa skulde koste noget; for, seer Du, det er dog af Familien paa en Maade. Man maa siden snart see at faae hende givt.

Sofraaden.

Wil min Moder ikke see hende?

Fru Lauter.

Teg vilde — Teg kunde have inderlig Lyst —
Engang, da hun var gandske lille bitte, saae jeg hen-
de — O! — men neil nei! Blodet er aldrig saa tyndt,
siger man, det er dog tykkere end Vand! Det kunde
give Anledning til Mistanke.

Sofraaden.

Teg vil strax soie Anstalt.

Fru Lauter.

Og jeg gaaer til Selskabet.

(Gaaer.)

Syvende Oprin.

Sofraaden. Mar.

Sofraaden

(Vinker i Døren.)

Mar! — Teg forstaer Dem, min Moder!
Teg har for hørt et Nys derom — — — (Mar kommer.)
Saasnart det var bleven mørkt, var jeg omme ved min
nycreerede Mosters Bagdor. Agnes var borte.

Mar.

Desværre!

Sofraaden.

Desbedre! siger jeg. — Hvorfor ellers desværre?

Mar.

Fordi hun kommer knap til os meere. Landsby-
junkerens har opdaget Hende, og snappet hende væk.
Han har mørket Uraad, frygter jeg.

Hofraaden.

For Fanden! Det er en slem Streg. Hvad gav
han Dig for den, Gavtyo?

Marx.

De er meget spøgefuld. Men De sagde, desbedre!
at hun var sorte?

Hofraaden.

Ved Du, hvem hun er?

Marx.

Nu, er det saa magtpaaliggende? En ejon Glut!
er det ikke nok?

Hofraaden.

Satan! Kom, og kys mig! Det er den Datter,
som min Møder fik af Bedrøvelse, en fire fem Aar
efter min Faders Død. Den hemmelige Datter er det.
Du har selv oplyst mig om den Familie-Hemmelig-
hed — — Lad mig omfavne Dig, Satan! Det var
min Søster, Du vilde bragt mig til.

Ottende Optrin.

De Forrige. Ludvig. Berghorn.

Ludvig.

Alt saa hid bringer De mig! Nu jeg har jo overgi-
vergivet mig Dem. Men hvad, Marx, i den fortrolis-
ge Stilling med — —

Berghorn.

Med hans fortrolige Ven Hofraad Lauter.

Ludvig.

Det Ansigt — —

Berghorn.

Er Herr Hofraadens, som givtes med Deres tro-
løse. — Er De nu hevnet?

Ludvig.

Om jeg ogsaa kunde ønske Hevn, saa endda —
(gaaer mod Hofraaden.) De er Hofraad Lauter?

Hofraaden.

Som for nogle Timer siden havde den Ere at —
— — som førend i Dag ikke har havt den Ere af min
Herres Bekjendtskab. —

Ludvig.

Den Ere af mit Bekjendtskab! — Kjender De,
Menneske! den Karl, som De der omfavner?

Hofraaden.

Allerede, min Herre, siden flere Aar, ret noie.

Ludvig.

Og De veed ikke, at det er den aller afskyeligste
Kjeltring paa Jorden?

Hofraaden.

Han har sværmet en Deel omkring. Han kunde
miskjendes.

Ludvig.

Den man ikke kjender ved ham selv, skal man
søre at kjende ved hans Staldbrodre,

Berghorn.

Bravo! Ret! Det er en forslidt Sandhed, Herr Hofraad! men den er ligesaa god, som om den var splinter ny. — (til Ludvig.) For Resten, min Misanthrope! jo mindre Misantropie i Aften, jo bedre,

Ludvig.

Mit Lovte, at jeg skal blive, hvor De vil, har De stjalet mig fra; men som jeg er, maa De have mig, eller lade mig gaae.

Berghorn.

Nu vel. Jeg vil have Dem, som De er, Ah! Der er Grevinden.

Niende Optrin.

De Forrige. Grevinden. Rose. Madam Nehberg. Hanne.

Grevinden.

Bekommen, Herr Major! og De, formodentlig den ubekjendte Gjæst, Majoren lovede mig. Bekommen! Jeg overlader Dem, mine Veninder, at underholde denne Herre, medens jeg og Herr Majoren et Dieblik forlader Dem. Men efter Aftale! ikke komme her inden for, førend jeg tillader det.

Eiende Optin.

Nose. Madam Rehberg. Ludvig. Hofraaden. Mar. Hanne.

(De befinde sig alle nogle Sieblikke i taus Forlegenhed,
hvilken hver udtrykker efter sin Stilling.)

Hanne.

Medens De her venter, og har intet bedre at
gjøre, saa tager jeg mig den Frihed, at forestille Dem
her, Tomfru, min tilkommende, en Ven af Herr
Hofraaden.

Madam Rehberg.

Din! Pige?

Hanne.

Jeg ubbeder mig ingen Lykonskning, førend han
har viist sig værdig til Deres fælles Bevaagenhed.
Det kan han, om han maa, ved en Art af Historie,
han har at fortælle. Den er kun kort; og kjeder den,
saal kan det ikke blive meget. Maa han?

Mar.

Jeg veed, Tomfrue Gelner! at denne Herre her
agter at anklage mig som et slet og ondt Menneske.
Jeg vilde ydmygst bede, om De ikke vilbe paatage
Dem at domme, om han kan have Ret deri. Han
skylder mig meget; thi jeg har havt den Ere at være
hans Lærer. Han skal komme til at skynde mig endnu
meere. De er vred paa ham. Det torde for en Deel
skrive sig fra en vis Tildragelse i Fjor Host, da De

og Deres Tante kom igjennem den Skov et Par Miile fra Brunswig, hvor De maatte blive om Natten, forbi Deres Vogn var gaaen itu. Det hele Oprin var intet andet end en af mine Lectioner. Jeg havde foranstaltet det for hans Beste. De kom over det. Det kunde jeg intet for. Det var dog vel en sand Underviisning i Kunsten at kjende Verden? Allerede det skyldte han mig Tak for. Nu da De ved dette, kan De ikke være ham mere vred. Har han nu Ret i at føre Klage mod mig?

Madam Rehberg.

Rose! hører Du, Rose!

Sanne.

Det er hele Historien. Da han havde fortalt mig den, saa lovede jeg ham den lille Capital, jeg arvede, for at han skulde fortælle ogsaa Dem den. Pen gene, haaber jeg, De selv vil finde, den er værd. Han lovede, at tage mig med oven i Kjøbet, men det var Synd at tage ham paa Ordret.

Ludvig.

Jeg er meget ulykkelig, at jeg skal behøve en saadan Advocat, som denne Karl. Ester, hvad der foregik i Eftermiddag, kan jeg ikke engang ønske, at De ansæer mig retfærdiggjort. — Hvad det er for et Menneske, kan De bedømme deraf, at han kan gjøre sig stor af en saadan Bedriva. En Kobler, Menneskeaf-

skummets Handlanger i neberdrægtige Foretagender.
Men Rose! känner Du denne Mand?

(viser Hofraaden.)

Rose.

Ludvig! —

Ludvig.

Nu vel! Skulde det behøves, saa bør Du lære
at kende ham. Denne samme Mand traf jeg her for
nogle Dieblikke siden i Begreb med at omfavne denne
affygelige af alle Skurker.

Hofraaden.

Teg haaber, sodeste Rose! at De tager for, hvad
det er, det, et Menneske der staaer og figer, hvis For-
stand De nylig har seet i den yderlige Forvirring — I
Sandhed — jeg —

Ludvig.

Teg kan feile. De kender ham maastee af mere
afgjorende Træk, som vise ham bedre, end jeg kan
troe en Ven af det Uhyre. Teg har gjort min Pligt.

Ellevte Optrin.

De Forrige. Mester Peter. Lise. Agnes.
(Adskillige af Balgjæsterne, ogsaa nogle maskerede kommetil.)

Mester Peter.

Underdanigste Djenrr, mine Herrer og Damer!
Teg veed ikke, hvilken af de to Damer der er den naa-
dige Grevinde, som har befalet mig at komme her-

hid. — Ah, men see der er min velsignede Herr
Belgjører! Vil De vel være saa god, at — — —
Madam Rehberg.

Grevinden selv vil uden Twivl strax være her,
min gode Mand!

Mester Peter.

Nu, men saa veed De naadige Damer uden
Twivl det, som vist nok er Anledningen til, at Grevin-
den har sendt mig Bud. Sikkert kan hun ikke andet
ville, end see, hvordan Mennesker see ud, der paa een-
gang ere gjorte saa lykkelige, som Mennesker kan blive
her i Verden; sandelig det skal hun ogsaa faae at see,
især siden vi her har den Mand, som vi har at takke
for det, saa vi kan sige ham i alles Paahør, at det
er ham, vi har at takke, og at vi ere taknemmelige.

Rose

(Sagte til Madam Rehberg:)

Tante! Ogsaa her er det ham, Tante!

Madam Rehberg.

Vi veed ikke, hvad De taler om, gode Gamle.

Mester Peter.

Har da Rygtet ikke, som ellers blæser i Basunen
over tusinde Smaating, alt sagt det til alle Menne-
sker i Pyrmont i det ringeste? Nu ja, at Mester Pe-
ter var en fattig Skrädder, som desuagtet levede med
sin gamle Kone og sin gode Datter saa lykkelig, som
mange Rige; at hans Datter skulde givtes med en

herlig Knøs, og gjøre ham lykkelig med sig; men at de saa frev Knøsen ud til at gaae til America, som Soldat, og at alt, hvad der hedder Glæde og Lykke her paa Jorden, var ude for os — see, alt det er sagtens for smaat at tale om. Men, da den eneste, vi kñndte af alle de Rige og Møgtige, her er, vilde gjort vor Elen-dighed endnu større, om han havde fundet, at her da kommer dette ubekjendte Menneske, og gjør den lykkes-ligste Ende paa al vor Jammer, og gjør det saaledes, som han gjorde det, med den Godhed og Ufortrodenhed og Ræshed, og — o det er Skam, Skam, at der er nogen, som ikke veed det. Enhver maatte jo blive glad og stolt af at være Menneske, naar man seer, at Mens-nesket er saadant et Bæsen. O! ham, ham, der gaaer, er det; som har gjort os saa lykkelige, som sikkert gjorde hele Verden lykkelig, om han maatte raade. Men — kjere Herre! med alt det seer De selv ikke fornøjet ud.

Ludvig.

Ti, Gamle! Det ørgrer mig, at der skal gjøres Bæsen af, at man netop ikke er Umenneske.

Madam Rehberg.

Men Ludvig! — Nu ja! siden derom? De maa virkelig følges hjem med os, og sige os hvorledes — —

Sofraaden.

Det er sandelig, min søde Tante — De tillader jeg anticiperer Bruget af dette Navn — det er sandel-lig en smuk Pige, denne Mester Peters Datter.

Mester Peter.

Beeb hun det ikke selv, saa er det sandeligen ikke Herr Hofraadens Skyld, at De jo nok har fortalt hende det, naar De besogte Deres gode Ven Kammerherren, som logerte hos os.

Madam Rehberg.

Den anden lille Pige, er det ogsaa Deres Datter, Mester Peter?

Mester Peter.

Nei! Hende — ja med hende er det saa en egen Sag. En vis Hofraad Lauter havde faaet Die paa hende, og ladel hende tinge i Kost et Steds hos den gode Mares Moster.

Sofraaden.

Uagtet det, den gode Mand nylig sagde, var en usorskammet Usandhed, saa — hvad dette angaer — Det forholder sig virkelig saa —

Madam Rehberg.

Virkelig, Herr Hofraad?

Sofraaden.

Et fattigt Barn — af vores Familie, som af Marsager, der lade sig gjette, var opdraget i Provinsen. Hun var kommen i Vilderede. Man sik Nys om, at hun nu var kommen her, og var falden i slette Folks Selskab. Man kunde da saa meget mindre strax være hende bekjendt. Jeg satte hende derfor hen, indtil videre, til en stikkelig gudfrygtig Kone her. —

Det er alt. — Herr Burchard — nu, med mange
Guldkommenheder kan man have en Feil — har fundet
Middel til at snappe mig hende bort. Max, som
Herren der behager at fortælle saa meget om — — —

Ludvig (med dybeste Foragt.)

Elendige!

Tolvte Opdrin.

De Forrige. Major Berghorn.

(Nogle saa Balpersoner og maskerede.)

Berghorn.

Mine Damer og Herrer! Grevinden og Selskabet venter Dem.

Hofraaden.

Et Ord, Herr Major! (tager ham afsides, og taler sagte med ham.)

Ludvig

(Gaaer bestandig op og ned af Gulvet inderst i Voerelset.)

Det Menneskes Brud!

Madam Rehberg.

Vi har miskjendt ham, kjære Rose!

Rose.

D miskjendt ham! —

Berghorn.

Nu siden De selv vil være det bekjendt. Herr Hofraaden forlanger mit Udsagn. Jeg tilstaaer altsaa, at jeg, efter de Oplysninger, han har i tree Ord givet mig, finder det hoist sandsynligt, at den lille Pige der er hans ganske nær Paarsrende.

Hofraaden.

Med Herr Burchards Tilladelse opfylder jeg alt-saa kun Familiepligt ved at redde denne Pige af saa tvetydige Personers Hænder — (tager Agnes Haand.)

En Maskeret (river Hende fra ham.)

Dg i Deres skulde Agnes betroes! I Deres, Herr Hofraad? (tager Masken af. Det er Anthon Dreistern.) Under Deres Unførsel gjorde jeg min Agnes Bekjendtskab hos den smukke Mamsell Dupuis. Jeg vilde forladt Dig, Agnes! Jeg kunde ikke. Herr Burchard! De skaante mit Liv, da jeg rafende voved det mod Dem, fordi De beskyttede hende mod Hornørmelser af mig. (Madam Rehberg tager Ludvigs Haand med udtryksfuld Lidenskab. Rose omfavner Agnes med Inderslighed.) Det Liv skal det koste mig, førend jeg overlader hende i saadanne Hænder.

Berghorn.

Bravo, Søn! Hovedet er ham for heft; Det kjølnes nok. Men Hjerte har han, og det sidder ham paa det rette Sted. — Men nu! man venter paa os. Kom — Det lader som Herr Hofraaden der ikke er i Stemning. Overlad Herr Burchard Deres Datters Haand, gode Gamle! Vi andre folge efter. Du Knes bliver vel ikke tilbage med din Pige.

Trettende Optrin.

Hofraaden. Mar.

Hofraaden.

Fordomt! Det var dog et gandstæ godt Parti.

Mar.

Zeg sikk ogsaa min Afsted hos Hanne. Farvel
da I gode 1200 Gylden.

Hofraaden.

Og min soe Fru Moder, hvis Hemmelighed der
kom frem til ingen Nutte!

Mar.

De gaaer ikke ind med i Salen, Herr Hofraad!
De faaer deg nok en Dame.

Hofraaden.

Fanden i Bold!

Mar.

Nu da saa til Mamselle Dupuis. Det er dog
allerede ganske mørkt uden for.

Fjortende Optrin.

(Brøndsalen.)

Grevinden. Madam Rehberg. Fru Lau-
ter. Lise. Agnes. Hanne. Ludvig.

Major Berghorn. Mester Peter.

Hans. Anthon.

(Mængde maskerede og umaskerede Gjester af begge
Kjon. Betjente.)

Grevinden

(med Hans ved Haanden.)

Zeg har underrettet det samlede Selskab om den
Ædelmodighed, hvormed denne unge Mand viser paa

Ludvig:) har foretaget sig at give en elseværdig Brud sin Brudgom, og en retskaffen Familie den Lykke tilbage, som den truedes at miste. Jeg har tovet med at fremkalde den lykkelige Brud og hendes Fader, til Brudgommen kom, at hans Befrier under hele Forsamlingens Lykkenfning kunde overgive Bruden i hans Arme. I denne siden Mellemtid ere de Forsamlede blevne eenige om at deelteage, saavidt de endnu kunde, i denne ædle Mands stjonne Handling, og her, elseværdige Brud, modtage De en siden sammenfødt Medgivt! Vindskabelighed og huuslige Øyder udgjøre Livets sande Lykke. Vi glæde os med det Haab, at det unge Par derved sættes paa Wei til at kunne nyde den Lykke saaledes, som jeg herved i hele Selskabets Navn paa det hjerteligste ønsker Dem den. Kom, vækre Brud, og modtag — — —

Mester Peter.

Deres Maade og det hele hoie Selskab tillade —

Grevinden.

Ingen Tak, gode Mand. Fortjener Tak, af Selskabet, som af Jer, allene den unge Mand, som gav os den Glæde at kunne bidrage med til saa værdige Folks Lykke.

Lise.

Men, naadige Grevinde! min Fader vinker til mig. Han troer, vi er rige nok! det er vi ogsaa — Hans! Hvad siger Du?

Hans.

Med den inderligste Erkjendtslighed for, hvad der i Dag vederfares mig, erkjender jeg mig — ikke fattig, da jeg kan arbeide, men riig, da jeg her faaer en saadan Opmuntring til Flid, en saadan Belønning for mit hele Livs Stræben, — at jeg nødig paatager mig anden Gjeld, end den, jeg kan betale.

Berghorn.

Brav Knos! brav! Behøver Du nogensinde Credit, ved Gud, Du skal ikke mangle, saalønge jeg har, eller kan skaffe.

Lise.

Og dog! Deres Godhed, naadige Grevinde, har samlet, og Selskabets Gavmildhed bestemt denne Gave til ødelt Brug. Jeg — modtager den.

Mester Peter.

Du, Lise!

Lise.

Den maa anvendes efter sin Bestemmelse. Her er meget; mere, end een allene behøver. — Hanne! Du vilde i Dag paansdt mig Din hele Formue; Du maa ikke forfmaae min halve, og Agnes, ulykkelige Pige! som Savnet af Forældres og ødle Venners Beskyttelse — — —

Berghorn

(til Fru Lauter.)

Hun skal dog være af den lauterste Familie; sagde Deres Søn!

Fru Lauter.

Hende — hende er det! — o mit Hjerte sagde mig det. Kom mit Barn! — — Barn, vilde jeg sige, af min Cousine, som døde. (sagte til Berghorn.) De er en ondskabsfuld stem Mand, Herr Major! — (bliver ved, lidenskabelig og forvirret:) Forladt — nei ikke forladt. Jeg skal uok tage mig af Dig. Det er af min Haand, Herr Dreistern! De skal modtage dette kjære Barn! (Agnes vil kysse hendes haand. Moderen faaer usivilsigen sin Datter grædende om Halsen.)

Berghorn.

Godt, altsammen godt, men derom siden, nu til Hovedsagen! Herr Burchard! det var Dem, som stæffede denne kjære Pige sin Brudgom, det er Dem, som nu skulde overlevere ham Bruden.

Ludvig.

(som den hele Tid har staet adspredt, og lidet deelstagende i, hvad der forhandles, samler sig.)

Det er Brudgommen! Modtag Din Brud, unge Menneske! Jeg kjender ingen af Jer. Elsker hun Dig oprigtig og bestandig — det skal sjeldent være Tilfældet — saa imodtager Du den største Lyksalighed, Menschet kan nyde her paa Jorden. Den ønsker jeg Jer begge af Hjertet — Kunde I ogsaa blive Eksempler paa Muligheden af et lykkeligt Par!

Grevinden.

Det ønske vi Dem alle, alle. Men nu, alle disse Menneskers egentlige Belgjører, hvorledes bes-

lonne vi ham? Hvad kan man byde et Menneske, der kan give saa meget, som den Glæde, han her giver ethvert godt Hjerte? Nu, det vi kan. Frem mine Damer. (Damerne stille sig i en halv Kreds om ham.) Et Kys af enhver af os er en Tribut, som vi — skal jeg si ge — yde ham, eller hæve af ham? — — Deres Haand ædle unge Mand! Jeg gjør selv Begyndelsen. (Hun kysser ham, og fører ham om at kysse Damerne efter Raden. Han kommer til Madam Rehberg.)

Madam Rehberg.

Gode Ludvig! Kan Du tilgive os? (Han kommer strax til Rose, de synke i hinandens Arme.)

Rose.

Min Ludvig!

Ludvig.

Min Rose!

Grevinden.

Han fandt sin Belonning. Himmelens bedste Besignelse over Dem!

Berghorn

(giver Wink til at stemme Musik. Anthon og Agnes, og Hans og Lise anføre de andre tilstødende til dansende at omvinde Ludvig og Rose med Blomsterkæder.)

Brev til Skuespil-Directionen med
dette Stykke.

Der er neppe meere end een Meening om, at det af Aug.
Lafontaines Sonderling, som udgjør Fabelen af det Skue-
spil, jeg herved giver mig den Frihed at tilstille den høigl.
Skuespil-Direction, jo kunde give Stof til et meget under-
holdende og et fortreffeligt Skuespil. Deraf flyder ingen-
lunde, at det, jeg heraf har gjort, er nogen af Delene, troede
jeg det ikke umuligt, at det ei var i det mindste brugeligt og
underholdende, og havde jeg ikke Bestyrkelse i den Forme-
ning, i Bisald af et Par hyndige Venner, saa vilde jeg
ikke være i Stand til at fremlægge det for den kgl. Skue-
spil-Direction.

Erkjendende det imidlertid ligesaa muligt, at det hver-
ken fortjener eller vinder høibem. Direct. Bisald, som at
det agtes denne Lykke værdigt, og opnaaer den, er det dog
fun, naar det sidste er Tilsælget, at det herved er høisam-
me ørbødigst tilbudet til Brug ved Skuepladsen.

Den Ware, at see mit Arbeide af saadanne Mænd, som
de, der udgjøre den kgl. Skuespil-Direction, dømt Bisald
værd, paafjønner jeg, som saa meget den sande og væsentli-
ge, at det er mig græmmeligt, at jeg ikke er formuende
nok til ikke at tænke paa nogen anden Besønning. Dette er
desværre ikke Tilsælget; tvertimod vilde et lidt klækkeligt
Pengehonorarium juft nu være mig særdeles velkommen.
Det maatte derfor tilgives mig, at jeg ørbødigst ledsgør
Tilbudet af dette mit Skuespil med den Betingelse, at der
inden næste Maaneds Udgang maatte udbetales mig et Ho-
norarium af 500 Rd.

Jeg først haabe, at dette ikke regnes mig til Ubeskedenhed, siden jeg ei har tilbuddet det, uden det dømmes til at fortjene Bisald; men da kan det ei fortænkes mig, at jeg betrygger mig mod, at ei de Tilfældigheder, paa hvilke det beroer, om det skal faae, hvad det fortjener, eller ei, om end mit Honorarium, ved at bestemmes af Tillsøbet, hvilket som Erfaringen noksom viser, ei beroer paa et Skuespils Værdb, skulde blive usorholdsmæssigt. Det er desuden fast Beslutning hos mig aldeles ikke oftere at ville modtage en bestemt Forestillings Indkomst, som Belønning for dette eller noget mit Drama.

Med Taknemmelighed vil jeg modtage de Anvisninger til Forbedring og Nettelse, som det maatte behage den høie Direct, at meddele mig, og taknemmelig vil jeg gjerne benytte dem til mit Arbeids Forbedring, saa godt jeg kan. Kun maatte Stykket, som det er, om det antages, forud være besundet brugbart, da jeg ikke kan forbinde mig til at gjøre Forandringer, om hvilke jeg ikke veed, hvorvidt de alle bleve mig mulige. Paa et løst Blad har jeg antegnet hvilke af Skuespillerne*) jeg har havt for Øje, da jeg udarbeidede Stykket. Jeg vil derved ikke netop have betinget mig, at dette, om det skal forestilles, skal spilles netop af dem. Paa et andet Blad har jeg udmarket Hovedtrækene af de vigtigste Characteerer. Dette kunde maaßke være nyttigt at meddele de spillende Personer, hvis det skal opføres. Paa samme Blad findes det lidet, jeg har at melde om Costümet. Jeg haaber at hverken dette eller Decorationserne skal behøve at koste Skuespilkassen det mindste.

*) Disse ere her udeladte, da der var meget omskrevet og forandret, og udstryget deri, som jeg, der ikke saae dette Stykke i dets Nyhed, som traf ind i de Aar, jeg havde forsaget Theatret, ikke kunde berigte det.

Anmærkninger angaaende Characterernes Hoved-
Udtryk, og Personernes Paaklædning.

Ludvig Burchard.

Kraftfuld Følelse for alt, hvad godt er, trofast Vr-
lighed, ubesmittelig Sæders Neenhed, derhos ungdommelig
Livlighed og Styrke maa være præget i hans Afsærd og
udtryk.

Hans Klædning maa være simpel, men reen, han er
i Ribedragt, og bærer en kort bruun Trosie, hvid Vest,
ingen Halsklud.

Rose Gelner.

Om Godmodighed, Sværmeri for sin Elster, Unde
og Blidhed, og Spor af ædel Dannelsel maae være kjende-
lig i hendes Tone, og Maade at bære sig ad paa.

Hun maa være klædt med Smag, men uben al Flit-
terstads; ingen Fingerringe, Drenringe, Halskjæde eller
Pretensioner. Ingen Fjærbuske etc. En hvid Netteldugs
Dragt, og en smagfuld men simpel Soelhat er hendes Pynt.

Madam Rehberg.

Uforstilt Velvillighed, og stort Begreb om hendes
egen Forstand, derfor meget Snaksomhed, og megen Vægt
paa, hvad hun selv siger, ere hendes Characteers væsentlige
Særmærke.

Hun er anständig klædt, lidt gammeldags, dog uden
al Carricatur.

Zanne.

Livlig Godmodighed, som gjør, at hun henrives hvert
Sieblik, endog ved blotte Udtryk af, hvad der fornøier eller
rører hende, verelviis til Glæde og Bedrøvelse. Dog maa
denne Afverkling udføres, saa det mærkes og føles, hvad der

volder ben, ingen Afverkling overdrives til Usandsynlighed. Godmodigheden maae have forædlet hendes Characteer, saa den udelukker af hendes Maade at være sig ab paa, salt Pøbelagtigt i Afsærd og Tone.

Hun er klædt i en Kattuns Troie og Skjørt, net, uden Coquerterie.

Major Berghorn.

En livlig, heftig Olding, af hvis Tone og Afsærd det, saavidt muligt, maa sees, at han onskede heele Verden lykkelig og god.

Under en Rankins eller anden let Overkjole bærer han en militair Uniform med en Orden. I sidste Optog er han, som de alle, undtagen Ludvig, lidt pynteligere, derfor falder da Overkjolen bort.

Hofraad Lauter.

En lummeflyvning, som er det af Vane, uden no-gen Slags Libensstab. Han er af dem, som af falskt Begreb om Levemaade ere sig og andre til Byrde ved usristiv og smaglös Complimentering, hvormed han lebsager hvert Ord. — Det er vel, om man kan see paa ham, at han er en allerede forslidt Bellyflying, som stræber ved Kunst at slappe sig yngre og vakkere Udseende.

Han er prægtig modisk men smaglost klædt, i en Silkekjole, med en brillant Vest.

Kammerherre Witfels.

En vindig Sprader, forskjellig fra den forrige ved friere Væsen. Mand af Verden, saavidt det kan bestaae med Bindighed, og Feighed.

Han er klædt med Smag, efter Handlingens Medsor, saaledes, som det passer for Bal.

Fru Lauter.

En gammel Coquette. Affectation og Mangel paa sand Følelse med sjælt Fornemheds Væsen er, hvad der hører til hendes Characteer.

Hun bærer i første Optog en stadselig Deshabillee; i den sidste Overlæsning af smaglos Pynt; dog mages, at man jo virkelig seer hun er en gammel Kone, som forgjæves søger at forynge sig.

Adelaide.

Rufferkens Characteer sees i hendes Handling og hendes Udtrykke, men ikke i Udtryksmaaden af hendes liden Rolle og hendes Udvortes.

Hun er anstændig Klædt; dog i Nine faldende; og stærkt sminket.

Agnes.

Naivetet, Hjertelighed, Livlighed. Den, som forestiller denne Person, maa især at vogte sig for falske Declaration og Flæberi.

Hun maae være simpel, men net og smagfuldt paakklaedt.

Mester Peter.

En aldrende ørlig Borgermand, for hvilken set Omgang er fremmed, og som derved er forbittret.

Klædt først i Klæder, som en saadan Mand kan bruge hjemme ved sit Arbeide, og med Nathue paa, siden med Paruk og sine Søndags Klæder.

Lise.

En god Pige, naiv og uskyldig.

Klædt som en Pige af de lavere Borgerklasser i Westphalen.

Hans.

Har næsten intet at sige.

Klædt som passelig for en Snedketsvend, dog her uden Forklædet.

Anton Dreistern.

Et ungt Menneske, af hvis Afsærd man bør kunne see, at han er ei af Svirebrødres Selskab, og for god derfor. Evidensabelig forelsket i Agnes. Det maa passes, at den Anledning, der synes givet i 1 Opt. 11 Optr., ei benyttes til, at han forestiller drukken Mand; han skal slet ikke være besjænket. Sandhed, derfor ingen Declamering eller Dræven, fordrer denne Rollers Udtryk.

Weisbart og Rechtheim.

Ubetydelige Roller. Svirebrødre, som ei maa drives saavidt, at det bliver usandsynligt, at Anton er i deres Selskab.

Deres Dragt er ligeegyldig.

May.

Eumfæhed og Nederdrægtighed.

Dragten ligeegyldig.

Kostebinderen og Coursen,
en Fortælling.

En af Landsbyerne i Frederiksborgs Skovégn boer en Mand, som kaldes Studenter Hans. Han skal virkelig for en fyrettyve Aar siden have bragt det saa vidt, at han blev indskrevet i det kjøbenhavnske Universitets Matrikel; han veed endnu saa meget Latin, at han altid begynder Fortællingen om sit Levnetsløb, naar nogen spørger ham derom, med den Sentens af Juvenal: Haud facile emergunt, qvorum virtutibus obstat Res angusta domi.

Fortalt af ham selv er hans Historie meget vidtloftig, og meget interessant; thi Manden er en interessant Mand, endog i sin Maade at udtrykke sig paa. Jeg har ikke funnet formaae ham til skriftlig at meddele mig sine Tildragelsers Kicede, og tiltroer mig ikke noksom at kunne bevare den Interesse, den har i hans eget Foredrag, om jeg vilde nedskrive den. Jeg vil allene, for des snarere at komme til den lille Samtale, som jeg her vil meddele, imellem ham og en Kjøbmand her i Byen, forteligen melde, at han, efterat have været Informator i nogle Aar hos en Præst her i Landet, blev Skoleholder, og givtede sig; at han kunde ikke leve blot af Skoleholderiet, men var, som alle andre vore Skoleholdere, nødt til at vælge sig en Binæring, der dog snart vandt Fortrinnet for Skoleholde-

riet; at han nemlig lagde sig efter Chirurgie og Medicin, og aarelod, og clisteriserebe i mange Aar alle dem i den hele Egn, som dertil havde Lyft; at han, efterat der var kommen eu ny Preest til Sognet, blev omsider affat fra Skoleholderiet, for at give Plads for en dertil udseet Skrädersvend, der vel kun lidt kunde læse og slet ikke skrive, men hvis Haandværk gjorde det rimeligere, at han, bedre end vor lærde Aarelader, vilde passe Skolen; at han derpaa levede en Tidlang af den blotte Chirurgie, men da han blev aldbrende, og Synet begyndte ar slaae ham feil, maatte opgive ogsaa denne Nøringsvei, og ned sætte sig der, han nu boer, hvor Naboskabet ved en Skov, hvori der er en Deel Birkestræer, giver ham Lejlighed til at skjære Birkeqviste, og deraf binde Koste, hvilke han følger til de mindre industriose Naboer, ja vel og traveviis stundom til Kjøbenhavn, hvor han har Kostlevering til nogle Huse et Par Gange om Aret. Han lever af denne Nørings paa sin Alderdom, sjondt kun som Huusmand, heel taaeligen. Han læser endnu engang imellem lidt i Horaar, og i Aviserne, som Preisten laaer ham, ligesom den forrige Preest der i Sognet, der dode for et Par Aar siden, og med hvilken han levede i meget fortroeligt Venstak. Den nye Preest staer han ikke i saa noie Forbindelse med.

Kostebinderen Studenter Hans kom hid til Hovedstaden for kort siden med et Læs af en Snees Tra-

ver Koste. Han er en meget reel Mand; hans Koste ere ypperlige, valgte af gode Dviste, net og fast flettede. Hans Kostepriis har, i de tolv Aar, han har bundet Koste, været fast og uforanderlig 20 ß. Traven. Han kom til en Kjøbmand, hvor han hovde Aflevering, for at bringe sit sædvanlige Dquantum, 3 Traver Koste; men inden han begyndte at aflæsse, forlangte han Kjøbmanden i Tale. Han blev inbladt.

Studenter Hans. Tag ikke ilde op, gode Herre, at jeg denne Gang ikke læsser mine Koste af hos Ham, førend jeg har talt med Ham, og overlagt, om Han er fornsoiet med min Priiscouraut.

Kjøbmanden. Vist er jeg. Jeg betaler Jer som sædvanlig 20 ß. for Traven, som jeg i saa mange Aar har giort. Jeg har aldrig pruttet med Jer, siden vi det første Aar blevé eenige om denne Priis; og jeg har ikke i Sinde at ned sætte den.

Stud. Hans. Tempora mutantur, et nos mutamur in illis. Jeg maae forhøie min Priis. Jeg kan ikke følge Traven ringere end en Rigsort.

Bjøbm. Og hvorfor, min gode Mand? Er der ikke saa mange Birketræer i Skoven, som der pleier at være? Har Han meer Umag end forhen, med at snibbe Riset?

Stud. Hans. Nei, Herre! det er omtrent ved det gamle. Evertimod har jeg nu faaet Tilladelse til at fjære Ris i et Stykke af Skoven, mod at jeg til-

forn har maattet stikke Skovfogden lidt i Haanden, for at see igiennem Fingre med, at jeg stjal mig dertil.

Kjøbm. Har man da forhojet Jer Grundskatten af Jert Huus eller Jer Kaalhave, som I maae vinde ind ved at sætte paa Jeres Varer?

Stud. Hans. Ligesaalidt. Jeg har tvertimod for meget billig Afgift faaet det sjonne lille Jordvænge af en af de udflyttede Bonders Jorder, som forhen laae udyrket, hvor jeg avler en fire Tonder Rug af 3 Skjæpper, som jeg der faaer, og desuden en god Deel Kartofler, og Grøsning til en Ko. Han besøgte mig i gamle Dage, da jeg kun havde min usle Hytte, og den stakkels Kaalhave. Det er nu endeeel Aar, siden han var saa god, og satte sig med Madamen, Hans gode Kone, paa en Kildenvogn, og trissede ud til mig. Nu skulde han komme, saa skulde han see, hvor kjønt jeg har flikket paa min gamle Hytte, og har faaet Brædegulv i min Stue, og vinduer, hvorigjennem Dagen kan komme ind. Jo, der seer nu en Smule anderledes ud i vor By, end for en halv Snees Aar siden. Han skulde være meget velkommen, om han vilde være saa god, at see ud til os, som i gamle Dage.

Kjøbm. I skal have Tak, min gode Hans! men jeg tor ikke love det. I maae ikke troe, vi ere blevne storagtige; men siden jeg selv har faaet mig det Sted uden Porten, og den Have, saa kan jeg ikke saa ofte som før faae Tid til at gjøre saadant et lille Sving

ud paa Landet, som i forrige Tider. Nu har jeg sagtens de fire Heste, som staae der paa Stalden, og lidt eller intet have at gjøre; men saa blive vi saa ofte udbudne omkring i Egnen, hvor vi have vor egen Gaard, og saa er man saa tids nødt til at have Selskab hos sig selv, saa jeg seer ingen Mulighed til at finde Tid til en saadan lille Tour. — Lars! spring op til Fruen, og siig hende, at hendes gamle Vert Studenter Hans er nede, og inviterer os ud til sig.

Lars. Fruen har en Visit af Conferenceraad-inde.....

Kjøbm. Men for at komme til vort Kjøbmandsskab igjen, hvad er da Larsagen til, at Kostene nu skal være dyrere, end i saa mange Aar, helst da I selv fortæller mig, at det staaer saa meget bedre til i Jeres Egn end forhen.

Stud. Hans. Coursen, Herre! Coursen er Larsagen.

Kjøbm. Coursen! Men hvad har Jeres Koste med Coursen at bestille? Jeg burde ikke engang foreslille mig, at I vidste, at den var til. Jeg skulde vel ogsaa twivle paa, at I veed, hvad I beskylder Coursen for.

Stud. Hans. Ut fatear, er det næsten det eeneste, jeg veed om den gode Mand, at det er ham, som nober mig til at forhøie Prisen paa mine Koste. Han maa formodentlig vide noget mere at sige mig om

Karlen. Hos os troe vi, at Coursen er en Kjøbmand
Hamborg med Hornavn Vexel. Er det ikke saa?

Kjøbm. Ikke saa aldeles, min gode Mand! ha, ha, ha, ikke saa aldeles. Men hvorledes er I falden paa, at beskylder den fattige Cours for det, at I holder Teres Varer dyrere?

Stud. Hans. Han maae være Fanden ikke fattig, siden alle Mennesker beskylder ham for, at han snyder dem. Men at det er ham, som nøder mig til at sætte paa mine Koste, det kan jeg bevise.

Kjøbm. Og hvorledes da?

Stud. Hans. Jeg skulde forleden bestille mig et Par nye Sko hos vor Skomager. Jeg har før aldrig givet ham mere end fem Mark for Parret; men han paastod, at han skulde og maatte have en Rigsdaler. Jeg spurgde om Aarsagen; han svarede mig, at det var den forbandede Courses Skyld. Jeg bad ham om Forklaring; han blev ved at bande Hamborger Coursen. Nu! kanskje han tog feil, og at det er ingen Hamborger. Jeg trængde paa at faae; at vide, hvad Skade Coursen gjorde ham. Endelig fik jeg det af ham, at Garveren havde sagt ham, det var Courses, der nødte ham til at tage mere for Læderet.

Kjøbm. Tager da Garveren sit Læder i Hamborg?

Stud. Hans. Bist gjør han ikke. Han faaer Hudene fra Slagterne, og paa Markederne. Men

jeg, som følte Drift til at vide, om det ikke var Bedrageri af Skoemageren, tog hen til Garveren. Han boer i den lille By der paa Veien, inden man kommer til vor By. Jeg spurgde ham om eet og andet, og endelig ogsaa, om det var sandt, at han havde sat paa sit Læber, og hvorfor? Han forsikrede mig, at det gjorde ham ondt nok, men at det var saa, og at han var nødt dertil ved den fordomme Cours, og nu tog han paa at hugge los paa ham, saa det nær havde gjort mig ondt for ham; men han blandede saa meget ind imellem, som jeg ikke kunde blive ret klog af. Han snakkede ikke allene om den Hamborger Cours, men ogsaa om den Amsterdamer Cours; jeg formodebe, det er en Broer af Hamborgeren, der har sat sig ned i Amsterdam, og gjør eet med ham. Men han talede ogsaa en Hob om en, som han kaldte, synes mig, Agio, som han ogsaa bandede, og saa en, der hedde Finans, var med i hans Litanie. Jeg mørkede, at det var Mandens Alvor, og at Skomageren talede dog noget sandt, sejønt han ikke vidste den hele Sandhed.

Rjøbm. Men jeg synes, det var dog ikke meget, det, I sik at vide af Garveren, min gode Hans.

Stud. Hans. Saa meget sik jeg dog at vide, at Coursen, enten det nu var Hamborgeren eller Amsterdameren, var beskyldt for, at han gjorde Trannen og Tølgen dyrere for Horfæmmeren. Deraf tog jeg ogsaa allerførst i Dag ind i Horboden paa Kultorvet,

og spurgde Høckræmmeren, hvordan det stod med den forbandede Cours, som gjorde os Varerne saa dyre. Han bandede ham ogsaa, og kaldte ham bestandig den h*v*i e Cours, og blandede saa mange franske eller italienske Ord ind i sine Forbandelser, at jeg ikke forstod et Ord deraf. Jeg siger da til ham, hvorfor han handlede med den lange Nækel, og ikke heller tog sine Varer hos en anden skikkelig Mand, end hos ham, der ~~skru~~^{ede} ham alting saa hosit op, og snoed ham. Men i Stedet for at svare derpaa, saa slog han en stor Laster op, og sagde, at han tog alle sine Varer hos Grosshandlerne. Dog hørte jeg, han sagde ril en anden en, der var i Boden: Studenter Hans er endda ikke saa dum; og i sig selv, sagde han, forstaer jeg eller du, naar vi skal sige Sandheden, ikke meget mere deraf end han.

Kjøbm. Ha, ha, ha, ha! Det troer jeg ikke heller, de gjorde, min gode Mand. Der er kun saa, der rigtig forstaer sig derpaa.

Stud. Hans. Jeg gav dog vidst, hvad de Mennesker loe af. Men han, som er Kjøbmand og Grosshandler, han maa dog vel forstaae sig derpaa.

Kjøbm. Jeg skulde troe det, min gode Hans; jeg faaer det at føle.

Stud. Hans. Men er det da rigtig, at der er saadan en forbandede Cours, eller flere saadanne, der er i Stand til at giøre os alting dyrt?

Kjøbm. Jo, det er fuldkommen rigtig.

Stud. Hans. Men naar de da ere saadanne Erkefjelmer, og Tyve, og Bedragere, som alle maae bande, saa er der jo dog ogsaa Lov og Ret baade i Hamborg og i Amsterdam; hvorfor Tanden lægger man da ikke Sag an imod baade den Hamborger Cours og den Amsterdamer Cours, og faaeer de Kjæltringer med deres hele Gefatterstab hængte? og hvorfor handler man med det Pak, saa længe der er ørlige og christelige Mennesker til?

Kjøbm. Jeg dør af Latter. Prægtig! min kjære Hans! vi skal lægge Sag an mod Coursen, og faae den hængt. Vi vil brænde ham, om vi ikke skulde faae Død paa ham i Galgen. Ha, ha, ha, ha!

Stud. Hans. Han leer mig ogsaa ub. Han pleier dog være en alvorlig Mand. Er der da noget ondt i det, jeg figer, at man skulde omkomme Tyve og Skjelmer?

Kjøbm. Bist ikke, min kjære Mand. Der er kun den lille Omstændighed ved, at der er ingen Kjøbmand eller anden Mand til i Verden, det jeg veed, der hedder Cours.

Stud. Hans. Det er altsaa en Fabel, som Grushandlerne binde de arme Hørkrammere og andre eenfoldige Folk paa Vermet, for at kunne tage saa mange flere Penge for deres Varer.

Kjøbm. Heller ikke, desværre heller ikke. Jeg leer mig ihjel.

Stud. Hans. Der er ingen Hamborger Cours og ingen Amsterdammer Cours til, og endda tvinge de os til at tage en halv Gang saa meget for vore Vare.

Kjøbm. Som jeg siger; men I forstaaer det ikke, min gode Hans, og om jeg forklarer Ier det, saa begriber I det endda ikke.

Stud. Hans. Det gad jeg forsøgt. Jeg begreb dog ret godt i gammel Dage min heele Syntax, Neglen om duobus ablativis, og naar jeg skulde bruge ut eller qvod. Jeg har tydt næsten heele Horatius; jeg kan endnu næsten udenad den Øde: Auream quisquis mediocritatem, og den anden: Delicta majorum immeritus lues &c. og jeg skulde ikke begribe, hvad der paa en begribelig Maade blev mig forklaret? Dog at Personer, der ikke ere til, kan tvinge en til noget, det behøver Forklaring. Forsøg engang.

Kjøbm. Det vil jeg, og det saa tydelig, som det er mig muligt. Coursen er desværre rigtig nok til, men det er ingen Kjøbmand, heller ingen anden Mand, det er — det er — seer I, naar jeg nu handles med en Mand, seer I, og jeg faaer en halv Snees Tusinde Mark Banco tilgode hos ham, seer I, saa trækker jeg en Vexel paa ham, seer I, og saa maa

han betale mig efter Coursen, seer I — og — saadan er det — I forstaer jo?

Stud. Hans. Nei. Jeg begriber ikke, at hans Warer bliver dyrere, fordi han faaer en halv Snees Tusinde Mark, eller hvad det var, tilgode hos den, han handler med, naar han ikke handler uden med Folk, der vil og kan betale. Jeg veed heller ikke, hvad en Vexel er, og om Coursen sikk jeg intet at vide.

Kjøbm. Var det ikke det, jeg sagde; I begreb det ikke, hvor tydelig jeg forklarede det.

Stud. Hans. Ja, men Coursen, hvad er da den?

Kjøbm. I Dag er den $166\frac{1}{4}$ paa kort Sigt.

Stud. Hans. Atter lige nær. Dog, jeg begynder at lugte Lunten. I godt Folk skylder saa meget bort, at I ikke kan betale det. Naar I nu vil forskrive noget fra Hamborg, saa skruer de her Prisen op, saa I maae betale $166\frac{1}{4}$ Rigsdaaler for det, som kun er 100 Rigsdaaler værd.

Kjøbm. Jeg bliver gal. Nei vist er det ikke saadan. Jeg for min Deel skylder jo ikke en Skilling til nogen i Hamborg, og jeg betaler contant, hvad jeg faaer, eller ogsaa med Vexler. Men der er en Differenz rigtig nok af $66\frac{1}{4}$, og denne Differenz udgjor heele Ulykken.

Stud. Hans. Jeg er netop ligesaa langt efter den hele Forklaring som forhen. Den Cours, som

han og Hørkæmmeren og Garveren og Skomageren bander, er det da ikke dog den Differenz?

Kjøbm. Nu ja, det er vel saa.

Stud. Hans. Og hvoraf kan den da komme, uden deraf, at I Kjøbmænd tager meere i Hamborg, end I kan betale?

Kjøbm. Jeg er en Mar, som inblader mig i Dispute med en Tosse, der ingen Ting kan begribe. Men nu har jeg begyndt. Forstaer I da ikke, Menske, at naar vi betale, saa betale vi med Bankosedler; og de Bankosedler vil man i Hamborg og i Amsterdam ikke tage for fuldt, fordi man der ikke just kan bruge dem, som vi kan.

Stud. Hans. Det begriber jeg heel vel. — Seer han, skjondt jeg har været Studiosus bonarum artium, og er nu kun Kostebinder, saa har jeg dog en eller anden Gang tænkt mig om, angaaende et og andet, som jeg saa har faaet at høre, qvod etiam seriamentis lance ponderavi. Nu læste jeg for nogen Tid siden i Aviserne, som Præsten imellem laaner mig, at Keiserinden af Rusland har forbudet baade at udfore og indføre russiske Penge i hendes Land. Jeg nænkte først, det var en forunderlig Forordning den. Jeg snakkede med Præsten derom, og han fortalte mig, at der skal være ligesaadan en Forordning her; og at retskeafne og fornuftige Kjøbmænd alle Steder i Verden iagttagt denne Lov, enten den var foreskrevet eller

ikke, undtagen Spagniolen, hvis fornemste Udforselsvare er Solv, enten det saa er myntet eller ikke. Han gjorde mig det saa begribeligt, som jeg nok ikke kan gjøre det for Ham, gode Herre! at det Land maae forsarmes, hvor man betaler det, man forskriver eller kjøber, med Landets Penge, som da snart saae Ende, men at al rigtig Handel bestaaer i Dmtusking af Varer, saasom: jeg sætter, naar Han vil kjøbe en Ladning Viin eller saadant fra en udenlandst Mand, og sender ham til Betaling ligesaa meget Rug eller Hvede, eller Kjødvarer, eller indenlandst Klæde, eller hvad andet af vort Lands Varer, som er ligesaa meget værdt. Har Han intet saadant at sende, og ikke vil gjøre sig Umag for i Landet at skaffe sig noget saadant for sine indenlandske Penge eller Bankosedler, som her er ligesaa gode som de bedste Penge, saa er det Hans Skyld, at den fremmede Kjøbmand tager ikke hans Penge eller Bankosedler uden for den Priis, han vil, og eftersom han seer sig i Stand til at bruge dem. Det er tydeligt nok. Jeg behøver ikke at lade mig noget uforståaeligt Boi om Coursen forklare, for at begribe, at vores Penge og Bankosedlerne komme til at betyde mindre, og alting blive dyrere, naar Pengene og Bankosedlerne sendes ud af Landet, hvor de betyde og maa betyde mindre, end de betyde her.

Kjøbm. Virkelig. Jeg troer, vi komme til at forskrive os Kostebindere ude fra Skovognen til at være

Bogholderne paa vore Comptoirer. Men siden **I** er saa klog, min gode Studenter Hans, at **I** saadan kan lære os Kjøbmand, hvordan vi skal anstille vores Handel, vil **I** da ikke være saa god at undervise Regjeringen en Smule (den kan maaßke bedre behøve det) om hvordan den burde bære sig ad for, at der kan være brav Mængde og Forraad af de indenlandſke Varer, som **I** vil, vi skal sende ud af Landet til at betale de udenlandſke Forstrivninger med? og at ikke den usle Smule, vi har, skal være os saa undslukkelig dyr?

Stud. Hans. Han bliver fortrydelsig paa mig, gode Herre, fordi jeg i min Enfoldighed fremſætter, hvad mig synes, at simpel sund Fornuft lærer. Det er ikke min Sag at undervise længer, og den **Tid** det var, strakte min Underviisning sig kun til Catechismus og dens Forklaring, undtagen da jeg lærde vor forrige Præstes Son grammaticam latinam. Allermindst kunde det falde mig ind, at undervise Regjeringen om det, som jeg slet ikke forſtaer. I midlertid forekommer det mig, at der intet er engang at minde Regjeringen om, naar den paafeer og hjelper, til med, at vore Marker frembringe saa meget, som de med Windſkibelighed dyrkede kan; at Arbeidsomhed og Windſkibelighed faaer al onskelig Frihed til at benytte og forædle Landets Frugter, og opmuntres til at betjene sig af saadan Frihed. Det øvrige, synes mig, ſtaaer til den fornuftige Kjøbmand og Landets andre formuende

Folk, naar de ere om sig, og gjøre sig Umag for at støffe Landets Frugter, saavel de raae, som de, der ved Windskibelighed ere fordobblede i deres Værdi, god Afsætning paa fremmede Steder; naar de gjøre sig Umag for at betale, hvad de forskrive hos Fremmede, ikke med Penge, hvis Værdi andre Steder ei kan være som her, men med Landets egne Varer, saa vil der ved baade Frembringelsen af Landets Varer, og deres videre Forarbeidelse ved Windskibelighed og Kunst opmuntres, saa deraf vil følge Mængde og godt Kjøb, og Pengene, enten det er Sølv og Guld eller Bankosædler, blive i Landet, hvor deres Priis er uforanderlig. Deraf vil da uden videre Speculabs følge gode og jevne Priser, baade paa indenlandſke og udenlandſke Ting, og intet enten blive for dyrt eller for let.

Rjøbm. Hvor eensoldig Teres Snak er, kan jeg virkelig dog ikke være vred paa Ter, da der er en heel Deel sund Sands i, hvad I figer. Men hvoraf kommer det da, min gode Kostebinder, at vi Kjøbmænd ere nødte til altid at forskrive mere og mere af fremmede Varer? thi det ere vi virkelig; og hvad er Aarsagen til, at alle Familier jo længer jo mere maae gjøre større Udgifter end forhen, og leve kostbarere end i gamle Dage, og det endog meget kostbarere, end det kan beregnes i Forhold til de høiere Priser? For en Snees Aar, ja kortere siden, kostede min Huushold:

ning, og hvad jeg forbrugte om Aaret, ikke eet Tusinde Rigsdaler, og nu slipper jeg ikke med 4000 Rigsdaler. Omrent det samme gjelder om uendelige mange, om de fleste, jeg omgaaes.

Stud. Hans. Den Forskjel synes overmaade stor. Men jeg frygter, om jeg skulde yttre min Meening, som Han forlanger, at jeg kunde stode Ham, gode Herre! I gammel Dage, naar Han og Hans gode Madame besøgte mig i min lille Hytte, taalte Han, synes mig, uden at blive fortrydelsig, mine eensfoldige Indvendinger bedre, end jeg alt har mærket, Han nu gjor. Jeg vil da nu kun fortælle Ham en lille Historie:

Han kan nok huske Jeppe Monsen ude i vor By. Det var en brav og paapasselig Bonde. Da vi endnu laae i Fællesskabet, saa huledes han sig med al sin Glid og Sparsomhed kun maadelig igjennem. Dog gik det an, han betalte enhver sit, og levede, skjøndt lidt knap. Nu sik han sine Torder udflechte, og det begyndte at staae vel til hos Jeppe Monsen. Han levede omrent paa samme Æd, som før. Men hans Marker indbragte ham meget mere. Han gjorde Malt, og folgte i Sneese Tonderviis i Frederiksborg. Det varede et Par Aars Tid. Han byggede sin Gaard kjønt op paa Bondeviis. Alle hans Vogne vare jernbeslagne; men hans Sonner og han selv gik i Mar-

ken og arbeidede, og Jeppe Monsen var Bonde, og
 levede som Bonde, og var en meget velholden Mand.
 Men nu kom der fremmede fra Byen ud til Jeppe
 Monsen, de bragte Caffe og Chocolade med, og de sik-
 ham til, at han skulde skaane sig og sine egne Born
 for det grove Markarbeid, og saadant. Konen maatte
 hver Morgen have Kaffe, og hver Eftermiddag Mids-
 dagssovn og Chocolade. Drengene sik Bomuldsstrom-
 per og Frakker, og junkererede. Jeppe Monsen lod
 sig giøre en stor holsteensk Postvogn, og holdt et Par
 prægtige Heste paa Stalden, som han i sin nye Vogn
 kørte med sin Kone, der havde faaet Silkekaabe og
 Sæt, i Besøgelse til Frederiksborg og til Hirschholm i.
 Han fortiente ved sin gode Avl og sit Maltgjøreri riktig
 nok tre Gange saa meget som før, men nu brugte han
 til al sin Stads fire Gange saa meget. — Hvad skeer?
 I Onsdags kom Amtsforvalterens Fuldmægtig, og
 gjorde Indførsel hos Jeppe Monsen for resterende Skat-
 ter, og i Torsdags Birkedommeren i samme Wrende
 efter en Dom, som Hørkæmmeren havde taget over
 ham. Og med det første følger de hans Gaard, og
 der siges, at det endda neppe forstaaer. — Men det er
 sandt, jeg sik ikke at vide, hvad Coursen egentlig var,
 eller hvoraf den kom; ikke heller, hvorfor alting er saa
 dyrt; men jeg har sladdret haade Ham og mig for
 megen Tid bort.

Rjøbm. S er en uforstammet Esel, Monsieur Studenter Hans! Vil S have 20 β. for Draven af Jeres Koste?

Stud. Hans. Han burde ikke nægte mig en Rigsort, og til Sam følger jeg dem ikke ringere.

Rjøbm. Saa gaae Fanden i Vold med samt Jeres Koste.

